

GROOVE

Nummer 3 • 2003 Sveriges största musiktidning

Raveonettes

Hanin Elias

Stereo Total

Soilwork

DAF

**martin
GORE**

Audio Bullys • Ursula Rucker • MC5

BLÅGULT GULD: Advance Patrol • EP's Trailer Park • The Kid • Langhorns • Stefan Larsson

Fyra frågor till Dilba	sidan 4
Ursula Rucker	sidan 4
Det franska fördärvet	sidan 4
Audio Bullys	sidan 6
G, snedluggar och sånt	sidan 6
DAF	sidan 8
Ett subjektivt alfabet	sidan 8
Blågult guld	sidan 10
Raveonettes	sidan 13
Hanin Elias & Stereo Total	sidan 14
Martin Gore	sidan 18
Soilwork	sidan 23
MC5	sidan 25
Mediarecensioner	sidan 24
Albumrecensioner	sidan 27
Demorecensioner	sidan 30

Det är verkligen fred vi vill ha

Känner mig nästan skamsen de gånger jag kommer på mig själv med att inte oroas över tanken på kriget. Vill hålla motståndets fana vajande men inser att det inte är genomförbart dygnet runt. Därför gör jag som många andra (gissar jag): försöker få flykt på arbetsdagarna och förfäras över den irakiska civilbefolkningens monstruösa situation på lediga stunder. Som man alltid gör. Eftersom det ju alltid pågår ett krig någonstans i världen. Det är bara lite mer påtagligt nu när USA i sin blinda "jakt på terrorister" tar sin hämndturné från land till land för att i slutändan förmodligen lyckas få alla utom Tony Blair emot sig. Bush värderar

tydligt hemmaopinionen (och då refererar jag i första hand till papas middagsgäster och de amerikanska storbolagens expansionskrav) mycket högre än relationer med "konstiga" länder långt hemifrån (Europa inkluderat). Och vilken "terroriststat" står på tur härnäst? Det är olidligt hemskt att inse att tredje världskriget faktiskt inte är långt borta. Det vi kan göra nu är att försöka få USA att dra i handbromsen samtidigt som världssamfundet skaffar sig rejäl pondus att ta hand om illegitima diktatorer i alla länder.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Brev

Åsikter? Skriv till
info@groove.st

Tjena Moa!

Jag har precis läst din artikel i Groove 2/03, där du tar ner det sliskiga folket på jorden. Jag måste applådera! Det är på tiden någon säger ifrån angående dessa Cantonakragsinspirerade lejonmanar och deras pippenettbrudar som verkar leva enligt mottot "jag vill vara getto, men jag vill inte skita ner mig".

Det är sorgligt helt enkelt.

Fresten, som lundabo så är jag lite nyfiken på vilken klubb det var du var på? Har inte hört något om någon ny rockklubb (som om jag hör allt liksom...)...

/tobias

Hej Moa.

Läste din spalt i Groove. Kul för dig att du sitter inne på röda idéer, men måste du låta dom lysa igenom. När du skriver att Jonny Rotten ville förändra världen undrar jag vad du menar. Sex Pistols gillade väl mest dope o ville knulla brudar, eller? Och nej överklassen har inte gjort rocken ofarlig. Rocken har varit ofarlig sedan medelklassen tog den till sig för år o dar sedan. Hade det varit mer rock om medelklassakademikerungarna på Smålands hade rivit håll på knäna o hoppat runt? Har inte alltid skrivbolagen gnuggat händerna när de givit ut någon rockska? Om jag förstätt världen rätt så brukar inte skrivbolag drivas av välgörenhet. Ärligt talat jag fattar inte hur du orkar vara så jävla avundsjuk på dessa lejonmanar.

/Martin

Hej Martin.

Kul för dig att du sitter inne på blå idéer, men måste du låta dem lysa igenom? Johnny Rotten försökte förändra samhället så gott han kunde utifrån sina förutsättningar.

Och det hade varit mer okej på Smålands eftersom smålandsmänniskornas värderingar stämmer mer överens med punkens än vad lejonmanarnas gör. Att många där har medelklassbakgrund förändrar inte deras åsikter.

Ha det så kul på Tengan!

Hälsningar Moa Eriksson

Kenta

Har inte koll på när #2 kom ut, det har väl ni... det var i alla fall lite osmart och dålig tajming att i "ett subjektivt alfabete" fuledissa Kenta och dra paralleller till att han inte längre skulle vara "lika het".

Ett understatement som heter duga. Han är i skrivande stund iskall...

MS, skriv en rad i nästa nummer och hoppas på att Kenta har overseende med ditt lilla snedsprång.

/kenta va cool

Hej.

Jag blev lite överraskad över att du tyckte att jag dissade Kenta. Det skulle aldrig falla mig in. Kenta var fantastisk! Texten skrevs ungefär en vecka innan Kenta gick bort. Jag försökte hålla texten lite neutral och för-

klarande för de av våra läsare som aldrig, och jag tror det är många, hört talas om Kenta.

Slutklämmen var väl mest för att visa att det redan för 22 år sedan var samma människor som nu som var med och dominerade den svenska rockscenen, i alla fall försäljningsmässigt, och att Kenta inte tillhörde de som fick fortsätta få uppmärksamhet. Men jag håller med om att ordvalet "het" blev väldigt stötande efter hans alltför tidiga bortgång.

Må Kenta vila i frid.

Hälsningar Magnus Sjöberg

Fireside-miss

Hej! Ville bara vara lite petig och påpeka för skribenten som gjorde Fireside-artikeln att det inte alls är första gången i deras tioåriga karriär som de släppt in en annan producent: Uomini D'Onore producerades av Jejo Perkovic.

För att uppväga gnälligheten vill jag också gärna säga att jag uppskattar Groove – väldigt kul med en gratistidning med bra innehåll!

Vänliga hälsningar Sara Reis

Hej Sara

Av Kristofer och Frans framgick det att det var första gången de använde sig av en producent. Kanske menade de att det var första gången som en utomstående hade den största makten när det gällde produktionen.

Hälsningar Andreas Eriksson

Rättelse

I förra numret missade vi att det var Johannes Giotas som tog omslagsbilden på The Cardigans, och Thomas Näsström som tog bilden på Mauro Scocco.

VINN! på
www.groove.st

The Clash THE ESSENTIAL CD

Raveonettes 7" + BADGES

Superheroes CD-SKIVOR

Fireside SIGNERADE SKIVOR

Omslag
Martin Gore av Jennifer Secord

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Björn Magnusson, info@groove.st

Mediaredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B., annons@groove.st,
0706-44 13 79

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, ash@groove.st

Praktikanter
Daniel Axelsson, Susanne Pettersson

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

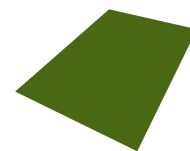
ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Mats Almegård	Robert Lagerström
Dan Andersson	Per Lundberg G.B.
Gary Andersson	Björn Magnusson
Anna-Mia Brolund	Dennis Manzanedo
Jonas Elgemark	Thomas Nilson
Mattias Elgemark	Mia Olsson
Andreas Eriksson	Johanna Paulsson
Fredrik Eriksson	Erik Rosén
Moa Eriksson	Daniel Severinsson
Johannes Giotas	Magnus Sjöberg
Jens Grönberg	Mathias Skeppstedt
Torbjörn Hallgren	Henrik Strömberg
Annica Henriksson	

Groove görs i samarbete med:

Bostream

GROUND CONTROL

Elin Sigvardsson
Ett spännande debutalbum
producerat av Lars Winnerbäck.
CD **139:-**

Elin Sigvardsson!

Priset gäller t o m 30/4, så länge lagret räcker.

Ett hus, tusen möjligheter.

Fyra frågor till...

Lars Heydte

...Dilba. Det var tre år sedan hon gjorde väsen av sig med power-balladen *I'm Sorry*. Första musikaliska livstecknet sedan dess kom för ett halvår sedan med liveplattan *Live at Lydmar* där Dilba blandade eget material med covers.

Vilka covers spelade du och varför?

– Nick Drakes *Clothes of Sand* och Ricki Lee Jones *Lucky Guy* kändes helt rätt. Sen om folk knappt hört talas om dom är det ju bara bra. Hoppas att folk upptäcker vilka fantastiska musiker och låtskrivare dom är.

Vem skulle du vilja skriva och producera låtar till?

– Peter Jöback! Vilken röst han har, men det saknas något. Kan vara en bra produktion eller nåt. Sen Lisa Nilsson av samma orsak. Jag sjunger en duett med Stephen Simmonds på min skiva, han är bara bäst.

Vad skiljer nya skivan *Revolution* från senast studioplattan *You and I*?

– *Revolution* är en musikalisk revolution för mig. Jag har jobbat annorlunda. Förra skivan var det eftertanke som var ledordet, på denna är det *in your face*.

Vad har du mer hittat på de senaste åren?

– Det har varit några turer fram och tillbaka. Dels så har jag bytt skivbolag. Det tar en massa tid, man ska förhandla och kohandla. Jag har blivit bra på det genom åren. Förr tyckte jag att det var råjobbigt men nu är det bara kul att diskutera med sin advokat om varje beslut man ska ta och hur det kommer att påverka mig i framtiden. Jag har blivit en riktig gnällspik.

Per Lundberg GB

Ursula Rucker

text: Björn Magnusson
bild: Johannes Giotas

Utmanar hiphopen

Med en smeksam röst skjuter Ursula Rucker från Philadelphia skarpt mot cancersvulster i världen. Och på debuten *Supa Sista* trycker hon in så mycket åsikter att man nästan blir åksjuk.

Trots att Ursula Rucker bjuder på rejält tuggmotstånd i sin musik är det samtidigt väldigt svårt att sluta lyssna. Ljudlandskapet är minimalistiskt och melankoliskt blandat med ett i stora delar abstrakt poetiskt flöde. Och när Ursula är mer rättfram skär hennes tunga som ett rakblad längs ryggraden. På *What???* pungslår hon dagens mainstream-hiphop och -r'n'b som hon anser vara direkt skadlig. Det finns så många nivåer, från unga till kvinnor som hör det, och hur folk som inte bor i Amerika bedömer svarta utifrån vad de hör på radion. – Jag tycker att den svarta musikindustrin har slagit in på fel spår, men jag tror inte att jag driver med hiphop-

scenen, jag tror mer att jag "step into", det är så jag skulle uttrycka det. Det är mer som om man håller på att komma i slagsmål, då utmanar man personen först.

Som exempel på hiphopartister som utmanar och ifrågasätter nämner hon The Roots som hon jobbat med.

– Jag gillar deras texter och musiken, dom gör precis det jag talade om med *What???* – dom utmanar hela hiphopens tillstånd.

Med sig till Sverige har Ursula sin man och yngste son som är tio månader gammal. Hon har nyligen återvänt till sin Europaturné efter att ha varit tvungen att göra en avstickare till New York.

Där medverkade hon i en TV-inspelning av *Def Poetry* tillsammans med Smokey Robinson och Lou Reed.

I ett pressat schema får hon också användning för sitt fotografiska minne som hon upptäckte under collegetiden. Gitarristen Tim Motzer som spelat med Ursula i några år intygar att han aldrig varit med om att hon snubblat på orden. Ursula ser sin handstil framför sig och skapar en mental bild. Att skriva är lika viktigt som hennes andning säger hon och senare på Nefertitis scen ger hon intryck av att vara helt orubblig i sin egen värld. Precis som när hon skriver. – Jag vill vara färdig när jag lägger ner pennan, jag skriver aldrig om något.

Det franska fördärvet

På en fest för några år sedan försökte jag få en skiva spelad med Brigitte Bardot. En tjej som var där stängde argt av skivan och förebrådde mig för att kunna lyssna på sån sexistisk skit. Att jag dessutom hade högklackade stövlar och babydollklänning på mig gjorde inte saken bättre. Förgäves försökte jag förklara att jag faktiskt var feminist och inte hade något behov av någon upplysning från henne. Jag vet att Serge Gainsbourg blivit åtalad för sexuellt umgänge med minderåriga och att B.B. är den franska lolitana personifierad. Men det kan inte hindra mig från att tycka att musiken är fantastisk.

Jag var i Berlin nyligen och intervjuade Steereo Total. Jag blev inte överraskad när jag hörde att de hade Serge Gainsbourg som sin största

förebild eftersom deras musik har något av samma underbara, lekfulla dekadens. Det fick mig att fundera på vad det är som gör att jag älskar Brigitte Bardot och Serge Gainsbourg så mycket och kom fram till att det kanske har något att göra med vad jag associerar Frankrike med. Till skillnad från det engelska språket som är så internationaliserat att det inte längre uttrycker något får det franska språket mig att tänka på Paris och allt vad det för med sig. Den speciella flirtiga stämningen, lolita-dyrkandet och katolska miljöer (fyllda av undertryckta känslor).

För några år sedan lyssnade jag alltid på B.B. innan jag gick ut eftersom det fick mig att känna mig sexig medan jag sminkade mig och bytte om. Ibland var det så kul att prova kläder

och lyssna på musiken att jag nästan glömde bort att gå ut. Jag älskar 60-tals-soundet med dess ljuvliga stråkar, handklapp, fingerknäppningar, körer och texter om bubbelgum och jukeboxmaskiner. Lyssna på *Les Amis de la Musique* med B.B. och försök att sitta still, eller lyssna på Serge Gainsbourgs och B.B:s *Je t'aime... Moi non Plus* och försök att inte ligga med någon. Eller lyssna på B.B:s version av *Everybody Loves My Baby* och bli riktigt lycklig! Hennes franska brytning är underbar. Efter att ha sjungit med i den det högsta man kan och sprutat parfym bakom örat lyser man av självförtroende resten av dagen.

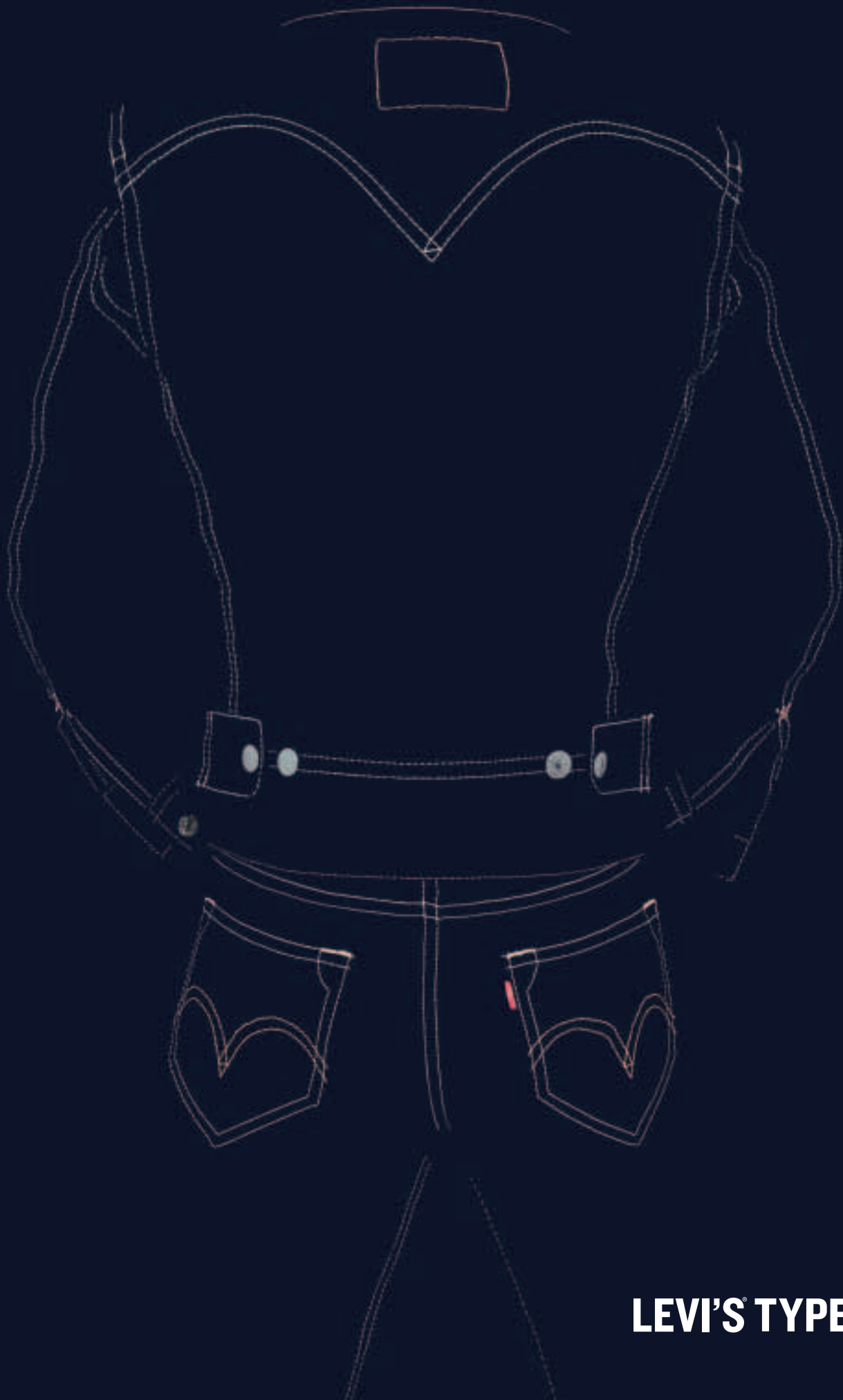
Men visst är jag medveten om problematiken kring lolita-idealet. Det är vidrigt med äldre män som stöter på tonårsflickor och jag är all-

deles övertygad om att det har att göra med deras osäkerhet. Män som inte klarar av starka kvinnor föredrar unga, oskuldsfulla flickor som beundrar männen för deras erfarenhet. Har man inte legat med någon innan har man inte mycket att jämföra med.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Levi's®

levi.com

LEVI'S TYPE 1 JEANS

Audio Bullys

text: Mats Almegård
bild: Mia Olsson

Boys just want to have fun

– It's good fun mate.

Grabbarna i Audio Bullys tar framgångarna med ro. De är snudd på likgiltiga. Allt de vill är att ha kul.

Jag är fem minuter tidig när jag kliver in på skivbolagskontoret där jag ska intervjua Simon Franks och Tom Dinsdale som utgör Audio Bullys. Av en ursäktande medarbetare får jag veta att det kan dröja innan engelsmännen kommer. De har torsk på Prada-kläder och är ute på en shoppingrunda. Efter en stund kommer de tillbaka. De är trötta och fåordiga. Och några kläder har de inte hittat heller.

Med sin fräckt kaxiga housemusik har Audio Bullys tagit världen med storm. Själva menar de att de bara gjort musik för sig själva. Musik som inspirerats av ett liv på klubbar i London och av all bra musik som redan finns. *Ego War* är en musikalisk karamell som smakar dans, hiphop och pop. Audio Bullys skiljer sig från många andra dansakter eftersom deras låtar oftast har en berättande text, som Simon Franks framför. Texterna är som dagboksanteckningar och behandlar Simons liv. Han beskriver hur det är när mamma tjarar om att han ska skaffa ett jobb (både Simon och Tom bor fortfarande hemma hos föräldrarna). Det handlar om vänner som lånar pengar och drömmen om ett bättre liv. Och det handlar om "the suburban ego war". Men vad det är kan de inte förklara. Man ska inte analysera texterna menar Simon.

– Äh, ta det inte så allvarligt. Det är menat som ett skämt. Mitt budskap är att man inte ska ta sig själv på för stort allvar.

Ett budskap som Audio Bullys verkar leva efter. De gör ingen stor sak av att ha blivit engelska pressens kelgrisar. De vill ha roligt och om de kan köpa dyrare kläder än tidigare är det en fördel, men det förändrar ingenting. På mina frågor svarar de artigt, men utan engagemang. De verkar inte riktigt ha vant sig vid att sitta och prata om sin karriär. Så jag frågar dem vad de skulle fråga sig själva om de var i mitt ställe. Tom blir tyst, böjer sig fram

och gnuggar ansiktet. Efter en lång tystnad tittar han upp och ser riktigt ledsen ut. – Nej, tyvärr mate, jag vet inte. Det står stilla i huvudet.

Simon skrattar och säger att det var den klurigaste fråga han hört, men till sist frågar han Tom om vad det är som är roligast med bandet, hypen och allt runt omkring.

– Att vara på en klubb och se publiken bli vild av en av våra låtar. Så är det nu. När jag DJ:ar och lägger på en av våra låtar

blir folk tokiga. Det är det bästa, svarar Tom och sjunker tillbaka i soffan.

De må vara tuffa och kaxiga på skiva. Audio Bullys må bjuda på den bästa dansmusiken just nu. Men de verkar inte vilja nå stjärnstatus. Får de DJ:a, gå på klubbar och pilla med samplingar på datorn är de lyckligast. Det är nämligen då de har som roligast. Och när allt kommer till kritan är det vad det handlar om. Att ha kul.

G, snedluggar och ett Yvonne-coverband

Något har hänt i New York, det verkar som om staden där alla trender föds till slut har hunnit ikapp Europa så som det var 1985. Brittisk gothop är inne igen, europeiskt 80-tal är inne igen och framför allt Duran Duran är inne igen. De har återförenats med originaluppsättning och spelar just nu in en ny platta med Nile Rodgers i London. Vad har då detta med New York att göra. Jo, för att när medlemmar i The Strokes börjat gå omkring med gamla Duran Duran-tröjor har trenden blivit ett faktum. Det är inte längre Saxon-, Judas Priest- och W.A.S.P.-tröjor som gäller, det är Spandau Ballet, Duran och helst en riktigt gammal Howard Jones.

Men vad gäller musiken är det något helt annat som hänt. För att citera en skivbolagsboss i London jag pratade med på telefon: "Vad

är det som händer i New York? Har ni börjat spela Echo and the Bunnymen i tunnelbanan eller?"

Vad han pratar om är de nya "heta" banden Interpol och Longwave. Båda med fötterna fast förankrade i Echo, Psychedelic Furs och Joy Division. Interpol var till och med ett Joy Division-coverband en gång i tiden, innan de började skriva egna låtar och blev signade av Matador. Live är de en underlig upplevelse för en svensk. De låter som ett Yvonne-coverband och de ser ut som en korsning mellan Nürnberg 47 från filmen *G* och allas våra Kent. Och den alltid lika hipa och oimponerade New York-publiken såg likadana ut, perfekt rakade Hitler-frisyrier med långa snedluggar och de där falska Doctor Mar-

tens-kängorna utan stålhatta som är alldeles för platta och alldeles för höga för att se tuffa ut.

Sen går man därifrån i natten och på Times Square spelar Morris Day and the Time och det är slutsålt. Helt obegripligt. Kanske är det bara så att New York är trötta på att vara så förbannat hipa att de nu gett upp totalt och plockat fram sina gamla Nic Kershaw-plattor och sina Arcadia-singlar i ren protest. Men det tror jag inte, jag tror bara att cirkeln har slutits och samtidigt som den trendskapande maffian letade upp Echo and the Bunnymen råkade några exemplar av Men Without Hats gamla *Safety Dance* slinka med och nu får vi leva med det. Så är det bara och när sen Bow Wow Wow åker på återföreningsturné är det bara att raka mohikan igen och ställa sig i kö.

Och nu till något helt annat. Fick tag på en förhandskopia av nya Arab Strap-plattan *Monday at the Hug and Pint*. Lita på mig när jag säger att det kommer att bli om inte den bästa så definitivt en av de bästa plattorna i år. Kom ihåg var ni läste det först.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.st

Levi's®

levi.com

LEVI'S TYPE 1 JEANS

ett subjektivt alfabet

LÄDER

Rockmusik utan läder? Nä, det går ju bara inte. Tänk dig själv **Elvis**, **Ramones** eller alla hårdrocksband utan skinnpaj. Plagget utvecklades under världskrigen för att nå fulländning i filmen *The Wild One* 1954 och plötsligt var den svarta jackan en symbol för uppror och laglöshet. Artister som **Gene Vincent** började använda den precis som långt senare **Madonna**, **Paul Young** och **George Michael**. Och färgen är förstås ingen slump. Svart har i alla tider förknippats med död och sorg och bärs i filmer av den ensamme riddaren eller den farlige främlingen i Vilda västern. RL

LAVEMANGSSMUGGLARNA

Meningarna går isär om Lavemangssmugglarna. Det var samma syndrom som för andra band med fantastiska namn som **LaserJesus** eller **The Kristet Utseende**. Man blev nyfiken på gruppnamnet men sen besviken när man fick höra musiken. Men själv tillhör jag skaran som tyckte att Lavemangssmugglarnas skruvade mix av popmelodier och psykedeliska gitarrer var riktigt underhållande. De höll sig alltid bland den svenska rockens utmärker och lika lite som man visste då vet man nu. Är bandet nedlagt? Vad hände med den mytomspunna liveplattan *Live in London*? Vad gör ni nu? Hör av er till Groove omedelbums. JE

LUCIFER

Om man gör en snabb sökning på utmärkta sidan www.allmusic.com och söker efter hur många låtar som heter, eller där titeln innehåller ordet, *Lucifer* blir det tillsammans 104 stycken och då har man säkert ändå missat några. Per automatik tror man att de artister som använder sig av den gamle ängelns namn i sin låt ska vara hårdrocksband. Men band som softrockarna **Alan Parsons Project**, jazzpianisten **Kenny Barron** och reggaesnubben och Lee "Scratch" Perry-polaren **Junior Murvin** låter knappast som några artister man står och headbangar till. Är det någon som kan räkna till fler. Tipsa gärna på info@groove.st PLGB

DAF

text: Mats Almegård
bild: Mattias Elgemark

Provokation är målet

– Vi vill förstöra hela USA. Dessutom vill vi befria världen från politik. Provokatörerna DAF är tillbaka i gammal god form.

Efter 17 år som kantats av diverse soloprojekt är Deutsch Amerikanische Freundschaft tillbaka. Comebacken kommer samtidigt som de tysk-amerikanska relationerna är ansträngda av Irak-kriget. Tyskland vill inte vara med och kriga. USA reagerar med iskyla. Men de båda herrarna Gabi Delgado-Lopez och Robert Görl ser inte att något nytt har hänt.

– Det är som det alltid varit med den tysk-amerikanska vänskapen, konstaterar Gabi.

Robert och Gabi träffades på en punkklubb i Düsseldorf i slutet av sjuttio-talet. Redan första kvällen beslutade de att starta ett band och när de gick hem den natten var inriktningen redan uppskissad.

– Vi ville göra musik som inte var anglo-amerikansk. Hård, tysk och minimalistisk med lika hårda och tyskspråkiga minimalistiska texter. En slags tysk punk utan gitarrer, berättar Robert.

Idén till bandnamnet fick de då de reste genom det forna DDR. Överallt

hänge affischer med pro-sovjetiska slogans. Exempelvis den som uppmanade folket till tysk-sovjetisk vänskap. I sitt hemland såg de samma mönster upprepas. Men i Västtyskland var det inga direkta uppmaningar utan mer dolda, som "drick Coca-Cola". Bandnamnet togs som en protest mot den kulturimperialism USA bedrev. Det är denna imperialism som DAF ända sedan dess beslutat sig för att bekämpa.

På nya skivan *15 Neue DAF Lieder* märks denna kamp mot USA främst i singelspåret *Der Sheriff*. En låt som känns märkligt aktuell. Gabi berättar dock att den spelades in redan förra året i april och att den inte enbart behandlar Irak-konflikten, utan USA:s verksamhet överhuvudtaget. I texten beskrivs hur alla måste ställa upp och rida eller dansa eller vad det nu är som sheriffen för tillfället vill göra. Allt ackompanjerat av DAF:s karaktäristiskt hårdsyntiga basväggar.

– Den handlar om hur USA styr allt. Nu vill ju inte tyska regeringen vara med

och kriga. Men USA kommer att få som dom vill ändå. Och tyska regeringen levererar vapen istället för att aktivt delta. Det är feighet och politik, väser Gabi.

DAF ser Tyskland som ett olydigt litet barn som inte vill göra som pappa eller mamma vill. Föräldrarna reagerar med en örfil eller sänkt veckopeng och så fogar sig barnet eftersom det inte har någon verklig makt. Gabi och Robert blir riktigt till sig när de pratar politik. Mer än annars eldar de upp sig och pratar i mun på varandra. Främst Gabi har svårt att vara tyst. Så fort den lite försiktigare Robert säger något avbryter Gabi och levererar revolutionära slagord. Jag tycker de verkar väldigt politiska.

– Nej! Vi är inget politiskt band. Vi hatar politik. Politiker är som drog-handlare. Dom säljer smuts. Vi är intresserade av vår samtid, men politik är bara skit. Vårt mål är att provocera och på så sätt starta en revolution, säger Gabi med en stålhard blick.

Hiphop, Elektro, House, Reggae & Pop på LP, 12" och 7". Levereras första vardagen efter du beställt.

We got soul!

SYLEENA JOHNSON
CHAPTER 2: THE VOICE

B KELLY
CHOCOLATE FACTORY

NIVEA
MILA

Albumen finns i din skivbutik

TIMBUKTU

"THE BOTTEN IS NÅDD"

NYTT ALBUM UTE 28/4

Innehåller nya hitten

"ETT BREV"

CD: JUJUCD027 2LP: JUJULP027

Det kommer väldigt mycket bra svensk musik. Groove uppmärksammar en full hand med artister som vi tror att du kommer att glädjas över.

Advance Patrol

AP har gjort intervjuer hela dan, men killarna är ändå noga med att försöka svara ordentligt på alla frågor. Lucas sitter och ritat en tatuering och Juan säger till honom att koncentrera sig på intervjun. Gonza snackar mest, tar mest plats och låter lika cool när han pratar som när han rappar. Rodde verkar rastlös. Han leker med mobilen, pillar med öletiketten, och tittar fram under kepsen och berättar att den första låten han spelade in handlade om en mördarclown.

Vi kommer in på filmer och böcker och Gonza konstaterar att alla hårda rappares favoritfilm *Scarface* kan suga hans kuk. Han föredrar böcker, gärna biografier, och tipsar om *Lyckans land* av Frank McCourt.

– När man läser måste man skapa sina egna bilder. Då lär man sig att skapa bilder sen när man skriver själv. Det är lite övning.

Gonza har varit med i några teateruppsättningar, och tror att om han inte rappat skulle han ändå ha varit artist – kanske på fotbollsplanen eller som dansare.

Det finns mycket musikalitet i AP. Juan har varit med i reggaeband, och kan bland annat spela trummor, och Lucas ser DJ-andet som sitt instrument. De båda producerar dessutom en del. Alla snackar om 50 Cent, men också mycket om latinamerikansk musik. Juan tycker att vissa anstränger sig så mycket för att vara hiphop att de glömmer bort att ha kul. Han breakar lite på sin stol, kollar på klockan, utbrister ”Shit, snart börjar min DJ-skola”, och alla garvar. Advance Patrol sprider inte bara skön stämning i stereon utan även som personer. Enda gången de blir helt allvarliga är när de pratar om tidigare medlemmen Chafic Mourtada som gick bort förra året.

Rodde menar i och för sig att AP alltid varit på allvar men Gonza skjuter in att det samtidigt aldrig är på allvar. Hobby- och kompisgrejen är hela tiden viktig för att behålla gnistan.

Han rappar ”Springer och pussar flickor på kinden” från singeln *Vi e dom* och alla fyller i ”Den som endast vill stoppa in den”.

Batter på alla som inte köper *Utskrivna!*

Daniel Severinsson

EP's Trailer Park

Det är lätt att omfamna EP's Trailer Parks vemodspop. För numera handlar det inte, som på förra albumet *Apartment Recordings*, om countrydoftande låtar med pedal steel och banjo utan något mer uppfriskande pop. Fast fortfarande nära till gräten och med inspiration från vad Eric Palmqvist själv uttrycker det som ”förutom livet också från annan rakbladspop”.

Historien börjar inte med EP's Trailer Park utan med ett par barndomsvänner från Gotland som under namnet Monostar nådde en viss framgång i slutet av nittiotalet. Dagen efter att Monostar haft sin sista spelning i Hultsfred 1999, travade Eric Palmqvist vidare till demoscenen med sitt nya projekt EP's Trailer Park. Även om det handlade om Erics låtar och idéer även i Monostar så hade de spelat ihop sedan de var tolv-tretton år. I stort sätt levde de samma liv, hade samma vänner, samma flickvänner.

– Ja, det blev lite för mycket. Jag ville ha ett eget liv, både musikaliskt och socialt.

Trailer Park är inte heller några nybörjare. Pianisten och organisten Björn Ytting spelar med Caesar's Palace och Peter, Bjorn and Jon och gitarristen Linus Larsson arbetar som producent. Detta gör att liveuppsättningen skiljer sig från den inspelade.

På första spelningen på Studio hemma i Stockholm bjöds Ron Sexsmith att sjunga. Eric hade träffat honom dagen innan på Restaurang Kvarnen och frågade helt enkelt om han hade lust att sjunga ett par låtar.

– Det var många som blev väldigt paffa när jag annonserade honom. Och att han sedan dök upp och gjorde ett par låtar, det var ganska häftigt.

EP's Trailer Parks andra skiva *L'esprit D'escalier*, är en vacker skapelse. Med närvaro och värme trots det stundom ganska bittra, och som i *Promotion (Record Industri Girl)* elaka, texterna. Förra skivan var (som titeln antyder) inspelad i olika lägenheter med trummaskin. Den senaste är en ren liveskapelse med bitvis klichéartade stämningsförhöjare som stearinljus och rödvin.

– För mig blir det en helt annan adrenalinkick att spela in allt samtidigt. Det kan också bli så fel. Jag har skött mig jättebra och lagt perfekt sång när ett trumvirvelstativ plötsligt välter. Men sänt bidrar också till en viss nerv som man förhoppningsvis kan höra.

Fredrik Eriksson

BLÅGULT GULD
BLÅGULT GULD

Nils Bergendal

Anna-Mia Erolund

Langhorns

När Langhorns bildades under mitten av 90-talet var ambitionen att spela covers på pizzerior och femtioårs-kalas. Nu några år senare har det instrumentala surf-rockbandet från Lund hunnit med ett par Europatur-néer, haft med sin musik i TV-serien *Sex & the City*, varit förband åt Jerry Lee Lewis och inte minst gjort tre fullängdsplattor. Ambitionen att vara ett opretentiöst band som har roligt tillsammans har dock inte övergetts menar Michael Sellers, gitarrist och huvudsaklig låtskrivare i Langhorns.

– Med mitt tidigare band The Sinners var det en så stor apparat med stort skivbolag och stort turnésällskap. Någonstans tappade man själva grundtanken med att spela. Nämligen att ha kul. Det var det jag ville hitta tillbaka till med Langhorns.

När Langhorns ger sig ut för att spela så ska det vara på deras egna villkor.

– Alla tycker att det är skitkul att turnera fast kanske inte i två månader i sträck. Det passar oss bättre att vara iväg i tio dagar, festa mössan av sig och sen åka hem, menar Michael Sellers.

Till vardags hittar man honom på informationsenheten på Lunds Universitet. Bandets basist Martin Berglund jobbar som ljus tekniker, medan trummisen Rikard Swärdh står i skivbutik.

På bandets tredje skiva *Mission Exotica* finns alla, de för genren, klassiska ingredienser: hotfulla riff, eggande och reverbstinna gitarrslingor och en elak blåssektion. Men där finns också variation och lekfullhet. Från den långsamt surrealistiska *Duble Decker* till den intensiva jazziga *Shop Talk*.

– Vissa tycker det låter väldigt filmiskt. Andra tycker att det är perfekt musik att ha i bilen eller att det är världens bästa föreställning. Självt tycker jag att man på nya skivan får en lite orientalisk feeling.

Att det kanske finns en baktanke med det orientaliska inslaget visar sig när Michael Sellers avslöjar Langhorns framtidsplaner.

– Vi ska slå igenom i något västvänligt arabland. Typ Tunisien eller Marocko. Sedan har jag en vision om att vi ska vara med i deras version av *Bingolotto*, där vi gör ett jättedåligt playbackframträdande inför massa kärringar i långklämning. Det skulle passa oss utmärkt!

Daniel Axelsson

The Kid

– Det hela började med att Bengan skaffade en trummaskin.

The Kid som består av Mary-Anne Wannelind, Patrik Bengtsson och Sofie Norberg, det kanske bästa New Order-baserade bandet den här sidan nittiotre, försöker berätta om hur bandet startades.

Egentligen är det inte så intressant. Varken Maja, som Mary-Anne oftast kallas, eller Sofie hade spelat i band tidigare. Sofie har sjungit lite innan, men Maja kunde ingenting alls. Patrik, eller Bengan, är den som har lite erfarenhet.

– Hade någon annan än Bengan frågat mig om jag ville vara med i ett band hade jag sagt nej, säger Maja. Han är otrolig på att peppa och tjata på att man faktiskt kan göra en grej fast man inte tror det.

Med nervig känsla för melodier och dess kombination med sprudlande energi är The Kids musik en enda genväg till stor auditiv lycka. Bengan viker ofta ut i långa kärleksförklaringar till New Order och Peter Hooks basspel men de gör ingen pastischmusik, under chorusbasar finns de bästa av melodier och mångtydiga texter. Deras enda tvåspårs-demo har många gånger hjälpt att lysa upp det bittra vintermörkret, inte bara för mig. Säregna bandet Svensons hjärna Dieter Schöön låter dem spela in gratis i sin studio, LaBlaza, för att han tycker de är så bra. Maja berättar också, nästan generat, om deras spelning på klubben Starke Adolf i Göteborg när det plötsligt stod trettio, för henne helt okända, indie-kids och sjöng med i texterna. Texter som visar sig vara ett hopkok av Majas dåliga engelska i kombination med deras förkärlek för att dricka en massa öl och umgås.

– The Kid är egentligen bara tre bästa kompisar som råkar spela ihop, säger Patrik. Ett rep på tre timmar är kanske 40 minuter egentlig reptid, resten umgås vi.

Snart kommer en ny skiva som kommer att innehålla en massa syntetiska ryttartrumpeter och hitten *Sweet Lard Ass*. Men The Kid ser inte musiken som någon väg ut ur fattigdomen.

– Egentligen har vi inga större pretentioner än att kanske få lite pengar för någon spelning och gratis öl, säger Patrik. Det skulle förstås vara roligt att spela på Emma-boda. Om vi inte får det kommer vi plankna in i år igen!

Fredrik Eriksson

Stefan Larsson

Allt handlar om rätt kontakter, en slående kvalitet plus en stor nypa tur. Och Stefan Larsson från Kungsbacka köpte verkligen rätt bingolott i höstas. Som juridikstuderande flyttade han till den mytomspunna ön Island, lärde känna rätt personer och plötsligt satt han på scenen i en talkshow med endast två demoskivor i bagaget. – Tiden på Island gjorde mycket för min musik, fast mer på ett mentalt plan. Nu vågar jag satsa mer, låtarna jag skriver är så utlämnande. I min musik finns det bara plats för två personer och en av personerna är låten.

Livet som musiker började redan i tidig ålder när hans bror fastnade för rock'n'roll. Stefan plockade upp gitarren för att bli lika häftig. Och det har alltid handlat om enkelhet och lågbudgetproduktion, även om han hunnit fylla 25 och har en annan ekonomi än tidigare. Vissa låtar är fortfarande inspelade på vanliga bandspelare. En egensinnig singer/songwriter-musik som rör sig i samma spår som Tom Waits.

– Man väljer inte sin musikstil. Jag letar efter en känsla, något jag faller för. Ögonblicket i livet när man gör något på riktigt, när tiden stannar. Det finns inget annat än musiken som får mig att känna så.

I skrivande stund arbetar han på en serie EP-skivor under namnet *Room 101*. *Pale White* och *Green* är redan inspelade och när serien är komplett ska samlingen innehålla fyra eller fem skivor. Under våren spelas *Yellow* in och efter den sista inspelningen finns låtar på svenska med i framtidsdrömmen.

– Jag kan göra om som jag vill. Om ett stort skivbolag kommer in i bilden blir musiken styrd. Visst blir det lättare med pengar, du kan hyra in musiker och betala dom. Nu sker allt frivillig. Jag är kaptenen som samlar in musikaliska kompisar. Det är fritt fram för idéer men jag har sista ordet. Dom som inte är vana vid mitt sätt att spela in undrar varför jag gör så men dom kan lyssna på något annat.

Andreas Eriksson

Intresserad av en *Room 101*-skiva? Kontakta Stefan Larsson via ilblondino@hotmail.com

JUKEBOX APRIL

PLACEBO *Sleeping With Ghosts*
Bandets bästa album hittills.
Med Tracks-hiten *The Bitter End*
Bandet kommer och spelar på Stockholm Calling
festivalen 31/5 med Zwan och Cardigans m.fl.

TURIN BRAKES *Ether Song*
Stark akustisk rock på bandets 2:a
album. Specialpris i April!
Skynda-gratis CD-smakprov så
långt lagret räcker. (Konsert i Stockholm 24/4)

BEN HARPER *Diamonds On The Inside*
Ben Harper har potential att bli en manlig
Norah Jones med sina Influenser ifrån
Marvin Gaye, Jimi Hendrix och Bob Marley.
Upptäck nu!

SUPERHEROES *Superheroes*
Danmarks nu intressantaste band.
Bonus CD med 9 b-sidor, livespår m.m.
Thomas Troelsen är en vild hybrid av
Iggy Pop och Bob Hunds Tomas Öberg.
Indie-pop med elektroniska förtecken och
betydligt mer gitarrer. REKOMENDERAS!
Sverigespelningar
2/4 Lund, Smålands Nation
4/4 Norrköping, Klubb Pablo
5/4 Stockholm Debaser

SANNE SALOMONSEN *Freedom*
Sannes första album med nyskrivet
material sedan 1996. Producent-
teamet bakom Lisa Miskovsky,
Eskobar m.fl. har uppdaterat soundet.
Innehåller radiofavoriten
How Does It Feel.

CALEXICO *Feast Of Wire*
Kritikerrosad "americana". Vem kan
motså låtar som *Quattro* eller skruvade
Not Even Stevie Nicks? 25/4 spelar de
på China Teatern i Stockholm.
26/4 besöker de KB i Malmö.
2 kvällar av MAGI...
..och här är den magiska musiken på CD.

Virgin www.virgin.se

Denna kupong berättigar till **10% rabatt** på de annonserade albumen i angivna butiker. Tag med kupongen eller sidan, eller varför inte hela tidningen till din sjsyssta skivnasare.

SKIVFÖNSTRETT
STOCKHOLM

SKIVHUGGET
www.skivhugget.se

NAJZ
PRAJZ
ÖREBRO

SKIV
BORSEN
VÄSTERÅS

TROPEZ RECORDS
ÅREDA

SKIVHÖRNAN
ÖSTERSUND

CD
ÖREBRO

FOLK Å ROCK
ÅREDA

Raveonettes

text: Mathias Skeppstedt
bild: Dennis Manzanedo

Enkelt som A B C

Ibland händer det att ett nytt band förändrar din tillvaro. Sharin Foo och Sune Rose Wagner bildade band för två år sedan och har redan lagt den amerikanska pressen för sina fötter. Nu fattas bara att övertyga publiken. Jag träffade dem innan konserten på Irving Plaza i New York.

– *Whip it On* var menat som ett hyllningsalbum till dom saker som vi gillar. Speciellt att ha enkla låtar som Buddy Holly hade, mörka teman som The Jesus and Mary Chain, enformigheten hos Suicide, rytmerna från The Cramps – blanda det och göra det modernt. Sen lägga på dubbel harmonisång som Everly Brothers. Man hör ingen som sjunger i den traditionen längre. Och det är en väldigt bra stil. Det är väldigt bra att ha den där flicka/pojke-grejen.

Sune Wagner sitter i ett bås och pratar om senaste skivan medan Folk Society of Brooklyn soundcheckar och försöker överrösta allt vi säger. Sune lutar sig in mot bandspelaren för att höras och Sharin går och sminkar sig inför fotograferingen.

Sune bodde ett tag i USA. Han reste runt och hyrde rum där han kunde, Hell's Kitchen i New York, en liten ö utanför Seattle, downtown Las Vegas och West Hollywood. Det var i dessa rum han skrev debut-EP:n *Whip it On* på en fyrakanals studio.

– Raveonettes kom som en reaktion på all fruktansvärd musik som jag såg och hörde. Alla band var så dåliga att jag var tvungen att skriva låtar för att tillfredställa mig själv. ”Okej, jag ska gå ut imorgon, om jag då skulle se ett band – hur borde dom låta?” Sen skrev jag låtar som jag skulle vilja höra. Det är viktigt för folk att ha musik som är simpel igen. Det finns inte mycket sånt längre.

När det blev dags att spela in låtarna satte Sune och Sharin upp regler som skulle följas i studion:

- alla låtar skulle spelas i Bb Moll.
- inte fler än tre ackord var tillåtet.
- ingen låt fick vara längre än tre minuter.
- ingen hi-hat eller ride-cymbal var tillåten.

Och viktigast av allt: inga pålägg. Allt som Raveonettes gör ska vara spontant och i en tagning precis som Sunes förebild

Jack Kerouac (som förresten finns tatuerad på hans underarm).

Kommer ”reglerna” även att följas på fullängdaren som kommer efter sommaren?

– Den är redan klar, allt är inspelat och det kommer att vara en stor skillnad, allt är spelat i Bb Dur. Plus att det nu är 13 låtar på 33 minuter istället för som EP:ns 8 låtar på 22 minuter.

På nya skivan, berättar Sune, spelar också livebandet: Manoj Ramdas på gitarr och jazz-trummisen Jakob Hoyer – inte bara Sune och Sharin.

– Vi har hyrt in musiker på heltid, inte bara för turnerandet utan för allt, men vi kommer alltid att bara vara vi två. Och det funkar väldigt bra på det sättet. Vi tar alla beslut och grabbarna har inga problem med det.

Raveonettes är ett väl berest band, Sune har rest runt i USA en hel del medan

Sharin som har kinesiska rötter reser till Kina så ofta hon kan. Hon har också studerat Dhrupad, den äldsta formen av hinduisk musik, i Indien under sex månader.

– Man samlar inspiration mycket mer naturligt när man reser. När man sen skriver låtar kommer det mycket mer naturligt. Man behöver inte sitta och tänka: ”vad ska jag skriva om idag?”. Man träffar intressanta människor. Att resa är bra tycker jag. Jag skulle vilja resa mer, men det här är inte att resa, säger Sune och sverper med handen över scenen och förbandet som dricker öl. Men vi försöker. Vi vaknar varje morgon i en ny stad. Vi går omkring i staden och tittar oss omkring och frågar folk: ”Var finns det en bra skivaffär?”, ”Vad tycker du jag ska se i den här stan?”. Vissa saker måste man göra, i Baltimore måste man prova de berömda krabbkakorna, och så vidare.

Jag frågar om Sharins indiska musikinfluenser och Sune skrattar.

– Nähä, det blir inget med det. Vi har bestämt att hon får inte ta in det i bandet.

När The Raveonettes spelar senare på kvällen slås man av hur tajta de är och hur otroligt högt de spelar. När kvällens huvudakt Interpol går på inser man snabbt att de inte spelar hälften så högt som The Raveonettes. Och även om de poserar så att det står härliga till så när de inte upp till danskarnas coolhetsnivå.

– Det är viktigt att saker ser bra ut. Som gamla filmer, film noir och Hitchcock. Men det kommer ändå ganska naturligt, för det är så här vi alltid klätt oss och vi gillar båda svartvita foton. Så vi behöver inte tänka mycket på det. Men visst är det viktigt. Och även att vi nu är på Columbia, som är ett ”stort” bolag, så har vi sista ordet på allting; poster, t-shirts, omslag – allt.

Efter att ha givit ut *Whip it On* på indiebolaget Crunchy Frog ligger nu alltså The Raveonettes på jättebolag. Och det beror nog en hel på den gamla legenden David Fricke från Rolling Stone. Han såg dem av misstag när de spelade på CBGB's för över ett år sen och skrev direkt upp dem.

– Vårt största problem var att vi var ett så nytt band. När vi blev signade av Columbia hade vi bara spelat 15 konserter. När Fricke såg oss på CBGB's hade vi bara spelat fem. Så att gå från att vara totala amatörer till professionella musiker hände över en natt. Och det var väldigt svårt för oss. Det var jobbigt för vi ville utvecklas naturligt som ett band, spela live och bli bättre och bättre.

Sharin kommer tillbaka och det är dags att fota bandet. Medan fotografen tar fram sina grejor frågar jag Sune var namnet The Raveonettes kommer ifrån.

– Jag träffade en tjej som hette Ravonell och jag tyckte att det var ett vackert namn. Sätter man sen in ett E så blir det Rave On som en hyllning till Buddy Holly plus att Rave On är ett schysst uttryck. Ändrar man sen L till T så blir det en hyllning till The Ronettes och The Marvelettes. Så där har du det: Rave On Ettes!

Ord som Sune använder mest i vårt samtal är "naturligt" och "hyllning". Och jag tycker det passar utmärkt som en sammanfattning av hela Raveonettes-upplevelsen. Just det naturliga är viktigt, att det som ligger framför dig i CD-spelaren eller står framför dig på scenen inte är något konstruerat, att det är äkta, att det är naturligt. Att allt görs som en hyllning till några av de bästa och viktigaste artisterna i rockhistorien gör ju inte saken sämre. Jag tror att The Raveonettes är här för att stanna och förhoppningsvis ta det där stora klivet upp till Elitserien som Disneyland After Dark och Sort Sol aldrig riktigt lyckades med. Rave On!

Min popstjärna är **FEMINIST** och bor i **BERLIN!** Med **HANIN ELIAS &** **STEREO TOTAL**

Groove skickade Moa Eriksson till Europas mittpunkt.

Berlin är kanske den av Europas storstäder där historien satt sina spår allra tydligast. Jugendhusen i Prenzlauerberg har kullhål i fasaden och delar av muren finns fortfarande kvar. Idag är Berlin en kulturstad på uppgång. Men fortfarande finns känslan av underground kvar och musikscenen bär spår av den berömda berlinska dekadensen.

Jag åkte dit för att träffa några av stadens just nu hetaste musiker; Hanin Elias, nu aktuell med sitt andra soloalbum *No Games – No Fun* var tidigare sångerska i revolutionära gruppen Atari Teenage Riot. Stereo Total är popgruppen som sjunger om att de älskar gruppsex. De turnerar i Japan, USA och Europa och sjunger på tyska, franska, engelska och turkiska. Jag ville ta reda på vad de egentligen tycker om saker och ting och kom fram till att varken Hanin Elias eller Stereo Total var riktigt så som jag trodde.

Hanin Elias

Hanin bor i centrala Kreuzberg, den del av Berlin där man fortfarande kan få tag på billiga lägenheter eftersom området har rykte om sig att vara lite ruffigt. Stämningen utmärks av de många turkiska snabbmatställena, de coola gaybarerna och punkarkidsen vid tunnelbanan. Hanins lägenhet är en dröm från förra sekelskiftet. Rummen är stora med högt i tak. Väggarna är vita och lägenheten ljus och luftig. Som kontrast till detta står en rad skyhöga, svarta lackstövlar parkerade i hallen. Det som slår mig först när jag träffar Hanin är att hon förutom den svarta Betty Page-frisyren och de röda läpparna ser ganska så alldaglig ut i sina blå jeans och randiga jumper. Hon går ut i köket och sätter på varsin kopp espresso. Jag undrar om hon är nervös inför kvällens konsert och hon svarar att nervositeten inte kommit ännu men att den nog kommer strax före hon ska in på scen.

Hur skulle du beskriva ditt nya album?

– Från början var det tänkt att jag skulle göra en skiva som hette *Playing with Balls* där jag bara skulle arbeta med killar. Det skulle vara väldigt hård, macho musik där

jag skulle bryta av med min sång och mina texter. Men sen träffade jag ett gäng riktigt coola killar som jag ville arbeta med och ändrade mig. *No Games – No Fun* kom ut ur det. C.H.I.F.F.R.E. som jag arbetat med har aldrig sysslat med musik innan. Vi jobbade tillsammans under The Fatal filmfestival där vi visade filmer om kvinnor som tog hämnd och sköt ner alla män. Vi hade samma musiksmak så jag övertalade honom att jobba med mig. Jag gillar att det inte låter så professionellt och överproducerat.

Vad är feminism för dig?

– På sista tiden har feminismen gått mig på nerverna för jag är helt reducerad till det i alla intervjuer. Jag stödjer kvinnor helt och fullt och känner att jag blir sämre behandlad som kvinna, men om feminism innebär att jag inte kan klä mig som jag vill eller bete mig på scen hur jag vill så okej, då är jag ingen feminist. Jag vill förändra saker men när kvinnor kommer upp till mig och säger "Det som du gör är inte feministiskt, du måste följa de här reglerna" då vill jag inte vara feminist. Jag njuter av att vara kvinna på det klassiska sättet. Jag har alltid beundrat vampiga kvinnor med långa naglar och rött läppstift. Kvinnor som kan få män att känna sig helt osäkra på sig själva. Jag har inget emot att vara objekt. Kvinnor utnyttjar män på många sätt också. Hela det här kriget mellan könen är inte så viktigt för mig. Men vi har tryckt upp tröjor för Fatal där det står "No men No war". Det är vårt statement. Jag tror att kvinnor kan vara likadana men det är mest män som har krigiska idéer. Se bara på filmer som *Sagan om ringen*. Det är de blonda, goda, vackra människorna mot de svarta, elaka varelserna som kommer kravlande upp ur gytthan. Det är den vite mannens rädsla för att bli överkörd av något främmande. Det är just det som händer nu i USA.

Jag frågar om jag kan fotografera henne medan hon pratar. "Jag visste inte att du skulle fotografera mig så jag drog bara på mig något i morse. Jag ska bara gå och byta tröja" blir svaret. Hon kommer tillbaka iklädd en klarblå topp i slinkigt tyg. "Det är min favorit-topp" ler hon.

Du har sagt att folks beteende gentemot dig förändrades när du blev gravid. Hur då?

– När jag var gravid med mitt första barn blev jag väldigt fet och det gjorde att folk började behandla mig annorlunda. Jag fick inte längre vara med i ”killklubben”. De skämtade alltid om kvinnor och jag var alltid arg men brydde mig inte om att säga ifrån. Men den dagen kom i mitt liv då jag kände att jag inte kunde ta det längre. Det är som att vara svart i ett område för vita och alltid behöva höra skämt om svarta människor. De säger ”yeah, du är en av oss” men lägger till något skämt om negrer på slutet. På samma sätt kände jag som kvinna.

Vad menas med Fatalmanifestet?

– Jag startade Fatal-skivbolaget som en plattform för kvinnor, men många pojkar intresserade sig också. De ville visa sitt stöd för kvinnor så jag tänkte, varför inte? **Tänker kvinnor och män likadant?**

– Absolut inte. Dom är båda människor men dom är totalt olika. Jag har en son och en dotter som vi alltid behandlat lika. Men när min flicka leker är det med dockor medan min pojke leker mer våldsamt. Det är konstigt eftersom min man har tagit mycket hand om dom. Jag tror att om papporna skulle ta hand om sina barn mer skulle saker förändras.

Vad är det största problemet med att vara kvinna idag?

– Att alltid känna sig trampad på. Folk tar inte saker som en kvinna säger på allvar.

Männen vill inte ha kvinnor som kritiserar dom. Dom vill ha glada lyxkvinnor som Jennifer Lopez. Kvinnor idag har så mycket press på sig. Man måste vara en bra mamma, en bra affärskvinna, se vacker ut och vara en bra älskarinna. Jag tror inte att kvinnor klarar av allt.

Har du någon kvinnlig förebild?

– Jag är inspirerad av gamla stumfilmsskådespelerskor, vampar från 20-talet som Theda Bara. Jag gillar kvinnor med sexuell makt som utnyttjar män och sen slänger iväg dom. En kille frågade en gång om jag hade penisavund. Jag sa ”Varför skulle jag vara svartsjuk? Är den svarta änkan svartsjuk på den lilla spindelmannen. Hon utnyttjar honom bara innan hon äter upp honom”, och Hanin härmar killens vettsskrämda uttryck. Hela Freudgrejen är skitsnack!

Hon visar mig svartvita bilder på vampar som drar ner män i fördärvet. En bild föreställer en man omringad av ormliknande, krälände kvinnor.

Vad tycker du om porr?

– Jag tycker inte att porr borde förbjudas. Men dom borde göra porren mer intressant för kvinnor. Jag tror att kvinnor har väldigt snuskiga fantasier. Jag vill se mer kukar på TV, det är vad jag kallar jämlikhet, hahaha.

Vad anser du om den tyska legaliseringen av prostitution?

– Har dom legaliserat det? Det visste jag inte. Jag är inte emot prostitution alls. Det

finns många nymfomaner som trivs med att ha mycket sex. Jag har prostituerade väninnor som gillar att vara prostituerade som ett slags experiment. Dom är intelligenta kvinnor som inte behöver göra det. Om man är sin egen boss och inte har en hallick som tigger pengar av en så tycker jag det är okej. Det finns folk som aldrig får kärlek av någon. För dom är dom prostituerade bra.

Men det är inte kärlek.

– Nej, det är inte kärlek. Men kroppskonstakt kan betyda mycket.

Hur är din relation till dina föräldrar idag?

– Vi har problem. Min pappa ville alltid att jag skulle gifta mig och bli någons fru. Jag skulle studera men mest för att bli intelligent så att jag skulle kunna hjälpa min make. I Syrien där han kommer ifrån är det vanligt att kvinnor studerar massor bara för att bli någons hemmafru. När jag gifte mig tog min man mitt namn istället för tvärtom. Jag ville visa pappa att saker och ting förändras.

Vad gillar han din musik?

– Han säger alltid ”Varför låter du inte som Whitney Houston?”, skrattar Hanin. Jag kan aldrig göra något rätt för honom. Men mina föräldrar är väldigt snälla mot mina barn.

Vad kan man göra för att förändra saker i samhället?

– Det är alltid bra att vara en del av en protest. Det hjälper att protestera, signera

listor och sätta plakater i fönstret. Om USA gör något nu kommer det verkligen bli ett världskrig. Bush och Blair är diktatorer. De betar sig inte ett dugg demokratiskt. Allt är så svart och vitt, precis som i en Disneyfilm. Bush tror att amerikanerna är dom goda som ska rädda världen från dom elaka araberna. Det är läskigt.

När jag går därifrån är jag konfunderad. Lite förvånad och besviken konstaterar jag att Hanin Elias inte är vad jag skulle kalla en feminist. Ingen feminist skulle säga sig vara för prostitution. Men å andra sidan har hon kommit en bra bit på vägen bort från hennes pappas hemmafruideal. Till skillnad från många andra försöker hon förändra samhället och göra det bättre för kvinnor.

På kvällen åker jag till hennes releasefest på en av Berlins största klubbar Maria am Ufer. Jag stöter ihop med henne på toaletten strax innan hon ska upp på scen. ”Jag är jättenervös” säger hon innan hon snabbt slinker in i ett av bäsen. Ett stund senare återtar hon scenen iklädd röda lackstövlar och svart klänning. Hon dansar, hoppar och sjunger: ”You want us to be cute, sexy and nice/but we have had enough/Much to high is the price!/You suck!/You suck!”.

Det är inte alla tvåbarnsmammor som har mod nog att sjunga det.

Stereo Total

Françoise Cactus och Brezel Göring bor i Mitte, en gentrifierad del av staden där man kan äta på restauranger från nästan vilket land som helst. Det är också där man hittar de flesta gallerierna och teatern. När jag kommer fram till huset är dörren till lägenheten öppen. Osäker på om jag kommit rätt tassar jag in i hallen och ropar hallå. "Hello" svarar en kvinna med fransk brytning och jag förstår att jag hamnat rätt.

Françoise är både längre och äldre än jag väntat mig. Med tanke på hennes flickaktiga sångröst hade jag trott att hon skulle vara mer "petit". Hon visar mig in i vardagsrummet och frågar mig vad jag vill ha att dricka. Brezel kommer ut ur sovrummet och hälsar och även han verkar på något sätt längre och äldre än på hemsidans pressfoton. Jag tar upp mina färgpennor och frågar om de har lust att måla sina självporträtt. "Françoise får göra det. Jag är riktigt dålig", säger Brezel och skakar på huvudet. När jag frågar om jag får fotografera ser båda förskräckta ut. "Jag visste inte att du skulle fotografera. Jag ser för jävlig ut idag och har inte ens tvättat håret", ropar Françoise och flyger fram till en spegel där hon rättar till det rosafärgade håret. Brezel i sin tur springer iväg för att byta tröja.

Hur är det att vara ett par och arbeta tillsammans?

– Det är bra. Men jag antar att det beror på vem pojken är, skrattar Françoise. Om det är en söt pojke.

Hennes skratt är högt, hjärtligt och lite hest. Brezel tittar på henne och ser glad ut.

Hur ser en typisk Stereo Total-publik ut?

– Som du! Det är en hel del unga, vackra flickor. På dom flesta av våra konserter är det nästan bara flickor. Dom är uppklädda och fixade men har en egen stil, säger Françoise.

Är mode viktigt för er?

– Ja, det är viktigt, säger Françoise och pillar på sitt rosa armband. Men jag uppskattar när folk har egen stil och inte ser ut som i modetidningar. Mina franska väninnor ser alla helt fantastiska ut. Dom brukar stå och göra i ordning håret två timmar innan dom ska gå ut. Jag gillar det. Tänk om alla skulle vara grå och tråkiga. Det är roligare att gå ut och se folk i vackra färger och kläder.

Er musik påminner ibland om Brigitte Bardots. Har ni lyssnat på henne någonting?

– Brigitte Bardot! Absolut! När jag var liten gillade jag henne, men hon har blivit lite knäpp nu, säger Françoise och pekar menande mot huvudet.

– Hon är rasist och allt möjligt. Men när hon var ung var hon mycket vacker. Jag älskar att se på hennes ansikte. När man

mår dåligt ser man på det och mår genast bättre. Det är magiskt.

Hon pekar på ett inramat fotografi av Brigitte Bardot på väggen i rummet.

– Som sångerska är hon lustig för hon sjunger alltid lite falskt. Det är väldigt charmigt och lite rebelliskt.

Senare visar Brezel mig en av Françoises tavlor inne i sovrummet. Den föreställer Brigitte Bardots ansikte inramat av små hundar. Det dröjer en stund innan man upptäcker nazitecknet kring hundarnas halsar.

Vilken musik har inspirerat er mest?

– Franska 60-tals-grejer och riktigt barnsliga tyska band från det tidiga 80-talet, svarar Brezel.

– Om man pratar om textförebilder så är det Serge Gainsbourg. Han gör enkla, vackra sånger men ofta med dubbla budskap i texterna. Jag gillar det. Sen inspireras vi av discomusik, rockabilly och japanska band.

Arbetar ni med något nytt nu?

– Vi har börjat spela in nya saker. Men det vi spelat in hittills är svårt att kategorisera. Det låter helt bisarrt. Gud, jag kan inte koncentrera mig på vad jag ska säga samtidigt som jag ritar.

Françoise tittar upp från ritblocket där hon just är igång med att påbörja porträttet av Brezel.

– Vi jobbar alltid. Jag skriver nya noveller och så ska jag ha vernissage nästa vecka. Är du kvar då? Hon går iväg och hämtar en flyer till mig med en målning av en mörkhyad pinuppa.

Hur är musikscenen i Berlin?

– Den är cool. Alla musiker är intressanta, trevliga människor. Det är väldigt bra.

Kan man höra att ett band kommer från Berlin?

– Man kan inte höra det, men det finns något gemensamt. Brezel letar efter orden. Det är något av en undergroundkänsla, något hemmagjort.

– Folk är annorlunda här. Det är billigare att leva här än i till exempel Paris så folk behöver inte jobba så mycket, fortsätter han. Det skapar en annan atmosfär för musiken.

Vilken är ert favoritområde i Berlin?

– Jag tycker mest om Kreuzberg och Brezel tycker mest om Mitte. När vi bor i Mitte vill vi flytta till Kreuzberg och tvärtom. I Kreuzberg känner jag mig mest hemma för där känner jag alla.

– Vi bodde i Prenzlauer Berg ett tag men det gick inte. Det är ett fint område men det är fullt av unga studenter med barn. När vi spelade hög musik klockan åtta på kvällen kom det alltid någon granne och klagade "babyn kan inte sova". Vi kan inte leva så!

Är ni feminister?

– Ja, svarar Françoise snabbt och stöter Brezel i sidan. Svare du nu!

– Så mycket som jag nu kan vara det, säger han.

– Jag är feminist all day long, skrattar Françoise. Jag tycker att kvinnor ska göra exakt vad dom vill. Skriva, måla eller spela i band. Jag tycker om att se kvinnor på scen. Men jag tycker inte att det är äckligt med bilder på nakna flickor så jag kanske inte är helt politiskt korrekt.

Var går gränsen mellan sex och sexism?

– Sexism är dålig pornografi. Sex är roligt. Att se sexiga människor är trevligt, menar Françoise.

– Pornografi är ofta hemsk, säger Brezel lite allvarigare. Det är ett utslag från det patriarkaliska samhället. Det är svårt att tänka sig att den sexuella revolutionen under 60-talet skulle sluta så här. Det görs

så mycket skit. Men när Françoise var naken på en av våra skivor tänkte vi inte på pornografi. Det fotot är relaterat till gamla pinupbilder som är något helt annat än porr.

Brezel tar ner en pinupkalender från en hylla. Han visar en bild på en kurvig, halvnaken flicka som står modell för en konstnär. På staffliet bredvid står den färdiga tavlan där konstnären porträtterat flickan i modernistisk Picassostil.

– Jag vill bara säga att den här inte är min. Allt sänt här hemma är Françoises grejer.

Françoise skrattar.

– Jag älskar sänt. Gamla pinuppor, erotiska kortlekar och liknande prylar.

Vill ni ha barn?

– Ja, om man kunde adoptera dem i artonårsåldern, ler Brezel. Nej, vi föredrar att själva vara barnsliga så vi vill inte ha barn.

På torget utanför deras hus är en loppmarknad i full gång. Françoise undrar om jag vill hänga med ner ett slag. Brezel är lite trött så han stannar hemma. När vi går ut skiner solen och blänker i hennes långa, röda plastkappa. Det ligger en känsla av vår i luften. Françoise är en van loppmarknadsbesökare och hittar snabbt många fynd. Hon kan konsten att pruta och vet vilka av stånden man ska undvika. Mindre än en timme senare har hon hittat en stor spegel, en röd mc-jacka, ett rosa hårspänne och sex stycken plastallebroscher i olika färger. Jag får välja vilken nalle jag vill ha, så jag tar den allra finaste rosa.

reportage:
 Moa Eriksson
 moa@groove.st

vårnyheter från goldhead

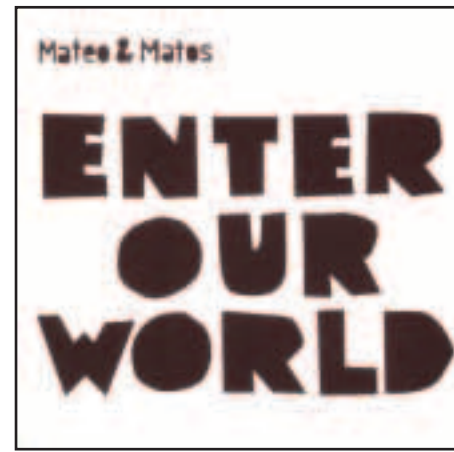
King Britt Adventures In Lo-fi

King Britt (f.d. medlem i Dignable Planets) är nästa producent i Beat Generation-serien. 'Adventures In Lo-fi' är en genomtänkt hip hop-skiva med starka influenser från jazz. Gäster som bidrar med vokala insatser är bl.a. spoken word-artisten Rich Medina, Bahamadia, Quasimoto, Dice Raw (från The Roots) m.fl. Ännu ett starkt album i en underbar serie!

Various (2CD) Bedrock Breaks Hyper Fractured

Ett av breakbeat-scenens absolut största namn, DJ Hyper, trycker ihop en grym mix med det funkigaste, svängigaste, djupaste och hårdaste breaksspåren som existerar på denna planet.

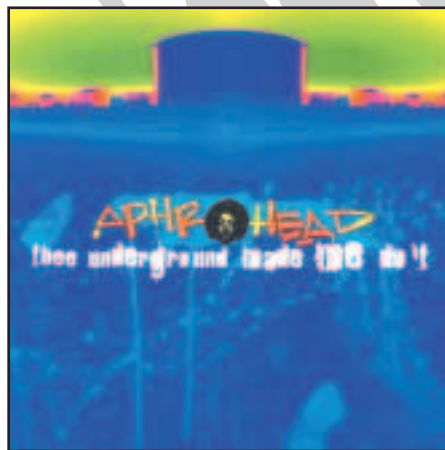
Mateo & Matos Enter Our World

Nya 'Enter Our World' bjuder på lite mer än renodlad house, här finns även spår med influenser i disco, latino och jazz. Strålande platta för både dansgolv och hemmet, stor variation, mycket djup och värme med riktig musik signerad Mateo & Matos.

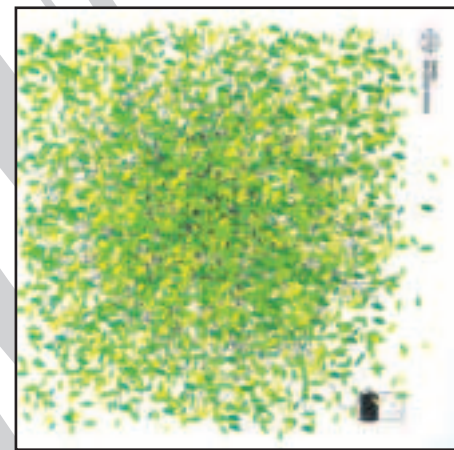
Various (2CD) Bar Grooves En Hiver

Den nya volymen av Bar Grooves är en utmärkt samling med själfull och sofistikerad house och deep house, kort sagt ett perfekt soundtrack för våren och hängmattan. Ett givet val för de som gillar tex Hed Kandi's 'Beach House'-serie eller Naked Music...

Aphrohead Thee Underground Made Me Do It

Felix Da Housecat skakar liv i ett av sina klassiska alias, Aphrohead, och levererar en platta fylld med skön house i samma anda som Daft Punk, DJ Sneak, Moodyman...

Swag No Such Thing

Nya plattan med Swag är en formidabel uppvisning i funkig house, beats i midtempo med smakfull vokal, disco-grooves och tech-house. Kort sagt en platta fylld med glada, trivsamma spår, mycket energi - snyggt och smart!

Bortom Depeche Modes horisont

En av världens främsta låtskrivare fyller också sitt andra soloalbum med coverlåtar. Grooves reporter Henrik Strömberg åkte till London för ett samtal om religion, artistisk frihet och fotboll.

MARTIN GORE TAR EMOT i ett hus med en anonym fasad vid en liten privat park i närheten av Oxford Street, det mest utslätade turistshoppingstråket framför andra i London. Bakom den anonyma fasaden döljer sig en Riktig Engelsk Klubb. Jag höll på att säga herrklubb, men damer är faktiskt tillåtna. I alla fall är skivbolagets representant av kvinnligt kön. Hon för mig från väntrummets läderfåtöljer genom en dörr märkt "Ladies" – eh? Vänta nu – där hittar vi husets hiss (bredvid en annan dörr som verkligen leder in till damernas). Till slut hamnar vi i ett smakfullt överdekorerat rum på fjärde våningen, vars takterrass har en underbar utsikt över en bakgata.

Det är en relativt varm vårdag i London, men när Martin Gore kommer in sätter han sig med armarna kring överkroppen. Det ser nästan ut som om han huttrar.

– Det är inte vidare varmt ute, eller hur? Jag är van vid att bo i Santa Barbara nu, jag har bott där i lite över två och ett halvt år. Jag gillar att bo där, det är väldigt annorlunda mot att ha bott i den här sortens väder hela livet.

Han säger att det innebär en bättre livskvalitet – ja, han använder ordet livskvalitet – att bo där, han ser mer optimistiskt på livet när han vaknar till solsken varje dag. Med tanke på det är det överraskande hur glämlig han ser ut. Påsarna under ögonen och de tunga andetagerna skvallrar om att han nog är rejält bakfull. Trots det är han väldigt verserad men också svårtillgänglig, det märks att han snackat mycket med journalister under mer än två decennier med Depeche Mode. Den här gången gäller det hans nya soloalbum, ännu en coverskiva.

– Jag tycker det är intressant att visa fansen vad som influerar mig. Jag var en stor Bryan Ferry-fan när jag var ung, jag föredrog nog faktiskt hans coverskivor framför Roxy Music-skivorna. De visade mig en ny musikvärld. Många av spåren kände jag inte till, några av valen han gjorde var ganska obskyra. Så jag sprang ut och letade upp originalversionerna, vilket alltid var intressant.

Martin har länge velat göra en uppföljare till sin första soloskiva, *Counterfeit EP* från 1989, men den lediga tid han haft från Depeche Mode har gått till familj och andra saker som inte har med musik att göra.

– Den här gången visste jag att Dave skulle göra en soloskiva, så jag insåg att jag hade mer ledig tid än vad jag brukar ha. Nu var ett bra tillfälle att spela in den andra *Counterfeit*-skivan. Annars skulle jag nog tagit några månader ledigt som jag brukar, och sedan börjat skriva låtar igen.

Han har ännu inte hört Daves soloskiva. I alla fall säger han det. Med tanke på alla dessa soloprojekt undrar man om Depeche Mode fortfarande är en grupp.

– Jag vet inte. Det är en av dom där okända faktorerna. Jag vet inte hur framgångsrikt Daves projekt kommer bli. Jag vet att han kommer åka på en stor turné för att marknadsföra det. Så vi har bestämt oss för att prata ihop oss i slutet av året, bestämma framtiden för bandet. Vilken sorts tidsplan vi har för att börja i studion igen.

Andrew Fletcher är upptagen med sitt skivbolag också?

– Ja, han har startat ett skivbolag, men just nu har han bara ett band. Så jag tror inte han kommer vara överarbetad om vi börjar igen.

Är det bara jag, eller finns det en viss spydighet i Martins ton när han talar om Fletchs förehavanden? Kan det bero på att Fletch, om än skämtsamt, har hävdat att bandet Client är bättre än Depeche Mode?

PÅ DEN FÖRSTA KORTA *Counterfeit*-skivan gjorde Martin covers på till stor del okända låtskrivare, i alla fall jämfört med denna gång. *Counterfeit²* innehåller tolkningar av Nick Cave, John Lennon, Iggy Pop, Velvet Underground och Kurt Weill.

– Jag tror jag hade en smal vision med EP:n, det var mest alternativmusik från 80-talet, plus ett par andra spår. Den gjordes väldigt fort, jag programmerade största delen av den hemma, och sedan gick jag och Rico Conning in i studion en kort tid, jag kommer inte ihåg hur länge det var, men det var inte länge, och det blev väldigt enkelt.

Det är det jag gillar med den, den är så enkel och minimalistisk.

– Jag har fortfarande någon slags svaghet för den, men... den här gången ville jag att skivan skulle representera mer av min smak.

Denna gången har Martin i stället överlätit producerandet åt Andrew Phillpott och Paul Freegard.

– Jag gillar inte att göra det själv, jag har alltid gillat att ta del av någon annans idéer.

I ljudbilden på *Counterfeit²* hittar man en hel del mikroskopiska elektroniska ljud. Det påminner lite om Björks senaste album.

– Ja, kanske... Jag tror att detta albumet, det senaste Depeche Mode-albumet och några Björk-album är influerade av väldigt minimal underjordisk elektronisk musik, så kanske dom har det gemensamt.

Martin säger att han lyssnar på all slags musik, men på senare tid har han köpt mer och mer skum elektronisk musik, mycket minimalistiskt och atmosfäriskt. Jag försöker få honom att nämna några favoriter, men han kommer inte på några. Till slut säger han att han gillar de som remixat hans nya singel, Stewart Walker och i synnerhet Uwe Schmidt alias Atom™, den produktive Chile-bon.

– Mycket av det han gör är väldigt intressant, han verkar ha en väldigt bred källa av influenser. Han gör allt från Señor Coconut-projektet till galna glitch-saker, som är nästan irriterande och olysningsbara.

Lustigt nog kommer Atom™:s Señor Coconut-projekt också ut med en ny coverskiva alldeles strax, och Martin har remixat andra singeln, Coconut-versionen av Sades *Smooth Operator*.

FÖRSTA SINGELN FRÅN *Counterfeit²* är *Stardust*, en riktigt underlig David Essex-låt med textrader som "Look what they've done to the rock'n'roll clown". Det känns som ett udda singelval. Särskilt som Nick Cave & the Bad Seeds *Loverman* känns betydligt mer ögonblickligt bra.

– Jag diskuterade det med Daniel Miller på Mute, om vad första singeln skulle vara, och han sa ungefär "Jag tror inte det har någon betydelse, för du har valt att göra ett album som inte är vidare kommersiellt". Så vi tänkte att *Stardust* var mer representativt för albumet än en del av dom andra spåren. *Loverman* hade kanske varit en bättre singel, men det hade skapat en massa andra problem, som det faktum att den är sju minuter lång. Om en sång är... fem minuter lång så kan man klippa ner den, men sju minuter? Man blir tvungen att slänga bort nästan halva låten för att det ska bli en singel.

Var det ett medvetet beslut att göra ett okommersiellt album?

– Nej, det är nog mest sättet jag arbetar på, faktiskt. Jag tror inte ens mina sånger, när jag skriver dom själv, är vidare kommersiella. Det är när vi arbetar med dom i bandet, ibland, som de mer kommersiella sidorna av låtarna kommer fram.

Finns det några låtar du inte fick plats med?

– Det är några sånger som jag hade i åtanke men som inte kom med på albumet, för dom passade inte riktigt med albumets atmosfär. Så jag kommer möjligtvis göra ett till, men det kan ta 14 år till, jag vet inte när jag får ett lika perfekt tillfälle igen.

Många av Depeche Modes låtar har ett religiöst tema, och även på *Counterfeit²* snackas det mycket om gud och djävulen.

– Jag vet inte om dom är så religiösa. Uppenbarligen är det första spåret en gammal religiös blues/gospel-låt, *In My Time of Dying*, som handlar om att dö och om Jesus, men några låtar senare har vi *Lost in the Stars*, en låt om att bli övergiven av Gud. Det blir en motsättning. Jag är fortfarande intresserad av alla sorters religiösa teman, för jag är fortfarande en sökare. Jag kan få dom här känslorna när som helst. Men jag är ingen vidare religiös människa i traditionell betydelse.

Du ska ut och turnera med skivan?

– Eh, ordet turné ger nog fel associationer, jag kommer spela på några få ställen. Någon frågade mig igår kväll "Hur länge ska du vara ute på turné?" och jag sa "Jag vet inte, tio... dagar?". Den längsta turné vi gjorde med Depeche var 15 månader!

Martin skrattar. Jag slås av vilka väldigt vita och väldigt jämna tänder han har. Alla som sett videon till Depeche Modes *Somebody* (från 1984) vet att Martin då hade totalt kvaddade framtänder. Nu är inte bara hans boplatser utan även hans tänder amerikanska. Martin märker inte av min inre reflektion utan fortsätter snacka turnéplaner.

– Det vore kul att inte bara spela på vanliga konsertlokaler där alla spelar varje vecka. Men det är svårt att hitta otraditionella ställen, annars skulle alla använda dom hela tiden. Men jag tror det kommer bli i alla fall ett eller två ovanliga ställen.

Är det du och en gitarr, eller?

– Jag kommer nog spela lite gitarr, men det kommer vara två andra med på scenen, med laptops och keyboards. Jag kommer nog spela sex sju sånger från detta albumet, kanske en från det förra *Counterfeit*-skivan och det kan vara bra att spela några intressanta versioner av mina egna låtar, kanske några jag inte sjungit själv förut.

DEPECHE MODE HAR SÅLT tonvis med plattor och har skaffat sig en sällsynt fanatisk skara fans. Men hur känd är Martin egentligen, kan han springa och köpa mjölk utan att bli belägrad av autografjägare?

– Det har betydelse var man väljer att bo. Att bo i Amerika gör det väldigt enkelt för mig att vistas bland folk, jag spelar fotboll tre gånger i veckan och länge var inte ens mina lagkamrater riktigt medvetna om vad jag gjorde. Skulle jag flytta till europeiska fastlandet skulle det givetvis vara svårare, så det gör jag inte.

Men vänta nu. Martin spelar fotboll tre gånger i veckan? Han som alltid framställt sig som svärmodig och lite vek i sina texter, och som gärna springer omkring i undergiven S&M-utstyrsel? Är han fotbollsfan?

– Jag är en stor Arsenal-supporter.

Blir det inte svårt att följa engelsk fotboll i Amerika?

– Lite, men nu med saker som TiVo [video på hårddisk] kan man spela in allt. Alla Premiership-matcher visas vid samma tid varje vecka, så jag brukar ha fyra-fem matcher inspelade. Många gånger är det matcher jag aldrig skulle kollat på i England. Jag skulle givetvis sett alla med Arsenal, och nog de med Manchester United, men nu tittar jag på typ Birmingham och Charlton bara för jag spelat in dom. Jag tror jag ser mer fotboll nu än när jag bodde i England!

Några kommentarer om Sven-Göran Eriksson?

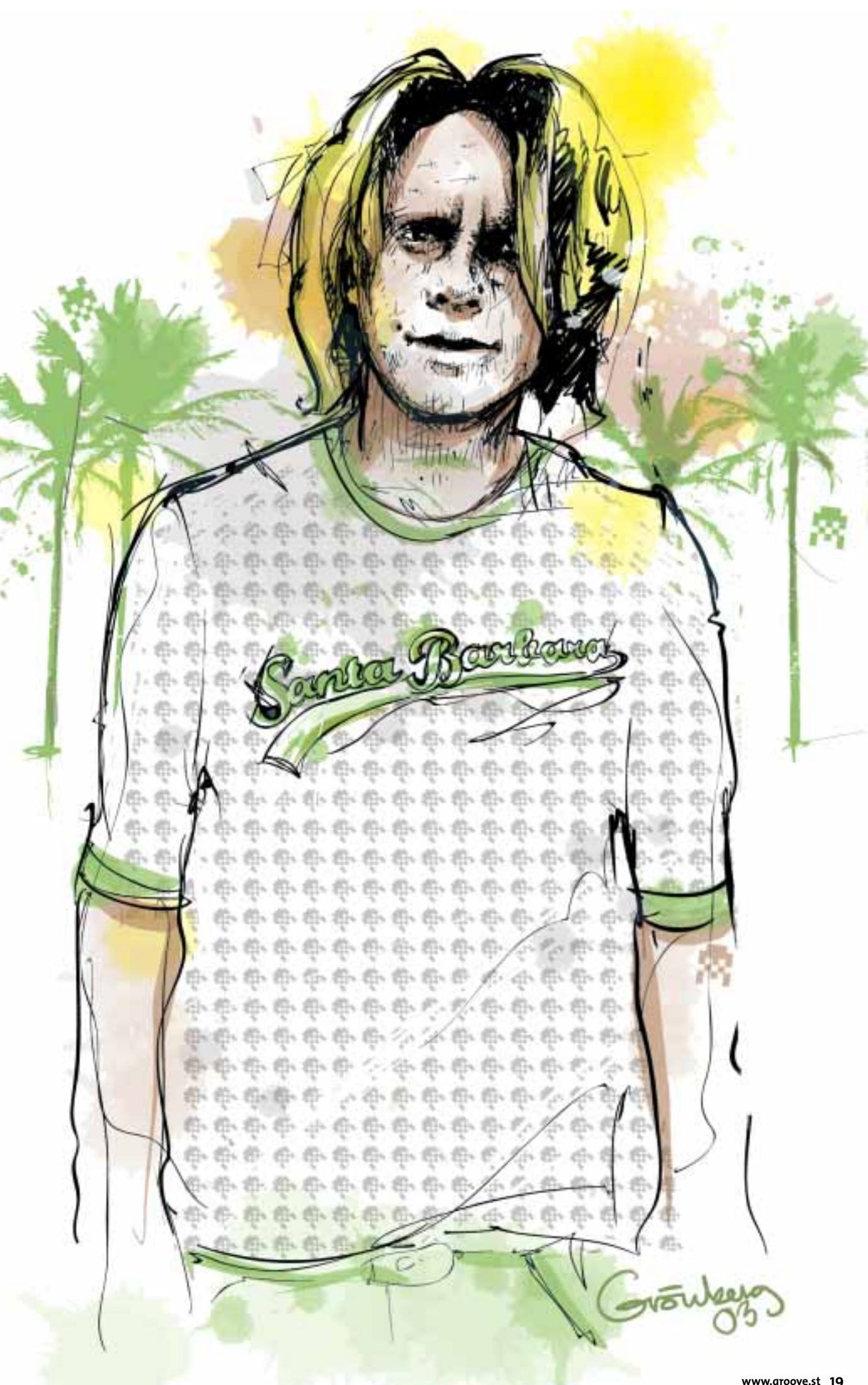
– Att vara tränare för England är ett fruktlöst uppdrag. Ingen kan vinna i längden. Ett tag gjorde han väldigt bra ifrån sig, men det är ofrånkomligt att hans framgångar kommer stöta på patrull.

Kommer inte den superstjärnestatus Beckham fått inspirera engelska ungdomar att göra bättre ifrån sig?

– Jag tycker det är jättebra att det förts in så många utländska spelare till England, för standarden har höjts så mycket. Och det måste börja filtreras ner in i dom engelska ungdomarna.

INTERVJUN ÄR SLUT. Den Riktiga Engelska Klubben börjar fyllas av kostymklädda män. De tre nyinstallerade widescreenskärmar över den lilla baren visar ekonominyheter och sport. Det slår mig att jag inte borde bli förvånad över Martins fotbollsintresse. Alla engelsmän är ju fanatiskt sportintresserade. Utan undantag.

Skivan kommer ut 28 april. Då kommer också videoinspelningen av intervjun finnas tillgänglig på www.groove.st. Martin Gore spelar på Nalen i Stockholm 22 april.

Hultsfröd 2003

12 13 14 juni ÅBRO

LINKIN PARK_(US) **RADIOHEAD**_(UK) **AUDIOSLAVE**_(US)
MASSIVE ATTACK_(UK) **QUEENS OF THE STONE AGE**_(US)
DAVE GAHAN_(UK) **THE ARK, LOOP TROOP**

DANDY WARHOLS_(US) **COUNTING CROWS**_(US) **THE STREETS**_(UK)
BUJU BANTON_(JAM) **BOBAN MARKOVIĆ ORKESTAR**_(SER)
THE SOUNDS, UNION CARBIDE PRODUCTIONS, CHRISTIAN KJELLVANDER
MARIT BERGMAN, THE HAUNTED, MELODY CLUB, MANDO DIAO
BADLY DRAWN BOY_(UK) **THE CORAL**_(UK) **LADYTRON**_(UK) **THE DATSUNS**_(NZ)
GRANDDADDY_(US) **OPETH, DAVID HOLMES PRESENTS THE FREE ASSOCIATION**_(UK)

JAM PRESENTERAR:
ATMOSPHERE_(US) **ANTICON ALLSTARS FEAT SOLE, THEMSELVES & SAGE FRANCIS**_(US)
JEAN GRAE_(US) **ROOSEVELT FRANKLIN**_(US) **MOBBADE BARN MED AUTOMATVAPEN,**
PESHI FEAT BODYSNATCHERS GBG

DAVID HOLMES DJ-SET_(UK) **MINUS 8**_(CH)
HATEBREED_(US) **SCHNEIDER TM**_(GER)
CATO SALSA EXPERIENCE_(N)
WHYTE SEEDS, EMMON, PARIS,
HER MAJESTY, KRIGSHOT,

FLOGGING MOLLY_(US) **CAT POWER**_(US)
RAGING SPEEDHORN_(UK)
AWA MANNEH, CULT OF LUNA,
BOB HANSSON, JOSÉ GONZALES, DE STIJL
 ...fler artister tillkommer, totalt ca 130 st.

fred på jorden!

BiljettDirekt (www.ticnet.se) 077-170 70 70 alla ATG-ombud
 Julius Biljettservice (www.juliusbiljettservice.se) 046-280 45 45

Info: www.rockparty.se
 Camping & parkering ingår i priset

ÅBRO

SR P3

halebop

EMATELSTAR
A ClearChannel Entertainment Company

ginza.se

AFTONBLADET

HOLMGRENS
www.holmgrens.se

NOKIA
 CONNECTING PEOPLE

Fast i den perfekta drogen

Att göra en skiva är som att föda ett barn, uppfosta det och sen släppa ut det i verkligheten. Med snart en handfull skivor på meritlistan och en växande erfarenhet skördar Soilwork stora framgångar utomlands. I april ska även den svenska publiken vakna på allvar.

DET ÄR JANUARIKALLT och öststatskänsla råder utanför den gamla tegelbyggnaden. Vid hamnen i centrala Göteborg slutförs arbetet med helsingborgarnas femte skiva *Figure Number Five*. Studio Fredman delar den gamla fastigheten med bland annat ett plåtslageri och en begravningsbyrå, vilket passar som jordnötter till öl med musiken som Soilwork förmedlar. Ett band som på de senaste skivorna utvecklats från brutalt mangel till en mer melodiös och varierad metal utan att förlora intensiteten. *Figure Number Five* har istället mer utvecklade syntslingar, keyboardisten Sven Karlsson laborerade och fick mer utrymme. Men det handlar inte om någon radikal förnyelse. Även de konservativa supportrarna kan andas ut.

– Vi är ett annorlunda metalband som gör skivor för objektiva människor, säger sångaren Björn Strid. Vi har faktiskt en ”ballad” på skivan, en mörk melodi åt svartrockshället, utan skriksång. Men en hel skiva utan skriksång fungerar inte. Den är som en effekt, ett femte instrument.

– Det ska handla om att ha roligt annars kan du lika gärna spela i ett dansband, säger gitarristen Peter Wichers.

När Björn öppnar den stora plåtdörren till studion är det som att träda in i en fritidsgård för hårdrockare. Byggnadens hårda fasad döljer värme och kärlek i en taterad förpackning. Lokalerna rymmer tre inspelningsrum, ett stort mixerrum, ett kök och en avslappningsplats med data-spel samt ett bordtennisbord. Överallt ligger CD-skivor med tungt innehåll och på väggarna hänger affischer och bildskivor med gamla hjältar som Angus Young och Samantha Fox (!).

Och de är många om utrymmet. Samtidigt som Soilwork mixar sin skiva, spelar det amerikanska bandet Darkest Hour in sin. En förvirrad samling ungdomar, med kommentarer som ”vi kan inte ens stämma våra instrument, hur fan ska vi då veta om det låter rätt”. De verkar inte direkt hemma bland sladdar och teknisk utrustning.

Vi förflyttar oss från det gemensamma köket till rummet där mixningen av låtarna *Cranking the Sirens* och *Distortion Sleep* pågår. Här råder det en proffsig inställning till skillnad från hos de amerikanska kollegorna. Patrik Jerksten sköter rattarna och koncentrationen är påtaglig. Hårda ord haglar och förstärker den avslappnade stämningen med under-bältet-skämt som endast fungerar med nära vänner.

I studion är bara Björn, Sven och Peter närvarande från gruppen. Resten av medlemmarna, trummisen Henry Ranta, basisten Ola Flink och den andra gitarristen Ola Frenning befinner sig på annan ort. Och så har det sett ut under hela

inspelningen. Gitarrerna och synten spelades in i Queenstreet Recording i Helsingborg, trummorna i Dug Out Studio i Uppsala och sång och bas i Fredmans Studio. Ett för gruppen unikt arbetssätt.

– Vi har inte repat de nya låtarna med hela sättningen, men det är överskattat. Vi vet redan hur alla i bandet spelar, säger Peter. – Vi ville prova något annorlunda och det gjorde att vi fick ett annat sound än tidigare. När vi mixar ändrar vi så lite som möjligt. Datorn ska inte styra resultatet, säger Björn.

DET ÄR FEBRUARIKALLT och dagen-efterkänsla utanför det centrala hotellet, ett stenkast från Helsingborgs centralstation, där en lyssningssession för det kommande albumet anordnas. Journalister från hela världen och vänner och bekanta är samlade i en festlokal på andra våningen. Överklassinredningen ligger dold i den dämpade belysningen, och stämningen bland besökarna är tryckt men förvän-

tansfull. En konstig fusion mellan arbete och fritid.

– Det är alltid jobbigt att spela upp en ny skiva. Men det var värre när vi släppte förra skivan, *Natural Born Chaos*. Då satt jag helt stilla, utan att säga ett ord, med en öl i handen, säger Björn och ger mig en paralyserad blick.

Precis innan *Figure Number Five* hamnar i CD-spelaren försvinner Soilwork ner till hamnen för en fotografering och lämnar oss med enbart den musikaliska närvaron. För första gången under inspelningen är i alla fall alla i bandet samlade.

– Jag tycker att det är bra om det inte är för många vid mixerbordet. Egentligen räcker det med en från gruppen. Det är skönt att allt är över men vi kommer definitivt inte att göra om det här inspelnings-sättet, säger Ola Frenning.

Första låten *Rejection Role* skjuter ut sylvassa gitarrspikar ur högtalarna och så fortsätter det genom nästan hela skivan. Luften i lokalen tättnar och den lugna Paradise Lost-inspirerade *Departure Plan* kommer som en efterlängtat andningspaus. Bäst blir det i kampen mellan Björns olika sångstilar, speciellt i refrängerna till *Light the Torch* och *Distortion Sleep*. En kamp som, även för medlemmarna, gick likt en röd tråd genom hela inspelningen.

– Det var inte roligt att spela in den här skivan. Det är svårt ekonomiskt. Vi har fått säga upp lägenheter och anställningar, säger Henry Ranta. Förhållanden går åt helvete, men vi fortsätter. Vi är fast i den perfekta drogen.

FIRESIDE GET SHOT

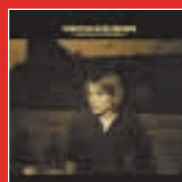
FiresideMusic.com

V/A
Startracks 2003
STARTRACKS

V/A
Klubb Accelerator
STARTRACKS

Christian Kjellvander
Songs from a two-
room chapel
STARTRACKS

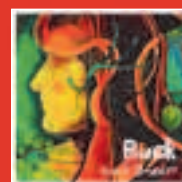
Kristofer Åström
Dead End EP
STAR EP

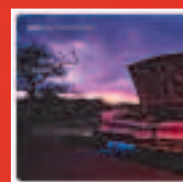
Jaffa de Luxe
A Damp Squib EP
STAR EP

Moneybrother
Thunder in my heart EP
STAR EP

Buck
Rock dream EP
STAR EP

Leiah
Sounds & Diversity
BACKGROUND BEAT

www.startracks.se

MC5

text: Gary Andersson
foto: Joe Dilworth

Ett hänryckt vittnesmål – igen

Vissa band åtnjuter stor respekt hos kollegor och musikjournalister men lyckas mindre bra kommersiellt. De blir istället mytomspunna figurer som påverkar utvecklingen i det tysta. Den 13 mars intog återstoden av Detroit-rockarna MC5 scenen på 100 Club i London och flera musiker-vänner slöt upp.

– Vi är inte MC5, detta är inte en återförening. Men vi hyllar och firar önskan att förändras.

Wayne Kramer, Michael Davis och Dennis Thompson utgjorde tillsammans med avlidna Rob Tyner och Fred "Sonic" Smith ett av det sena sextiotalets taggigaste och mest arselsparkande band. Bredvid The Stooges fanns det ingen mer explosiv akt än MC5 i det amerikanska hippiefierade musiklandskapet. Det understryks redan på bandets första fullängdare, konsertplattan *Kick Out the Jams*, inspelad i slutet av oktober 1968 på hemmaplan i Detroit's Grande Ballroom. Den klassiska introduktionen av J.C. Crawford innan bandet släpper loss testosteronet i *Ramblin' Rose* lyder: "I wanna hear some revolution out there. Brothers and sisters, the time has come for each and every one of you to decide whether you are gonna be the problem or whether you are gonna be the solution./.../Brothers, it's time to testify and I want to know: Are you

ready to testify? I give you a testimonial – the MC5!"

Och även om alla i trion nu passerat 50-strecket kan de fortfarande vråka loss live. Dennis Thompson kastar av sig t-shirten och gör sig av med trum-pinnar efter varje låt medan Wayne och Michael manar på bandets "nye" gitar-rist Nicke från Hellcopters och gäst-sångarna. Och de är inte vilka som helst: Gamle Damned-vokalisten Dave Vanian ser fräsch och väldigt rockabilly ut men är rostig och har dålig timing i de tre låtar han medverkar på. Motör-head-Lemmy korrigerar mickens vinkel och tar i sann entertainerstil fram ett munspel medan avslutande *Kick Out the Jams* sjungs av avsomnade The Cults frontman Ian Astbury som gör ett riktigt bra jobb.

Domptören och ledaren på scen är trots alla kändisgäster gitarristen och sångaren Wayne Kramer, hans version av *Rocket Reducer No. 62 (Rama Lama Fa Fa Fa)* ger indikationer om vilken

storartad scenupplevelse MC5 verkligen var i sina bästa stunder. Nicke småler ofta då han får vänta på Waynes tecken, det märks att låtarna inte är sönderrepeterade.

– Live söker jag en o censurerad glädje, säger Wayne.

Men tanken om att MC5 mår bäst av att vara inkapslade i sin tre skivor korta karriär slår mig gång på gång. Om de fortsatt tillsammans skulle de säkert kunnat blivit ett gubbigt Black Crowes-gungande band. Men istället lever de – med retirerande hårfästen, grånande lockar och rynkiga anleten – fortfarande på naiva rock'n'roll-stänkare som *High School* och *Tonight* från fantastiska plattan *Back in the USA*.

– Vi har inte tänkt göra någon återföreningsturné eller så och vi gör ingen musik tillsammans, men man vet aldrig hur framtiden ser ut, avslutar Wayne Kramer.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Luger presenterar:

**STEPHEN MALKMUS
& THE JICKS (US)**

10/4 Sthlm Söd ra Teatern / KGB,
11/4 Malmö KB

KAJSA GRYTT

16/4 Sthlm Söd ra Teatern

BOBBY BARE JR (US)

16/4 Lund Mejeriet, 17/4 Sthlm
Nalen, 18/4 Visby Gutekällaren,
19/4 Göteborg Pusterviksbaren

DEFJUX W//EL-P & MURS (US)

19/4 Malmö KB, 20/4 Oslo (n) Blå,
22/4 Sthlm Kulturhuset

RANDY

20/4 Sthlm Debaser, 21/4 Göteborg
Pusterviksbaren, 22/4 Oslo (n) So
What, 23/4 Lund Buster@Mejeriet
w// The Roger Sisters

THE ROGERS SISTERS (US)

23/4 Lund Club Buster@Mejeriet
w// Randy, 24/4 Göteborg
Gump@Jazzhuset, 25/4 Sthlm
Klubb Accelerator@Debaser,
26/4 Växjö Lokal Bar

TURIN BRAKES (UK)

24/4 Stockholm Nalen

CALEXICO (US) + support: ISO 68

25/4 Sthlm Chinateatern,
26/4 Malmö KB

ISOLATION YEARS

27/4 Sthlm Söd ra Teatern/ KGB
(för fler turnédatum se w www.luger.se)

FIRESIDE + support: LOGH

29/4 Sthlm Söd ra Teatern/ KGB
(för fler turnédatum se w www.luger.se)

KATHLEEN EDWARDS (CAN)

27/4 Malmö KB, 30/4 Sthlm
Södra Teatern, 2/5 Göteborg
Pusterviksteatern

THE RAVEONETTES (DK)

30/4 Lund Buster@Mejeriet,
1/5 Sthlm Debaser

THE GO-BETWEENS (AUS)

1/5 Sthlm Södra Teatern/ KGB

TURBONEGRO (N)

+ support: SILVER

1/5 Sthlm Münchenbryggeriet

GZA / GENIUS (US)

8/5 Sthlm Stacey, 9/5 Göteborg
Fat Milk@Kompaniet

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

För info om åldergränser, tider, fler kommande konserter med t.ex. Richard Buckner, The Folk Implosion, Lucinda Williams, Evan Dando, The White Stripes, Lloyd Cole samt turnéer med våra svenska band som t. ex. Division of Laura Lee, Florence Valentin, Franke, The Hellcopters, Looptroop, Melody Club, Paris, The Embassy, The Radio Dept. se www.luger.se.

Förköp i Stockholm (ej Klubb Accelerator och Fritz's Corner): Biljett Direkt / Ticnet 077-170 70 70 www.ticnet.se, Södra Teatern 08-556 97 200, Chinateatern 08 566 323 50, Pet Sounds, Record Hunter samt Sound Pollution. Övriga städer se lokal annonsering.

LUGER

www.luger.se

Rocken – påstår journalisten Joe Harrington som den senaste raden av tvivlare – är död. Det är naturligtvis väldigt enkelt att hålla med. Varken *That's All Right* eller höfrullningarna som ackompanjerade den kan väl numer påstås uppröra någon eller "korrumpere" västvärldens vita ungdomar. Men är verkliga rockmusik inte mer än bara en samling suggestivt svängiga blues-tulvor och samlagsreferenser? Om så inte är fallet får man väl ge Harrington rätt. Men om det nu faktiskt är något mer – ett löfte om förändring eller åtminstone om något annat – så borde ingenting hindra den från att leva vidare i vadhelst som för ögonblicket ifrågasätter äldre generationers värderingar. Rock har aldrig handlat om annat än attityd och så länge den består kommer Elvis, Joe Strummer och Chuck D att leva för evigt.

Dan Andersson/mediaredektör

Erik Rosén

BOCKER

"Sonic Cool: The Life & Death of Rock'n'Roll"
JOE S. HARRINGTON
Hal Leonard Corporation

Rocken är död – och i ett försök att på ett skissartat och humoristiskt sätt dödförklara den rör sig *Sonic Cool* genom rock'n'rollens historia via kapitel om de mest självklara artister såsom Elvis, Dylan, Beatles och The Rolling Stones. Med hastiga penseldrag målar amerikanske journalisten Joe Harrington upp den teknologiska och allmänsamhälleliga bakgrunden till rock'n'roll-fenomenet som föddes i och med Elvis sammanmältning av vita och svarta musikinfluenser i mitten av 50-talet.

Boken är anekdotbaserad och författarens lite gnälliga och ironiska ton passar perfekt. Han gillar inte att efterkrigstidens mest potenta kulturyttring nästan omedelbart snöptes genom att kommersiella intressen tog ett fast grepp om händelserna samtidigt som media utvecklade egna sätt att exploatera personerna som besatte rollerna. MTV skapade i sin tur en rumsren produkt för generationen som växt upp (och ifrån) något som inom sig bar löfte om en rörelse, en revolution.

Men *Sonic Cool* går inte direkt på djupet utan söker att underhålla och få läsaren att i alla fall höja på ögonbrynen med jämna mellanrum. Harrington betar av brittiska och nordamerikanska subgenrer, band och artister i en rasande fart på sin kronologiska tour de force,

hans läggning verkar favorisera kvantitet i urvalet. Slutsatsen att rocken är död baseras på att den efter femtio år upprepar sig själv i absurdum och att ungdomar numera egentligen inte har något att revoltera mot. Dessutom är rockens målgrupp (vita ungdomar) på väg att bli en minoritet, och det är ju sålunda hiphop och r'n'b som dominerar listorna på 2000-talet. Men Harrington poserar bara med sin övertygelse att rocken är död och bryr sig inte riktigt om att belägga detta faktum – *Sonic Cool* är faktiskt mycket lamare än en hel del livskraftig rock år 2003. Och det känns bra. Rock'n'rollen är nämligen inte avliden, den gör sig bara redo för pensioneringen.

Gary Andersson

"The Smiths – Songs That Saved Your Life"
SIMON GODDARD
Reynolds & Hearn

När författaren Johnny Rogan skrev *The Smiths-biografin The Severed Alliance* önskade Morrissey omedelbart livet ur honom i en bilolycka. Morrissey ändrade sig dock senare och sa att vad han egentligen menade var att han ville att Rogan skulle dö i en hotellbrand. Och då hade han inte ens läst boken.

Den brittiska musikjournalisten Simon Goddard har trots det vågat sig på att skriva en bok om The Smiths och till råga på allt tagit hjälp av bandets trummis Mike Joyce – ytterligare en person Morrissey önskat se död. Nu handlar

dock inte *Songs That Saved Your Life* i första hand om snaskigheterna utan om musiken. Goddard går systematiskt och ambitiöst igenom varenda låt The Smiths någonsin spelat in med alla uppgifter man kan tänkas vilja ha. Hur kom låten till? Framfördes den på konserter eller på TV? Vad handlar texten om? Har Morrissey lånat några texter från någon obskyr 40-talsfilm? Varför nådde den bara plats 48 på den brittiska singellistan? Och så vidare.

Det är mer än en smula akademiskt och man håller inte nödvändigtvis alltid med Goddard, men det är ändå en bok man gladeligen kastar sig över och sträckläser. Men då har undertecknad å andra sidan aldrig påstått sig ha något särskilt nyanserat förhållningssätt till Morrissey eller The Smiths. Och i grund och botten är det här naturligtvis en bok först och främst för de som verkligen tycker att det är intressant att veta när det enda TV-framträdandet av Shakespeares Sister gjordes (BBC2:s Oxford Road Show i februari 1985) och vad Morrissey hade på sig vid tillfället (svart kavaj och uppknäppt vit skjorta).

En liten rädsla insmyger sig dock för att det här bara är toppen av ett isberg, att The Smiths i framtiden kommer vara lika sönderanalyserade som The Beatles och att Elvis-pojkarna som kastade upp påskliljorna kommer sitta där som muttrande sura skägg som tar död på glädjen för kommande generationer popfantaster.

Thomas Nilson

DVD

"Apocalyptica Live"
APOCALYPTICA
Island/Universal

När Apocalyptica först dök upp kändes det kanske som en kul idé att med bara fyra cellor framföra Metallicalåtar. Och visst – det höll för en genomlysning. Men det blev väldigt snart trist, ett faktum som emellertid inte hejdat framgångsvägen: Apocalyptica fortsätter vara så stora som en covergrupp kan bli. En av orsakerna står kanske att finna här, på deras nya DVD *Apocalyptica Live*. Det är nämligen så mycket roligare att se bandet uppträda än att höra dem på skiva. Det finns ändå något charmig med fyra hårdrockande finnar headbangande över var sin cello. Det musikaliska blir emellertid, precis som på skiva, lite trädigt i längden. Metallica kanske inte fungerar som instrumentalmusik – det är nog bara de redan frälsta som kan se det stora i Apocalyptica. Är ändå svag för Griegnumret *I Bergakungens sal*, som arrangerats från klassiskt stycke till metal.

Men konsert och bonusvideor räcker inte för att ta till sig och anamma Apocalyplicas storhet. Trots intensitet och kärlek till musiken de spelar så kommer det här enbart att appellera till redan inbitna beundrare av Metallica – och de har ju redan originalen att lyssna till.

Magnus Sjöberg

"Global"
PAUL VAN DYK
Urban/Universal

Vad sägs om 110 minuter med träkmänsen Paul van Dyk, mannen som sätter en ära i att se totalt nollställd ut i alla situationer? Inte? God

idé – det är så mycket som är fel med *Global* att hälften hade varit oacceptabelt.

"Filmen" består av tretton av Paul van Dyks intetsägande trancekompositioner satta till bilder med hjälp av handkamerasnuttar från DJ-gigs runt om i världen. Samtliga låtar är redan tidigare släppta – paketet får närmast ses som en Best of (en skiva med samma låtar medföljer dessutom) och för att vara från en tioårsperiod framstår låtmaterialet som väldigt homogent. Flera av spårerna är så snarlika att det lika gärna kunde vara samma låt, samma uttjatade trancebeat med naivistiskt reverberant syntplockande ovanpå. Endast de två låtarna med sång på står ut – samarbetet med Saint Etienne och i synnerhet Sarah Cracknell är emellertid hemskt. *We Are Alive*, baserad på svenska sångerskan Jennifer Browns *Alive*, är däremot riktigt lyssningsbar – det är väl därför den ligger först på DVD:n så att man ska luras att tro att resten av låtarna är av samma kvalitet.

DVD:n är i 4:3-format – enerverande med tanke på att filmen är gjord i widescreen 16:9. Om det nödvändigtvis ska läggas en massa tid på att göra en DVD så är det poänglöst att inte tillvarata formatets förtjänster. Bland extra-materialet återfinns fem videor, en självförhållande intervju med mannen själv, samt några kärleksförklaringar till honom från ett halvt dussin endast lätt påverkade rejvare. Men den intressantaste funktionen måste ändå vara att man kan titta på DVD-mixingsstationen ur två olika vinklar.

Henrik Strömberg

"Live & Loud"
OZZY OSBOURNE
Sony

Bildspråk och intern logik får stryka på foten i och med Ozzy Osbournes konsert-DVD *Live & Loud* – pusslandet med bilder från olika spelningar och "konstnärlig" kamera- och effektteknik klipps istället ihop med kringmaterial som publikbilder och mer eller mindre intressant verksamhet bakom scenen. De som förväntar sig en konsert inspelad rätt upp och ner blir besviken och kanske lite MTV-förvirrad. Men det är inte poängen – poängen är att blivande dokusåpakändisen Osbourne är "galen" och vill att alla i publiken också ska vara det.

Klockrena klassiker som *Mr Crowley*, *War Pigs*, *Changes*, *Paranoid*, *Shot in the Dark* och *I Don't Know* (men ingen *Iron Man*...) avverkas av Ozzy och hans gymskulpterade och härsålongsfixerade band på "avskedsturnén" *No More Tours Tour*, långt innan frugan Sharon gjorde Osbourneklanen till västerlandets mest ålskade dysfunktionella familj. Självklart har Ozzy åkt på fler turnéer efter detta, trots att han de senaste tio åren blivit både märkbart äldre och stelare.

Spelningarna på dubbelsidiga *Live & Loud* är habila hårdrocksförträdanden av en föredetting och ett gäng wannabes – men varför gnällas egentligen? Publiken gör vad Ozzy säger åt dem att göra och verkar dessutom njuta av det. Det är kanske allt som betyder något. Att tycka att spektaklet är fänit är mindre relevant i sammanhanget.

Gary Andersson

...april

USCB ALLSTARS

I Can't Believe It's Not Music

Backbeatgruppen USCB Allstars andra album innehåller partyrökare såsom singelvideon Watch Me Roll som går att se på ZTV och massor av låtar som gör att man smögglan kan stå still.

DANIEL JOHNSTON

Fear Yourself

Här finns Linköns karaktäristiska användande av stråkar, melodier och kusliga bakgrundsljud kombinerat med Johnstons egna lårliga popkänsla så att både fans av Sparkelhorse & Johnston kan komma att uppskatta denna platta.

INFECTED MUSHROOM

Converting Vegetarians

CD1 består av allt det som gjorde firma plattan BFI Empire till en sån storsäljare, fast så mycket bättre genomfört. Kortsagt ingen vän av melodisk, hård & dansant trance kan bli besviken. CD 2 består av deras poppigare och ambientare sida.

APHEX TWIN

26 Mixes For Ca\$h

From den elektroniska musiken finns det ingen större än denna man. Han har chockerat - överaskat - hypnotiserat - genförklarats - och allt det andra. Denna dubbel - i supersnygg digipack - innehåller 26 låtar - allt med Aphex Twins typiska stök.

THE CRAMPS

Fiends Of Dope Island

Nu efter nästan 6 tyta år är dom tillbaka, the original rockers, och att vi saknat dem så mycket fotar man inte förlän man hört plattan!

JIMYHAZE BEATBOX

Synthesizer King

En grymt skött varierad och svängig platta som leker med musik & musikgenrer på samma sätt som Dr Kosmos. Stundtals med ett slött roggaekomp & ännu oftare med ett höjdlöst Bob Hund ös. WWW.BEATBOX.ORG

THE HIDDEN CAMERAS

Smell Of Our Own

En band som spela pop med rötterna i soulen och ljudbilden som om skivan är inspelad i en kyrka! Luftigt, semiakustiskt, smittande melodiskt och med en sångare som garanterat lysnat på sina Phil Spector-inspelningar.

AUTECHRE

Draft 7.30

Vid sidan av Aphex Twin är Autechre det största inom den utmanande och framförländande elektronika. Deras EP som släpptes för ett tag sedan, Gantz Graff, har visat på vilket intresse det finns för Autechre.

BORDER
MUSIC

www.border.se - info@border.se

...alltid steget före

Independent Music For Independent People

KRUX "KRUX"

LEIF EDLING (ICANDELPHASS) BILDAR DETTA BAND TILLSAMMANS MED MATS LEVEN (YNGWIE MALMSTEEN) OCH JÖRGEN SANDSTRÖM & PETER STÄRNVIK FRÅN ENTOMBED, BLYTTING OCH EPISK METAL OCH EN BLIVANDE MÅSTOLPE INOM GENREN.

NR 10762 / MAJGÖT
RELEASE: 24 MARS

THE KOVENANT "S.E.T.I."

NYTT MÄSTERYT FRÅN NORSKA THE KOVENANT MED MEDLEMMAR FRÅN BL.A. MAYHEM OCH DIMMU BORGIR. TUNG, FUTURISTISKA OCH SAMTIDIGT MELODISKA INDUSTRIMETAL SOM KRÖSSAR ALLT MOTSTÅND.

NR 10827 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 21 MARS

SATIRNINE "VOID OF VALUE"

CHARMIG PUNKROCK MED ATTITYD. PRODUCERAT AV JONAS BUSTVSSÖN (RANDY) OCH PELLE GUNNERFELDT (IRVES, FIFESIDE). ALSKAR DU DE DÅR TOE ACKERDIN SOM FÅR JORDBEN KIT SIBBRÅ ETT EXTRA VÄRK. KÄR DU RÄRNA MED EN RENTIG HÖRSTÖRSTÖR.

MAJGÖT 61 / WHITE JAZZ
RELEASE: 11 APRIL

NARNIA "THE GREAT FALL"

MELODISK OCH OCH TUNG HÄRROCK MED INFLUENSER FRÅN RAINBOW OCH YNGWIE MALMSTEEN. GASTAS AV ANDERS JOHANSSON (HAMMERFALL) OCH ERIC CLAYTON (SARFÖR MACHINEL).

NR 10482 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 14 APRIL

SECRET SPHERE "THE SCENT OF HUMAN DESIRE"

EN RENTIG POWER METAL. PARALLA EPISK, SYMFONISK OCH PROGRESSIV POWER METAL SOM FÖR TÄNKARNA TILL BAND SOM KAMELOT, SHAMPOO, ANGRA OCH IGGY. MIXAD AV ACHIM KÖHLER (PRIMAL FEAR, SINNER).

NR 11282 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 19 MAJ

RANDY "WELFARE PROBLEMS"

RANDY ÄR TILLBANA I STOL. HÄR HAR DE BLANDT INFLUENSER FRÅN BAND SOM DEAD REHMILDT'S, MOTORHEAD OCH CHEAP TRICK OCH FATTI (KOP EN VALLKÄNDE PUNKBOMB SOM PRODUCERAS AV PELLE GUNNERFELDT (THE HIVES)).

BNV 107 / BURNING HEART
RELEASE: 14 APRIL

SOCIETY 1 "EXIT THROUGH FEAR"

BRANDA MATT ZANE HAR SLAGIT IHOP SIG MED DOB ZOMBIES KOMPANDI OCH TILLSAMMANS HAR DE BILDAT SOCIETY 1. PÅ DENNA ENASTÄNDE ALBUMDEBUT FÅR VI NÅRA RÅRD MODERN INDUSTRI/METAL AV BASTA SÖRRI: MINISTER VS. MARILYN HANSON.

WDRACO 269 / EARACHE
RELEASE: 14 APRIL

SOILWORK "FIGURE NUMBER FIVE"

SVENSKA SOILWORK ÄR TILLBANA MED 11 LÄTAR INTENSIV, TUNG, MELODISK OCH SAMTIDIGT STÖRVARO METAL. KIK PÅ KÄMOSFÄR OCH BÄNSLA. ÅTERIGEN HAR SOILWORK LICENSAT COBRA OCH PÅR EXTRA METALSKIVAN.

NR 11482 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 21 APRIL

HELLOWEEN "RABBIT DON'T COME EASY"

HELLOWEEN HAR NU GÅTT TILLBANA TILL SINA RÖTTER IGEN, MED ETT YNGRE, SMARIGARE OCH GLADARE SOUND. HICKEY (EX. MOTÖRHEAD) PÅ TRUMMOR. PRODUCERAD AV CHARLIE BAUERFEIND (IRON MAIDEN (BRAVE NEW WORLD)).

NR 10437 / NUCLEAR BLAST
RELEASE: 5 MAJ

TURBONEGRO "SCANDINAVIAN LEATHER"

TURBONEGRO, DET MEST MYTOMSPUNNA BAND SOM NÅGANGEN LÄMNAT DE NORSKA FJÖRDARNA. ÅTERVÄNDER EFTER FEM LÅNGA ÅR MED EN NY ALLSINKER, "SCANDINAVIAN LEATHER". DET HAR INTE BLI BÄTTRE ÄN SÅ HÄR!

BNV 109 / BURNING HEART
RELEASE: 20 APRIL

HOUSE
of
KICKS

A DIVISION OF MUSIC NETWORK RECORDS GROUP AB, TEXTILVÄGEN 7, 170 30 STOCKHOLM, FAX: 08 830 36 01, E-MAIL: MNW@MNMSE, WWW.MNW.COM

MNW
MUSIC NETWORK

Varje gång jag funderar på att för evigt klippa banden med gitarrmusik dyker det upp skivor som får mig att åter veva med högerarmen. Att min treåriga son uttryckligen ber att få lyssna på Firesides *Get Shot* gör inte valet svårare. De har hållit på ett tag, utan listettor eller försäljningsframgångar, men med öppningsspåret *All You Had* har de gjort årets sommarlåt. Min son föredrar för övrigt spår nummer tre. Det är stenhårt.

Björn Magnusson/skivredaktör

APHEX TWIN "26 Mixes for Cash"

Warp/Border

Att samla ihop en stor del av Aphex Twins remix-er på en dubbel-CD är ett ypperligt sätt att skapa ett nytt Aphex Twin-album. Visserligen står fortfarande originalartisterna som upphovsmän till låtarna, men i de flesta fallen har Richard James satt så mycket av sin egen prägel på dem att de lika gärna kunde getts ut under hans namn. *26 Mixes for Cash* känns till och med mer som ett homogent album än hans förra släpp *Drukqs*. Första CD:n är ganska mjuk och lugn med bland annat flera ambientlåtar, som den fantastiska *Zeroes and Ones Aphex Twin Reconstruction #2* – enligt uppgift en remix på Jesus Jones-låten även om jag tror det är en av Richard James egna kompositioner, då han inte stod ut med originalet. CD 2 samlar de hårdare remix-erna, dansanta utflykter i skruvad techno, vriden acid och galen drill'n'bass.

För fanatiska Aphex Twin-samlare innehåller samlingen bara två spår som inte funnits utgivna förut, båda av Aphex Twin själv: *SAW 2 CD 1 TRK 2 Original Mix*, det vill säga en technoverison av ett spår från *Selected Ambient Works Volume II*, och *Windowlicker Acid Edit*. Å andra sidan har det varit nästintill omöjligt att samla ihop alla obskyra tolvor och liknande som remixerna uppenbarar sig på, så den här samlingen borde kännas fräsch för den stora publiken. *26 Mixes for Cash* tjänar alla på, artisterna och skivbolaget skrattar hela vägen till banken, och skivköparna kan ställa ännu en bra Aphex Twin-skiva i hyllan.

Henrik Strömberg

BABY WOODROSE

"Money For Soul"

Bad Afro/VME

När jag laddade ner *Baby Blows Your Mind* från internet med Baby Woodrose var det svårt att säga om det ens var nytt eller gammalt. Jag var dock säker på att de var amerikaner, men icke sa nicke. De är från Danmark! Och en av grabbarna har tidigare spelat med The Raveonettes. De lirar fullt-ös-rock'n'roll med tydliga influenser från 60-talets garage- och psychscen. Och Jürgen Hendlmeier som jobbat med The Flaming Sideburns har mixat. Många schyssta spår ryms på Baby Woodroses andra platta (debuten släppte de själva). Lyssna på det inledande gitarriffet i första spåret *Honeytripper* och du vet precis vad du får. Tuff MC5-rock. Stundvis blir det lite tjatigt, men då kommer balladen *Carrie* och lättar upp stämningen. Ja, bra är det. Riktigt bra. Baby Woodrose är Danmarks svar på The Mooney Suzuki.

Annica Henriksson

BUJU BANTON

"Friends for Life"

Anti/MNV

Om någon orkar räkna har Mark Anthony Myrie fått ur sig drygt tio fullängdare under sin mer än tioåriga karriär. På sista tiden har utgivnings-takten avstannat vilket är positivt. *Friends for Life* är en blandning av de flesta stilar som klickas på Jamaica. Dancehall (hoppas det här var sista albumet med Diwali-riddimen), lovers (*One to One* är bäst), roots (ny version av *Mama Africa*) och så vidare. Så långt är allt väl, men inspirerad av Sean Pauls USA-framgångar gör Buju också några mindre lyckade hiphopinspire-rade låtar som *Cool & Dre-proddade Damn* och *Good Time* tillsammans med omaka paret Beres Hammond och Fat Joe. Buju Banton är i och för sig bäst när han sjunger men det hade inte skadat med fler raggalåtar. Nu blir det väl segt att ta sig igenom hela *Friends for Life*.

Daniel Severinsson

ANTON BARBEAU

"King of Missouri"

Woronow/import

När Bevis Frond för ett tag sedan spelade i Sacramento, Kalifornien så var det Anton Barbeau med band som värmdes upp. Det sa klick och resultatet blev en skiva på Woronow med Bevis Frond som kompband. Detta är Antons första platta som släpps i Europa, hans tidigare kan man med nöd och näppe få tag på i import-affärer. Det handlar om ett elektriskt singer/songwriter-album fullt av riktigt bra låtar, något som är tämligen ovanligt i genren där genomsnittet bra låtar på ett album brukar hamna på fyra. Antons sinne för melodier smittar och det finns ett knippe låtar som man lätt nynnar på ett bra tag framöver. Svårt att plocka några favoriter men *It's Okay Maybe* och *I'm Always Offending My Sensitive Friends* är två besjälade popdängor. Bevis Frond i form av Nick Saloman, Adrian Shaw och Andy Ward tycks uttrycka något i stil med: "Vi finns här men bry er inte om oss, lyssna på Anton istället". De håller alltså tillbaka en del även om det rockar på ordentligt ibland och svänger ljuvligt hela tiden. Veldig formkonsekvent men också alldeles förträffligt.

Jonas Elgemark

THE BLACK KEYS

"Thickfreakness"

Fat Possum/MNV

Det var i Akron, Ohio 2001 som Dan Auerbach och Patrick Carney bildade The Black Keys. Det är inget konstigt i att det bildas nya band, kan tänka mig att det bildas nya band varje dag i hela världen så varför är det så speciellt att just Black Keys föddes? Det de gjort är absolut inget unikt. Inte ens deras musik är unik. För tillfället verkar det sköjlja en våg av amerikanska killar och tjejer som vill låta som svarta blues-musiker från 30-talet. Alla hävdar att "jag har alltid lyssnat på blues", eller som Jack White sa i en intervju nyligen "bluesen är helig, en perfekt skapelse, den är allting musik ska vara". Vad är det som hänt med amerikanska ungdomar? Band som The Immortal Lee County Killers, 20 Miles, White Stripes och nu senast Black Keys har alla tagit till sig sitt lands folkmusik och blandat den med 2000-talets takter och toner. Patrick och Dan gör musik precis som titeln på skivan antyder. Jag gillar soundet, tjockt, instängt och varmt. Jag gillar Dans röst som ibland påminner om Jimi Hendrix. Vad man kan invända emot på *Thickfreakness* är just att det blir jämntjockt. Varken toppar eller dalar: Vad som skulle göra Black Keys till bästa bandet i klassen är att tempot kunde ökas. Tycker sammanfattningsvis att genren som sådan är intressant och att det är bra för utvecklingen att bluesen får klä sig i sneakers och jeansjacka. Måste ändå tipsa om albumet som bör vara dessa artisters bibel: R.L. Burnssides *Ass Pocket of Whiskey* kompad av Jon Spencer, Judah Bauer och Russel Simins – blues när den är som allra mest skitig och i allra högsta grad levande och vital.

Per Lundberg G.B.

THE BLOOD BROTHERS

"Burn Piano Island, Burn"

I Am Recordings/Playground

Seattlebandet The Blood Brothers bankar fram stenhård punkrock. Soundet är likt betong, inklätt i stål, format av en stenkross. Trots detta hårda sound är de väldigt varma och just blodfyllda. För mitt i allt det hårda kan man höra ett piano och en xylofon. Gillar deras allvar. Det finns alldeles för få band som menar allvar. Ta en låt som *Every Breath is Bomb*, bara titeln slår an tonen. *Fucking's Greatest Hits* är väl också en titel där man bara vet att låten är

skitbra. Vet inte om det kan vara staten Washingtons hårda miljö som gör att band som The Blood Brothers finns. Däremot är de helt klart ett band som bör finnas högt uppe på varje festivalbokares önskelista i sommar. The Blood Brothers kan aldrig bli fel.

Per Lundberg G.B.

MELANIE C

"Reason"

Virgin

Medan de andra Spice Girls-flickorna förlorade sina skivkontrakt innan de hunnit säga Gary Barlow var Mel C undantaget som lyckades med sin solokarriär. Eller Spice Girls motsvarighet till Robbie Williams om man så vill. Det är nog i alla fall vad Melanie själv vill. Precis som Robbie sysslar hon med oförarglig musik för genomsnittsbritten, någon sorts fusion av radiopop, brittisk tråckrock och kraftballader som är helt outhärdligt pömsig. Det handlar inte så mycket om att få hits, mer om att trygga fortet, att inte skrämra iväg sina gamla lyssnare. Det är en sorts musik man bara gör om man redan är stor popstjärna och väldigt gärna vill fortsätta vara stor popstjärna. Hur bra det nu kommer gå för Melanie C. *Reason* gick in på 38:e plats på svenska försäljningslistan.

Thomas Nilson

THE CARDIGANS

"Long Gone Before Daylight"

Stockholm Records

Få band klarar av att hålla lågan uppe så länge som The Cardigans. Under åren de har funnits har de ändrat karaktär ett antal gånger och aldrig upprepat sig själva. Jag var förtjust i deras första poppiga stil och tyckte att *Gran Turismo* var cool även om den inte sa mig så

mycket. Men jag kan lika bra säga det direkt: *Long Gone Before Daylight* är bättre än något annat de tidigare gjort.

Peter Svensson är en låtskrivare nästan i klass med Johnny Marr. Nina Persson har aldrig tidigare låtit mer innerlig. Det här ett album som är skrivit rakt ifrån hjärtat utan tanke på att hänga med i trender. Om deras första album var en mjukost är det här en lagrad, mogen lyxost. Det här en skiva för alla som någonsin älskat på allvar. När Nina sjunger "For what it's worth – I love you!/And what is worse – I really do" i *For What it's Worth* kan jag känna precis vad hon menar. Den där känslan av att önska att man inte skulle älska någon så förbannat mycket (så att man inte skrämmer iväg honom), samtidigt som det är det enda viktiga. Nina har upptäckt kärleken och förstätt riktigt hur ont den kan göra men också hur fantastisk den är: "Man, I've had a few but they wouldn't quite blow me like you!.../and it hit me like never before that love is a powerful force" (*And Then You Kissed Me*). Jag vet inte hur många gånger mina ögon fylls med tårar över att det är så vackert. Man gråter på samma sätt som efter en oerhört romantisk, hjärtslitande kärleksfilm.

Ändå blir det aldrig sentimentalt. Kanske tack vare country- och rockinfluenserna som ger albumet en räre sålta men också tack vare de svarta stråk av sorgsenhet som ständigt finns närvarande. Ingen äkta kärlek är helt smärtfri. Alla som skrivit eller läst poesi vet att de helt igenom glada dikterna sällan blir de bättre. Vad mer kan jag säga – det här är årets bästa svenska skiva.

Moja Eriksson

THE CLASH

"The Essential Clash"

Columbia/Sony

Efter att Joe Strummer lämnade oss nyligen vid endast 50 års ålder har det känts lite obehagligt att lyssna på Clash, men detta håller på att ändra sig. Låtarna som redan från början besitter stor pondus har för mig antagit gigantiska proportioner – jag kan inte sluta lyssna på *London's Burning*, *I'm so Bored with the U.S.A.*, *Career Opportunities*, (*White Man*) *In Ham-mersmith Palais* och *Garageland* från självbetitlade debuten, men framförallt fastnar pregnanta spår som *English Civil War*, *Tommy Gun*, *Safe European Home* och *Stay Free* från utsökta plattan *Give 'em Enough Rope*. Och sen hamnar man mitt i klassikernas klassiker: *London Calling*.

Dubbelplattan *The Essential Clash* följer detta linjär upplägg, och 1979 hade framförallt Joe och Mick men även Paul och Topper sökt sig fram och lokaliserat alla låtars epicentrum, en tid då inspirationen motsvarades av kunskande och engagemang. *The Guns of Brixton*, *Rudie Can't Fail*, *Jimmy Jazz*, *Train in Vain* och *Clamp-down* är alla låtar som västerlandet skulle vara märkbart fattigare utan. Men bäst av dem alla är ändå *Lost in the Supermarket*. Refrängen inleder: "I'm all lost in the supermarket/I cannot longer shop happily/I came in here for a special offer/a guaranteed personality", som sedan övergår i den lysande versen "I wasn't born, so much as I fell out/nobody seemed to notice me/we had a hedge back home in the suburb/over which

I never could see". Att man på denna samling valt bort spår som *I'm not Down*, *Hateful, Koka Kola*, *Revolution Rock* och *Death or Glory* är väl överskottets förbannelse och ska väl snarast få folk att inhandla originalplattan också. Nyfikna och finkigt eklektiska mastodontverket *Sandinista!* är också välbesökt medan allt avslutas med pophits som *Rock the Casbah* och *Should I Stay or Should I Go* och *Cut the Craps* enda bidrag *This is England*.

Anledningen till att Clash varit ett av mina favoritband i 20 års tid är annars svårt att sätta fingret på – kanske för att de såg extremt coola ut, kanske för att de var ett punkband med riktig musikalisk och innehållslig potential, kanske för att de var rebeller, eller kanske för att de inte begränsade sig till en genre utan gjorde musik som sökte vägar som inte alltid var väl kartlagda. Sammantaget innebär självfallet Strummers fränfalle en stor förlust, men hans musik kommer definitivt att leva vidare för evigt. I alla fall känner jag mig minst lika i fas med The Clash nu som på den gamla goda tiden.

Gary Andersson

Så har då äntligen inlandsisen smält ännu en gång och även i denna marginal vinner allt som oftast glädjen och värmen. Förstå därför att: originalitet är inte detsamma som att gå omvägar, duktighet är inte alltid en kvalité och har man inget att säga så håll käft. Det är som alltid en hög som stupar på mållinjen. För att för en gång skull ändå skicka mina ärligt varma lyckönskningar till dem kan jag ju säga att det denna månad var särskilt Hospital, Qaterhorse, Hatelight, Frost Report och The Sad Spring Circus som fick myggnätet över ansiktet.

The Dusty Fives *I Wanna be Your Cat* är ett under av energi och popkänsla. Desperat sång som draperas i pipiga orglar och skakiga slidegitarrer. Superfräsch. Sedan fylls det på med klockspel, ännu mer orgel och lyckan är förstås total. För här har vi ett band som låter sin kärlek och popsinne spreta och leva och som endast ibland tyglas av stenhårda arrangemang. Nästan hur bra som helst.

Betydligt taffligare men med mycket högre charmfaktor är Lovely Sinikka som med sin sovruminspelning *Music for Grown-ups* knyter an till lika delar Daniel Johnston som sjuttioalets svenska gör-det-själva-ära. Egentligen finns det säkert miljoner av Lovely Sinikkas släktingar i allehanda byrålder omkring i landet men Lovely Sinikka vinner mitt lo-fi-hjärta med sin oerhörda charm och sitt opretentiösa sätt att framföra sina stillsamma trashiga visor.

Några som ändå lyckas kombinera charm med proffsig het är Ambassadeurs vars medlemmar har gedigen meritlista i den svenska indiepopens snällaste hörn. Visst rör det sig fortfarande om snällpop av brittiskt åttiotalssnitt, men ack så bra. Inte så särskilt originellt kanske, det är svårt att hitta nya färör att plantera i den svenska indiemyllan, men det skulle absolut inte förvåna mig om det dyker upp en vinylsingel med Ambassadeurs väldigt snart.

Syskonbanden Chloe och Ellis the Vacuumchild gör bägge gitarrbaserad instrumentalt postrock men där slutar egentligen alla likheter. Chloe är glad och smäspretig med mycket blås. De påminner stundom en hel del om Bob Hund och kanske ett Tortoise på festhumör utan fusionvarnings-skyld. Då är Ellis betydligt kärvarare utan att för den skull nå Constellation-bandens högrtraviga pretentioner. Mer tillbaka till förfäderna Slint och möjligtvis lite tystt sjuttioal. På det hela taget lyckas Rickard Strands bägge projekt sprida såpass mycket ljus och glädje i den svenska instrumentalpostrocken att andra grupper numera behöver göra sig besväret.

Så till omgångens toppen av popen och inofficiella vinnare: I Love You Baby!. Förutom det kanske kläbbigt klatschigaste bandnamnet i modern tid så gör de (eller hon?) även superklatschig trasig electropop med jättehög hitfaktor. Visst går det att jämföra med berlinska storheter eller ansträngande övertjatade genrer men det är inte nödvändigt. I Love You Baby! (jag älskar att bara skriva namnet) står på egna idéer och någonstans mellan naivpop, depprock och electropunk på ett särskilt eget självsäkert sätt. Den som någonsin kan stå emot det är hjärtlös och väldigt trist typ.

Fredrik Eriksson

För Kontakt:

The Dusty Fives: dustyfive@hotmail.com

Lovely Sinikka: staffan_@hotmail.com

Ambassadeurs: Ambassadeurs@danworld.com

Chloe: chloe@rebels.com

Ellis the Vacuumchild: rickard.strand@home.se

I Love You Baby!: yoresocool@spray.se

KEITH CHRISTMAS "Acoustica"

Woronow/import

På sjuttioalet hängde Keith Christmas med sina dåliga kompisar i Hawkwind och Magic Muscle men istället för sinnesutvidgande stimulantiarock så pressade han ur sig ett knippe riktigt fina, ibland akustiska ibland mer elektriska, album. Han har jobbat med tungviktare som Who, Zappa, King Crimson och det är hans fina plockgitarr du hör på Bowies *Space Oddity*.

Här är han ensam med sin akustiska gitarr och ljuv instrumental musik uppstår. Det låter rockigare än vad det är. Med det menar jag att han har en rocknerv som finns där hela tiden, men stämningen och gitarrljudet är rent. Detta blandas upp med hans folkliga melodisinne och en del besynnerliga vändningar. Resultatet av hans intensivt fingerplockande gitarrspel blir mycket avslappnande, men inte det där dåsiga tillståndet utan en mer fokuserad avslappning. Hur lyckades du med det Keith? Imponerande.

Jonas Elgemark

EDWYN COLLINS "Doctor Syntax"

Setanta

De som bryr sig vet antagligen redan att Edwyn Collins femte och senaste soloalbum funnits tillgängligt på import i snart ett år. I Sverige har emellertid Sony, samma bolag som distribuerar plattan i England, inga planer på att släppa den. "Vi släppte ju en samlingsskiva med honom nu", lyder argumentet. "Det är den vi fokuserar på." Vad de som bryr sig å andra sidan kanske inte vet – skivbolaget vet det uppenbarligen inte – är att *Doctor Syntax* är det hittills bästa i en diger kanon av idel utsökta soulsoftande och diskret svängiga popalbum. Att den svenska publiken inte ska kunna avnjuta smarta och smakfullt underproducerade mästestycken som *Never Felt Like This*, *It's a Funny Thing* och *Calling on You* är, i brist på ett bättre uttryck, en synd och en skam av smått bibliska proportioner.

Dan Andersson

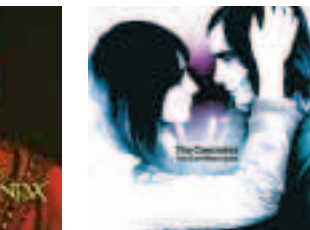
THE CONCRETES "The Concretes"

Playground

Årets första riktigt varma vårdag dimper det ner ett paket i brevlådan. Det är The Concretes nya album och det kunde inte ha kommit bättre. Tänk er själv att sitta på balkongen och äta frukost under en klarblå himmel och i bakgrunden höra popmusik lika skör som vårens allra första snödropp. Det känns som om barnen som leker i trädgården nedanför vår balkong är en del av deras musikvideo. När Victoria Bergsman sjunger om kärlek samtidigt som min pojkvän pussar mig på kinden börjar jag ana hur det ligger till. The Concretes släpper sitt album nu för att slippa behöva spela in musikvideor eftersom deras musik är det perfekta soundtracket till våren. Lekande barn i 70-talsrandiga tröjor, vinterbleka ben med avskavt rött nagellack på tårna och pojkar som pussar flickor på kinden uppe på betongbalkonger. Jag vet inte varför men varje gång jag hör The Concretes får jag massor av bilder av det här slaget i mitt huvud. En gång när jag intervjuade dem sa Victoria att de ville att deras skivor skulle vara en form av konstverk som man skulle kunna sätta upp på vägen. Enligt mig är det inte bara bilderna på konvoluten som är konstverk utan även bilderna i musiken.

Den här skivan är, precis som allt annat de tidigare spelat in, något man inte bör missa.

Moa Eriksson

CONTORTIONS

"Buy"

JAMES WHITE AND THE BLACKS "Off White"

Munster/Border

När James White kom till New York 1976 sögs han snabbt upp i punken och det subkulturella musiklivet. Hängde runt på klubbar, spelade med Lydia Lunch i Teenage Jesus and the Jerks och startade snart det egna bandet The Contortions. Musiken var nervig, funkig och skitig med Whites bröländ saxofon och gapande röst i förgrunden. Väldigt bra och väldigt mycket NYC.

Med andra ord är det glädjande att de här klassiska plattorna från 1979 ges ut på samma CD och får chansen att möta en ny publik. *Buy* är en liveinspelning som mycket väl sammanfattar gruppens sound och på *Off White* finns höjdpunkter som den porriga *Stained Sheets* och en smakfull version av det gamla örhänget *Heatwave*. Både Lydia Lunch och Robert Quine är för övrigt med som gästmusiker.

Robert Lagerström

CRADLE OF FILTH

"Damnation and a Day"

Music for Nations/Zomba

Att lyssna på Cradle of Filth är som att förminska till en åttamillimetersman och springa runt i en målning av Bruegel. Det finns så många mörka nyanser, färger och figurer i Cradle of Filths musik att det räcker till, blir över och förslår. För gormanden av svartmetall är det här lysning motsvarande en hel allsvensk säsong för fotbollsläskaren. En 32-hövdad kör samt en orkester på fyrtio man har anlitats av engelsmännen för att skapa sedvanlig atmosfär. Detta, tillsammans med spännande komposition och Dani Filths sånginsatser, har mynnat ut i ett konstverk som borde anses tillhöra allmänbildningen. Om några år är det lika konstigt att aldrig ha hört *Damnation and a Day* som det idag anses kufiskt att inte känna till Slayers *South of Heaven*, Bland härrockare alltså.

Dessutom finns det sverigeanknytning i bandet. Adrian Erlandsson, tidigare i At the Gates och The Haunted, har hand om trummorna. Lyssna på hans dubbla kaggar – tajtare än ringar på vatten. Mickey Dee får vika sig för den nye kungen.

Torbjörn Hallgren

DIVERSE ARTISTER

"Legend of a Mind, The Underground Anthology"

Deram/Universal

Den 24 september 1966 hade Melody Maker en notis där det stod: "Decca records are launching a new label, described as a 'hip label for groovy people'". Tanken med Deccas underetikett Deram var att ha all entusiasm och hängivenhet som ett independentbolag och dessutom all kraft och promotion som ett storbolag. Det som hände var att all musik på Decca som var svårkategoriserad eller svårtillgänglig hamnade på Deram.

Denna samling sträcker sig från 1967 till 1975 och innefattar allt från Thin Lizzy och Ten Years After till Caravan och Camel. Det var en inspirerande tid musikaliskt och det är många uppenbarelsen som kommer över mig när jag lyssnar. Exempelvis bandet Egg – vilket totalrubbat band, men så fantastiskt på något vis. Punksymfoniskt och hysteriskt. Glömda artister som Bill Fay, Mellow Candle och T2 bidrar med starka kort och Steve Hillages

gamla band Khan med låten *Stranded* blir ett enda stort rus! Måste genast ut och leta upp deras enda platta *Space Shanty* för att få mer.

Okej, här finns en del meningslösa kvasi-intellektuella texter sjungna som om det vore det viktigaste i världen, men genomgående handlar det om musik som knappast inte görs längre och om den görs så släpps den inte på några storbolag. Låtar från en tid då skivbolagsfolk var riktiga fans och la ner sin själ i att välja ut artister istället för att bara tänka på lönsamhet.

Jonas Elgemark

EVAN DANDO

"Baby I'm Bored"

Cleaspot/Border

Visst är det fint när celebriteter klarar sig ur ett allmänt känt missbruk – fräscha, nygifta och lyckliga. Visst unnar man dem att ägna sig åt trivialiteter och låtsasglada sprida sitt naiva budskap om kärlek och det lilla livets storhet. De har ju ändå levt i ett helvete och förstört så mycket för sin omgivning som de idag så innerligt ångrar. Problemet med Evan Dando är ju att han även under sina värsta år som kändisknullare och linjesniffare ändå gjorde just enkla triviala hyllningar till slackerlivet, kärlek och till det lilla. Jag förlät honom varje gång just därför. Det var, och är, omöjligt att inte charmas av honom. På en konsert våren 1997, strax innan livet fullständigt kokade över för honom, stod han ändå där i en band-t-shirt (TV Personalities?) och log sitt soligaste leende och spelade simpel popmusik med sina vardagskluriga texter. Och fast jag inte undgått skvallret om det ständiga festandet, kändishänget och sett bilder med Evan och världens största glasbong så kunde jag inte annat än att än en gång njuta av trevligheten och oskuldfullheten i hans texter och lantliga pop. För han är en lördagsförmiddag utan plikter, spontanutflykter och alla dessa fikor.

Därför tycker jag inte att man ska förvänta sig något annat än just detta på *Baby I'm Bored*. Det spelar ingen roll att han kompas av indieockens Crazy Horse, Giant Sand, det blir inget magiskt mästerverk ändå. Hjälper det att både hans trogne australiensiska låtskrivarspännare Tom Morgan eller att Lemonheads-beundraren Ben Lee bidrar med fantastiska låtar? Knappast när allt så noga tumlas till trevlighetens varmaste hörn. Där Evan "in the grass all wine colored" rumlar runt med sin fru Elizabeth och ändå försöker göra upp med sitt förflutna. Var har han att säga musikaliskt om nittioalet annat än det han alltid gjort. Det blir så konstigt när hans vän Ben Lee lyckas bättre än Evan själv i att skildra hur det kan tänkas kännas i *Hard Drive* och *All My Life*. Samtidigt är väl *Baby I'm Bored* precis så mycket Evan Dando som man någonsin kan begära, för bortom det mysiga kommer han aldrig.

Fredrik Eriksson

silence våren 2003

**First floor power
Happy endings**
Ny EP med fyra låtar.
Efterlängtat livstecken.
Albumet "Nerves" släpps i augusti

Ulf Stureson KLASSIKER
Allt jag ville säga
11 starka sånger från
en av våra bästa och mest
intressanta manliga artister

**Hedningarna
1989-2003**
15 år av nyskapande
och banbrytande musik
+ 2 helt nyinspelade låtar

Dub Sweden
Welcome to our world
Debutalbumet fyllt med sköna
låtar som Old House, Walk Me
Home och Ice In My Fire

Martin Bärjed
I andanom
"Den bästa och mest
egensinniga svenska debut
jag hört sen... ja, sen bob hund,
tror jag" [www.aftonbladet .se](http://www.aftonbladet.se)

Per Tjernberg (Per Cussion)
Don't stop
Första albumet med rap/hip hop
från 1983 (!) är nu äntligen
remastrat och återutgivet.
7 bonusspår!

Peter Dolving Band *Bad Blood*

Ute nu!

Album

DIALOG CET

"Konsumera era"

Carcash/MN/W

Det glimrar till. Jag blir alldeles bländad. Är tvungen att blinka hårt flera gånger för att fokusera blicken igen. Några minuter senare när *Buckfighter* klingat ut och det är dags för *Dos en uno* att börja, då först inser jag att min mun är öppen och att jag stirrar tomt framför mig. Överrumplad. Som rena gerilla-anfallet. Dialog Cet följer inga regler, har inga ramar och är totalt orädda. Dialog Cet gör musik för känsliga öron och kritiska magar. Följer sina musikaliska förebilder Sonic Youth, Fugazi och i viss mån Steve Albini på avstånd. De går några meter bakom för att inte blandas ihop av misstag. För Dialog Cet har ändå så mycket eget att komma med så att risken för jämförelser är minimala. Snarare inspireras de. Det mesta av Dialog Cets musik är instrumental, men då och då flyger några texttradar upp mot himlen. *Konsumera era* (otrolig bra titel) är en skiva som kommer att hamna åtminstone på min årsbästa-lista.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER

"Aktion Mekanik"

Music Man Records

Nästan precis så här hade ett blandband sett ut om jag skulle ha spelat in det 1988: Nitzer Ebb, DAF, Psyche och annan hård EBM. Det är roligt att se att Terence Fixmer som satt ihop skivan inte enbart har valt självklara hittar. The Klinik bidrar till exempel med fantastiska *Hours + Hours* från deras första svåråtkomliga skiva *Sabotage*. Front 242 representeras av *Kampfbereit* och INTE av *Headhunter* eller *Quite Unusual*. Fixmer har visserligen med ett par givna klassiker som *Skinny Puppys Assimilate*, men det är kul att han blandar upp dem med lite mindre känt material.

Tveksam ställer jag mig dock till att han lägger in ett eget spår som bonustrack. Det håller inte alls samma klass. Konstigt är också att ta med båda de två utgivna spår som finns att få tag på med *Crash Course in Science*. Alla andra får bara ett spår var. Förklaringen är att bolaget snart släpper ett fullängdsalbum med CCIS. På så sätt får en mycket bra samling en trist bismak. Det luktar promotion inför kommande släpp.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

"BBC Radio 3 Awards for World Music"

Manteca/Goldhead

Det släpps ett stort antal world music-samlingar varje år, och det är inte ofta de håller någon högre klass. Ett par kända artister brukar räcka, sedan plågar resten låta utfyllnad. Men här kommer en dubbel-CD med artister nominerade till BBC:s World Music Awards, och som alltid när BBC är inblandat är det högklassigt. Urvalet av både artister och låtar är gjort med stor eftertanke, och representerar verkligen musik från de flesta av världens alla hörn. Här finns afrikansk musik med Salif Keita, Youssou N'Dour och Orchestra Baobab (som gjorde förra årets bästa skiva). Klezmer. Även Skandinavien och Sverige finns representerade genom Elikka och Solo. Här finns också de här lyckobringande överraskningarna, de som kan lysa upp den gråaste av dagar, något som för övrigt ska finnas på en sådan här samling. Lyssna på Sergey Starostins märkliga blandning av strupsång, blues och Trio Bulgarka-körer. För den som tappat tron på world music som gränsöverskridande folk, eller den som bara tycker folk-musik är stelbent och trist, är det här den enda skiva ni behöver för att upptäcka en ny värld.

Magnus Sjöberg

DIVERSE ARTISTER

"Fading Yellow Vol 1"

"Fading Yellow Vol 2"

"Fading Yellow Vol 3"

Flower Machine/Border

Det verkar som om det goda aldrig tar slut, hur djupt man än gräver i backen "Bortglömd 60-tals-musik". Och vi kan vara evigt tacksamma att det finns eldsjälur som letar upp dessa guldkorn och ger ut dem på CD. *Nuggets*-boxarna är fullkomligt makalösa och så även *Fading Yellow*-skivorna. Däremot ryms det ingen garage här utan obskyra amerikanska pop-psyche-låtar från 1965-69.

Det doftar av sommarängar och marijuana-rök. Eller föreställ er en riktigt varm vårdag promenerandes längs Portobello Road med Eddy Howells *Easy Street* i lurarna. "Saturday is marketday/Where I'm walking/ People ask me if I'll take a pair to try". Underbara *Fading Yellow* med Mike Batt samt *Oh, What a Lovely Day* med Steff Sulke har det där magnifika drömska soundet som exempelvis finns i *We The Peoples St John's Shop*. Budskapet lyder kort och gott: "Make love not war" och här finns en tro på mänskligheten som föddes och dog i samband med LSD och Summer of love. George W. Bush måste ha gått omkring med skyggglappar i sin ungdom.

Även om samlingen mest består av stämsång och svävande flöjter och texter som "Darling tomorrow/Will you wear/Flowers in your hair/ Everyone's in love/And they don't know why" som i John Williams flower-power-låt, så finns det även några dansgolvsrökare som i Calliopes *I'll Take it Back* och *The Summer Skies* med The Higher Elevation. Volym 1 och 2 är rakt igenom fantastiska medan det tacklar ur lite på skiva tre. Men sammantaget är det en storslagen samling.

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

"Friendly People Making Noise"

Friendly Noise

Det hade knappast gått att hitta ett mer passande namn för att beskriva mysypsblippandet, poprefrängerna och de snälla oljuden som alla samsas på albumet *Friendly People Making Noise*. Första släppet på detta nystartade bolag är en omsorgsfullt komponerad samlingsplatta med mestadels exklusiva bidrag från band som The Radio Dept, Dr Higgins och Speedwax. Ett av undantagen är Differnets säregnet clicks & cuts-aktiga tolkning av det legendariska industrirock-bandet Throbbing Gristles låt *Something Came Over Me* som förvandlats till en riktig pärla med både ekosång och malande distgitarrer.

Friendly Noise handlar om äktenskapet mellan pop och experimentalism. Innehållet på *Friendly People Making Noise* är följaktligen en balansgång mellan ganska lättillgänglig, syntorienterad trummaskinspop och aningen mer svårsmälta och minimalistiska ljudexperiment. Kombinationen är sympatisk och man inser snabbt att det faktiskt går att hitta en röd tråd mellan pop, electronica och postrock.

Men den främsta gemensamma nämnaren för samtliga medverkande är ändå kärleken till både ljuden och oljuden och viljan att leka med dem för att plötsligt överraska lyssnaren med en knapp hörbar dialog eller ett skedslammer. Musiken blickar både bakåt och framåt och *Friendly People Making Noise* är en utomordentligt bra introduktion till den halvexperimentella musik som ofta faller mellan stolarna och sällan får den uppmärksamhet den förtjänar.

Johanna Paulsson

DIVERSE ARTISTER

"Trojan Reggae Sisters Box Set"

"Trojan Reggae Brothers Box Set"

Trojan/Border

Den brittiska etiketten fortsätter med missionen att sprida jamaicansk musik över världen. Och det verkar inte finnas någon ände på serien av färgglada papplådor där 50 låtar fördelade på tre skivor täcker in ett tema. Nödvändigheter som ska, rocksteady och dub har med tiden fått sällskap av mer udda och specialiserade ämnen som rastafari, calypso och reggae med snusktexter.

Självfallet fyller *Reggae Sisters* en viktig funktion. Både inom musikbranschen och på Trojans tidigare utgåvor har tjejerna knappat kommit till tals vilket gör en samling efterlängtat. Här samsas kända artister som Marcia Griffiths, Phyllis Dillon och Judy Mowatt med mer okända förmågor som Dawn Penn, Marlene Webber och Hortense Ellis. Materialet, inspelat mellan 1964 och 1975, håller genomgående hög klass och förutom att några av låtarna återfinns på andra utgåvor i serien – som Susan Cadogans klassiker *Hurt So Good* – finns det inte mycket att klaga på. Själv tål jag dock inte att höra standard-coverlåtar som *In the Ghetto*, *Fever* och *Kansas City* även om de levereras i baktakt och gjordes för mer än 30 år sedan.

Mycket svårare är det emellertid att motivera syskonutgåvan *Reggae Brothers*. Egentligen är den bara en ursäkt för att kunna prängla ut ännu en samling med jamaicansk musik gjord av grabbar. Men protesterna fastnar i halsen när man hör hur bra den är. Hur kan man leva utan pärlor som Winston Francis *Ten Times Sweeter*, Jimmy Cliffs *Dreaming* eller Gregory Isaacs *Handcuff (Hey Mr. Babylon)?* Jag bara undrar.

Robert Lagerström

DJ SCUD

"Ambush!"

Rephlex/Goldhead

THE REDEEMER

"Hardcore Owes Us Money"

Position Chrome/Border

Antingen kan man tolka det som att drum'n'bass är roligt igen, eller så är det bara en slump att det kommer två skivor med härligt old-school

jungle på samma gång, med samma känsla som när det begav sig i mitten av 90-talet, lite mer brutalt bara. DJ Scud ligger bakom båda, *Ambush!* är en samling låtar från diverse tolvor och *Hardcore Owes Us Money* (underbar titel!) är frukten av hans och Panaceas projekt The Redeemer. När jungle började erövra världen, innan det mer pk namnet drum'n'bass tog över, fanns det en uppriskande råhet i ljudbilden som sedan städades bort tillsammans med det myckna samplandet av ragga-låtar. Båda dessa skivor tar tillbaka det som gått förlorat, och de gör det med den åren. *Ambush!*, eftersom den är en samling, visar DJ Scuds utveckling från ganska brutal till väldigt brutal jungle (och innehåller bland annat hans underbara remix på Asian Dub Foundations *Witness*), medan *Hardcore Owes Us Money* börjar hårt och fortsätter så. Den senare känns dock mer lekfull, med massor av roliga old-school-klichéer. Båda skivorna är väl värda pengarna.

Henrik Strömberg

DON DIEGO

"Mitt liv"

Flejva/MN/W

Den korta beefen med Advance Patrol kom oenkligen lägligt i tiden för Don Diego. Och uppmärksamheten lär behövas. Don Diego är säkert Sveriges mest äkta gangsterrappare, men han är knappast någon stor artist. Han har rappat och producerat i hur många år som helst men ändå låter *Mitt liv* mer som en demo än ett riktigt album. Bland det sämsta på skivan är Petters inhop på *Verbala käftsmällen* och Dogge som mest låter som en parodi på sig själv på *Abelizublen*. Jag gillar en del grejer på plattan också, till exempel inledande representationslåten *Syndikatet*, men det beror lika mycket på att det är roligt som att det är bra. Don Diego's hyllning till sin papp, *Fagnani (Min far)* är fin och *Sensi* med Daddy Boastin och Mad Bull funkar, fast på den gör Don Diego till och med en grej av att han inte kan toasta. Annars är det nästan bara Björns coola refränger och ett knippe beats som gör *Mitt liv* uthärligt.

Daniel Severinsson

FREEWAY

"Philadelphia Freeway"

Roc-a-Fella/Universal

Jay-Z må ha fått storhetsvansinne men han vet fortfarande hur man nosar upp talanger och får dem att nå ut till massorna. Att ha producenttrion Just Blaze, Kanye West och Bink! i ryggen gör förstas jobbet lite lättare. På *Philadelphia Freeway* har Just Blaze signerat mer än hälften av spårerna och även om han inte hela tiden är på topp gör han som bekant bättre beats med vänsterhanden än vad de flesta gör på toppen av sin förmåga. Men Jigga tar inga affärsmässiga risker och har också sett till att bara gästlistan garanterar att nån miljon kids köper plattan. Det känns nästan fegt att ha med Snoop Dogg, Nelly, Nate Dogg, Faith Evans och Mariah Carey på ett och samma album. Det är faktiskt bara på tre av sexton låtar som Freeway kör helt själv, vilket är lite synd eftersom han är hetare och mer on point än de inhyrda och etablerade kollegorna.

Men bara inledningen på *Philadelphia Freeway* knäcker de flesta debutalbum. Först ut är old schooliga *Free* där Freeway snyggt använder den samplade rösten som

sjunger "Free" i sina rim. Sen kommer singeln *What We Do* med Jay-Z och Beanie Sigel som ni säkert redan vet är varken mer eller mindre än en klassisk Just Blaze-dänga. Tredje låten *All My Life* med Nate Dogg är årets tyngsta player anthem hittills. Resten av plattan är nästan lika bra även om det ibland blir lite för tydligt att Freeway siktar på topplistor. Lama *On My Own* med Nelly hade till exempel passat bättre på Nellys album. Två åttio-talshårdrocks-inspirerade låtar (*Life* och *Full Effect*) på samma album är också minst en för mycket. Trots såna små invändningar är *Philadelphia Freeway* den klart bästa Roc-a-Fella-plattan hittills, om man räknar bort Jay-Z:s egna.

Daniel Severinsson

FIRESIDE

"Get Shot"

Startracks/V2

Har väntat länge. Var orolig att det skulle bli för länge. Att jag skulle sluta bry mig och glömma bort att Fireside fanns, helt enkelt skita i dem. Mina böner blev dock hörda när första livsteckenet kom. Fastän det bara var en låt, bara två minuter och femtioåtta sekunders musik från fyra exilnorrbottningar, så räckte det. Jag visste att *Get Shot* skulle bli en av årets svenska skivor.

Man kan spekulera kring vad som skulle hänt med Fireside om de slagit igenom big time i USA. Förmodligen skulle det inte kommit en experimentell och lysande platta som *Elite*. Vi skulle nog inte fått höra Kristofers soloprojekt heller inte fått ta del av alla produktioner som Pelle gjort med andra svenska band. Skulle exempelvis The Hives nått dit de är idag utan honom? Visst, därom tvista de lärde och sånt navelskådande skitsnack. Fireside har i alla fall mått bra. De har hållit hungern vid liv, lusten att röra sig framåt, bakåt och i sidled.

På *Get Shot* låter de Kalle Gustafsson från Soundtrack of Our Lives vara med och skapa en skiva som skulle kunna vara den platta som Union Carbide Productions aldrig gjorde. Eller varför inte den skiva som Steve Albini drömmer om att göra. Efter de fem första låtarna är det tur för hälsan att superlugna *I'm Coming Home* kommer. Inledningen är nämligen bland det starkaste och bästa som någonsin spelats in av ett svenskt band. När slutet av andra spåret *Follow Follow* klättrar upp mot crescendo, då jublar varenda cell i hela kroppen åt det geniala riffet. För även om *Get Shot* har tät ljudbild där gitarren är kung så tillåts massor av luft att sväva runt.

Textmässigt verkar Kristofer ha blivit ilskenare och mer direkt. Många av texterna verkar ha kommit till på plats framför mikrofonen i inspelningsögonblikket.

Bandet har i alla fall gjort sommaren, och resten av årets, bästa svenska skiva och det är jag jävligt lättad och glad över.

Per Lundberg G.B.

GOLDFRAPP

"Black Cherry"

Mute/Playground

Det har gått tre år sedan Goldfrapps debutalbum *Felt Mountain* såg dagens ljus. Nu är det så dags för ett nytt. Och nya Goldfrapp lär inte göra någon besviken. Det är vacker elektronisk pop-musik med stora orkesterarrangemang. Även om de bara är samplade eller syntetiska.

Titelspåret är bland de mer sensuellt kyliga elektroniklåtar jag hört på länge. Alison Goldfrapps röst ligger som en dimslöja över den puttrande rytmen och i bakgrunden skruvar Will Gregory på ljuden tills man känner sig helt yr. Det är suggestivt och vackert, fångslande och drömligt. Redan i det följande spåret låter Goldfrapp det sakrala flyga och fara. En sugande syntbas kombineras med blippiga syntljud. *Tip Toe* är funk för Nintendo-generationen. En varierad och fascinerande skiva helt enkelt.

Mats Almegård

KAJSA GRYT

"Är vi på väg hem?"

National/BonnierAmigo

Det var ett tag sedan man hörde talas om Kajsa Grytt nu. Men när man hör hennes röst igen känns det tryggt och vackert. Jag tror att jag underskattat Kajsa och Malena-skivornas betydelse tidigare. För när jag hör *Är vi på väg hem?* får jag samma känsla som jag fick när jag lyssnade på dem första gången en gång i tiden. Men idag klär Kajsa sina låtar i en litet annan

kostym, en av gitarr och skeva arrangemang, sådana arrangemang som kan ge en mer mångbottnad betydelse i låtarna. Som kan hålla enstaka plattityder under armarna, som kan få en vacker ballad att bli en obehaglig baktanke. Till det är det ofta relativt naket och skitigt, vilket tillsammans faktiskt ändå gör att man överser med ett par lite krystade textrader. Det är ju ändå sådana som ger uttrycket ärlighet, och opolerad ärlighet hör man inte var dag. Starkt.

Magnus Sjöberg

HARLEM

"White Mind"

Gramme/Border

I kolsyrefabriken på Liljeholmen i Stockholm tillverkas mörk industriell syntmusik. Det maskinella och industriella sitter förmodligen i lokalens väggar och ger nedslag i Harlems musik. Det är mörkt, hårt och monotont med en basgång som hamrar in sitt budskap långt in i din själ. Trummorna understryker det repetitiva med envetet bankande och över allt detta en mörk stämning som sjunger om *Panic Button* och *Evil Twin*. Många av spåren på skivan låter kort sagt som om de inspirerats kraftigt av The Klinik's ljudbild under storhetstiden i slutet av 80-talet.

Men på andra spår låter det mer rock'n'roll på billiga syntar. Som Suicide ungefär. Det svänger, svettas och lever. Harlem låter även lite ljusare ljud träda in i *Breeze* och det känns uppriskande som en, ja just det, bris. Avslutningen med syntdisco och vocoderröst i *Saturday Night/Neon Light* är också bra och gör att skivan inte enbart känns mörkerdjup. En varierad och fascinerande skiva. Det finns visserligen några spår som inte riktigt håller samma höga standard som resten, men det förändrar inte helhetsintrycket så värst mycket.

Mats Almegård

H.I.M.

"Love Metal"

BMG

Hade inte stora förhoppningar på finländska H.I.M. den här gången heller. Tycker att de alltid varit ett andra klassens Mission. På *Love Metal* bevisar de definitivt raka motsatsen. Visst, det finns spår av Wayne Hussey kvar men framförallt verkar H.I.M. ha hittat ett eget uttryck, ett eget sound. Goth-influenserna har bleknat bort. Istället får poppen större och viktigare plats. Gitarrmanglet i *The Sacrament*, refrängen i *Buried Alive by Love* eller avslutande *The Path* är bra exempel på att H.I.M. lyckats den här gången. De tar i och med *Love Metal* ett steg i rätt riktning. Som kan ta dem riktigt långt.

Per Lundberg G.B.

THE JESSICA FLETCHERS

"What Happened to the?"

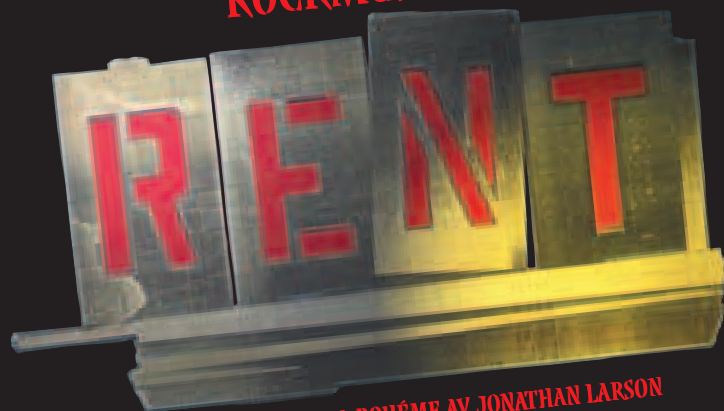
Perfectpop/VME

The Jessica Fletchers debutalbum kan närmast beskrivas som en kärleksförklaring till Kinks, Byrds och Beatles. Norrmännen har värmt upp Apples in Stereo- och Hives-publiken nyligen och The Jessica Fletchers är ett perfekt alternativ till båda banden. Jag gillar speciellt kombinationen av instrument där orgel och gitarrer får fritt spelrum och ett välbehövligt utrymme. När de dessutom lägger till en del själsoppnande passager och baklängesgitarrer är jag helt på deras sida. Körena i *Bloody Seventies Love* är inte att leka med och tamburinerna ligger sådär perfekt högt i ljudbilden. *Shoot* är Lennon rakt av men det är en vibrerande närhet i allt som Jessica Fletchers tar sig för som gör att man bara älskar det. Här finns inget nostalgiskt beräkande utan istället ögonblicklig popmusik.

Jonas Elgemark

SUCCÉN FRÅN GÖTA LEJON I STOCKHOLM NU I GÖTEBORG!

ROCKMUSIKALEN

EN MODERN LA BOHÉME AV JONATHAN LARSON
SVENSK TEXT TURE RANGSTRÖM

GÄSTSPEL 15 MAJ–8 JUNI 2003

ISAMARBETE MED PROSCENIA EVENEMANG OCH MAXIMTEATERN.

GÖTEBORGSOPERAN

Biljetter nu på GöteborgsOperan, Biljettdirekt Ticnet samt ATG. www.opera.se

fantasi

Återanvändning & Solidaritet

Välkommen till våra loppisar & butiker!

Växjö

Storg. 14, 0470-462 26
mån-fre 10-18, lör 10-14.30

Göteborg

Linnég. 9, 031-775 35 40
mån-fre 10-18, lör 11-15
Ångpanneg. 5, 031-51 81 16
mån-fre 11-18, lör-sön 11-15

Malmö

N. Bulltoftav. 65, 040-28 64 70
mån-fre 11-18, lör-sön 11-14

Fredriksdal, Svalöv

1 km syd om Ask, väg 108
0413-54 30 82, tis+tors 13-16, lör-sön
11-14, 24/6-28/7 öppet dagligen

Halmstad

Flygareg. 10, 035-13 35 68
tis-tors 12-18, lör 9-14

Björkä, Åseda

5 mil nordost om Växjö, väg 23
0481-633 30, lör-sön 13-16
15/6-18/8 öppet dagligen

www.emmasbjorka.se

kläder • kuriosa • möbler • böcker • alltid studentrabatter! • alltid rea!

LIL' KIM
"La Bella Mafia"
 Atlantic/Warner

Kvinnlig rap är som en egen genre, av någon outgrundlig anledning. Trots att förutsättningarna rent musikaliskt är lika är det alltid mer intressant med grabbar som skryter om puffror och vem de senast slog in pannbenet på. Visst har Lil' Kim också haft sina duster, framförallt med Foxy Brown som även här får sig en stilettklack i sidan. När tidningen Hip-hop Connection för några år sedan gjorde en jämförelse mellan Foxy och Kim fick de så låga poäng i sin förmåga att rappa att det till och med beskrevs som att välja mellan Mussolini eller Hitler. Och det är där en stor del av problemet ligger, kvinnliga rappare har en tendens att alltid jämföras med andra kvinnliga rappare. Undantagen är få men kvinnliga rappare som Princess Superstar och Missy Elliott lyckas kombinera smarthet med sex och nämns i vissa fall i samma andetag som manliga kollegor. I Hip-hop Connections oavgjorda jämförelse över flera kategorier vann Lil' Kim givetvis under-bället-kategorin vilket hon förmodligen skulle göra även idag.

La Bella Mafia är följaktligen oberstad och Lil' Kim slår nästan knut på sig i sin iver att vara sexigast med frimärksdräkter i innerkonvolutet. Men om man för ett ögonblick släpper fundering- ar kring hur mycket hjärndött nonsens som kan rymmas på en bit plast finns det på *La Bella Mafia* givetvis en rad funkiga partyhits. Vilket kanske inte är så mycket Lil' Kims förtjänst som producent och gästernas. I särklass bäst är *Thug Luv* med gästspel av Twista som sätter gomseglat i gungning som ingen annan på *La Bella Mafia*.

Björn Magnusson

LORDI
"Get Heavy"
 RCA/BMG

Vad har hänt med Finland? Plötsligt har det rasslat till i grannlandet och band som Nightwish, Divercia och Lordi har tagit över metallrodret från sina bröder i väster.

Lordis musik är lika cool som kommande generationer kommer att skratta högt åt deras image. Bandet består av en mumie, en Eddiedocka, en valkyria, ett piercat monster och en hornbeklädd, storvuxen svartalv med eksem. Och de rockar 100° C! Lordi är precis vad som behövs just nu, ett band med glimten i ögat och lätt-trallade låtar. Musiken andas Zodiac Mindwarp, Faithful Breath och Alice Cooper anno

MONASTIR
"The Modern Sound for a Loser Generation"
 A West Side Fabrication

Låten *Disconnect My Speaker* från Gävle-bandet Monastirs debutplatta är ett skol-exempel på en bra poplåt. Den drar igång med malande Strokes-gitarrer och ett simpelt trumkomp. Antalet ackord hålls till ett minimum. Sedan bryter en smittande synt-slinga in och nyanserar bilden.

22 sekunder in på låten gör sångaren Magnus Björk entré med en coolt nonchalant vers: "I've been away/cause no one ever told me to stay", sjunger han.

0:44. Refräng: "Disconnect/disconnect my/disconnect my speaker". Repetition är popkunsens moder, och du glömmer definitivt inte den här refrängen.

När andra versen tar vid stoppar trummorna upp, och sångaren står för ett kort

tag ensam med gitarrerna. Trummorna hittar tillbaka och intensiteten byggs upp inför nästa refräng, som för säkerhets skull är dubbel. 2:48. Sista tonen ringer ut.

Disconnect My Speaker är inte ensam. Det finns gott om charmig hittiga och nävnt punkiga poplåtar på *The Modern Sound for a Loser Generation*. En lovande svensk debut.

Daniel Axelsson

plattan *Trash*. Det har hörts förut, men who cares? Både *The Devil is a Loser* och *Would You Love a Monsterman* är låtar som kan bringa konservativa radioproducenter i fångelse. Det borde nämligen vara förbjudet att inte ge dessa låtar mycket speltid.

Torbjörn Hallgren

MAMMUTH
"Shine"
 Talking Music/BonnierAmigo

Don't be Afraid och *Shine* är de låtar som bäst visar vilken potential det här bandet har. Båda skulle kunna vara sånt nu metal-stuk som Fred Durst lyssnar på för att få inspiration. Det finns även låtar han bör undvika.

Mammuth blandar hårda guror med en mix av skönsång, rap och hardcore-skrif. Ofta låter det bra, men ibland blir det overload. Musiken blir för spretig. *Original Shape* och *Good Morning Christianity* är hemska exempel på låtar där de funkiga gitarrerna låter ABF-lärare och rappen låter East 17. Det låter mycket bättre i refrängerna när alla bara öser på. Eller i de mer melodiska verserna. En sak är säker: Nästa platta med Mammuth kommer att vara högklassig. För *Shine* lovar gott, men Mammuth är ännu inte så bra som idolerna P.O.D., Rage Against the Machine eller Project 86.

Torbjörn Hallgren

MARTIN SJÖSTEDT BAND
"Mondeo"
 Sittell

Basisten Martin Sjöstedt är ännu en i raden av unga hyperbegåvade svenska jazzmusiker. Jag har sagt det förut men säger det igen – den svenska jazzen har sällan varit roligare och svängigare än vad den är idag. Man får närmast gå tillbaka till sextio-talet för att hitta lika mycket inspirerad musik. Samtidigt som det inte är frågan om ett revolutionerande avantgarde så lyckas både Jonas Kullhammars bolag Mose-robie och nu senast Patrik Boman Seven Piece Machine visa på att det närmast handlar om sväng och spelglädje.

Likadant är det med Martin Sjöstedt. I sin nätta kvartett med bland andra den fantastiske trumslagaren Daniel Fredriksson (som medverkar på nästan alla skivor i sammanhanget) och med några inhoppar av altsaxofonisten Fredrik Kronkvist levererar han ett antal originalkompositioner och några standards som alla sprudlar av sväng och spelfriska vindar. Sjöstedts bas har botten, timing och sväng. Stadig och trygg men aldrig så att det blir tråkigt. Ibland kan han påminna

om Ray Brown i sitt swingartade spel (de gör också hans *Lined Up with a Groove*). Men även som kompositör är han begåvad, särskilt i det lyriska titelspåret. Den något mer rutinerade blåsaren Magnus Lindgren ter sig nästan blek i sammanhanget även om han givetvis inte kan annat än att glimra i livligt svängiga och coola sammanhang. Den ända invändningen jag har är att originalkompositionerna både av pianisten Jonas Östholm, Sjöstedt och Fredriksson faktiskt säger mig mycket mer än standardlåtarna som känns betydligt mer konservativa och bleka. Lätt skulle de kunna sparas till en klubbspelning, detta hade gjort debutskivan än mer intensiv och sprudlande. För som den är nu känns den lite lång. Det blir lite för mycket av det goda för att intresset ska vara på topp hela tiden.

Fredrik Eriksson

IAN McCULLOCH
"Slideling"
 Cooking Vinyl/VME

Som så många andra hade jag sedan länge räknat ut Echo and the Bunnymen när de dök upp igen någon gång i mitten av nittiotalet. Kanske inte fullt så vitala, men inte alls så dåliga som många andra av deras åttiotalskollegor, stod de där i all sin bitterljuva romantiska tillvaro kantad av skimrande gitarrer. När de sedan släppte skivan *Flowers* för några år sedan stod det däremot helt klart att de fortfarande var ett band att räkna med. För den skivan, sorgligt underskattad, hade många små popklimpar av ädelmetall som inte bara påminde om fornstora dagar utan även glödde ikapp med dem.

Ian "Mac" McCulloch ser ungefär lika engelskt postpunksnugg ut som han alltid gjort, fast om möjligt ännu coolare. För han är så extremt medveten om att hans tid är förbi men att han skiter så fullkomligt hårt i det och fortsätter att göra romantisk gitarrpop som bara han kan göra med en sådan övertygelse att man häpnar. Hans röst har kvar den där halvbrustna slafsigheten och är så där charmig brittiskt dryg som också Jim Reids. Visst ekar det fortfarande en viss del Television och åttiotalsliverpool och visst kanske inte hela hans nya soloskiva är sådär enormt spännande men det finns alldeles för få sanna popikoner av klass nuförtiden så han vinner mitt hjärta ännu en gång. I skenet bleknar britpop-wannabees som Richard Ashcroft, solen stiger, värmer, och elva popkarameller ligger så fint i örat.

Fredrik Eriksson

LISA NILSSON
"Samlade sånger 1992-2003"
 Diesel/Sony

Problemet är inte att Johan Ekelunds produktioner från nittiotalets första halva låter en smula daterade idag, styrkan i Mauro Scoccos låtmaterialet skiner igenom ändå. Problemet är att de spår som tagits med från de två senaste albumen låter som om de vore hämtade från någon Marie Fredriksson-LP från mitten på åttiotalet.

För vad den här sammanfattningen av Lisa Nilssons karriär visar är just hur beroende hon varit av Mauro. Från de första staplande stegen som talang i Melodifestivalen 1989 till de låtar hon skrivit ihop med sin man de senaste åren, har hon ofta hamnat helt fel när hon inte haft hans kompositioner att luta sig mot. Men eftersom Mauro-perioden tacksamt nog fått dominera samlingen, och man dessutom inkluderat hennes utmärkta covers på Sam Cookes *A Change is Gonna Come* och Keni Burkes *Risin' to the Top*, kan man med hjälp av programmeringsknappen och lite god vilja ändå få Lisa Nilssons samlade produktion att framstå som riktigt angenäm.

Thomas Nilson

LES NUBIANS
"One Step Forward"
 Virgin

One Step Forward är en mjuk och behövd soul-platta med mycket varma vibrationer som får mig att känna hur efterlängtat sommaren faktiskt är så här i slutet av mars. Låtar som kind-smekande *Que le Mot Soit Perle* och *Si Infidèle* är lisor för sinnet och passar dessutom bra som soundtrack till romantiska nätter. Att de flesta texter sjungs på franska stör mig inte så mycket som man skulle kunna tro, musiken flyter ju obändigt vidare och sköljer bort alla små problem i sin väg. Det är jazzigt utan att bli glassigt och på något sätt känns musiken påtaglig och nära, intimt självfull musik som Les Nubians sysslar med går inte gärna obemärkt förbi. Tycker du ska ta detta tillfälle att värma upp tjälen i själen, själv känner jag mig lyckligare än innan.

Gary Andersson

PETER DOLVING BAND
"Bad Blood"
 Creative/Border

Det börjar lite trevande. Lite singer/songwriter, lite försiktigt, lite så att man befarar att *Bad Blood* kommer att bli en trist resa. Men efter ett tag känns det som att man bara fått en grund att stå på, en perrong att utgå ifrån. För sedan blir allt självklart. Låtar som tar en i kragen och stirrar en i ögat på ett intensivt, nästan maniskt sätt. Det är lite trasigt och oopererat, men allt tillåts vara det – ska nästan vara det, för det är så starkt i sig. Låtarna kan stå stolta för sig själv, starka, starka men slitna: som en otvättad trashank med god självkänsla och mod i stark motvind som det är omöjligt att inte älska. Självklart omedelbart, en uppsjö av lekfullhet och allvar, av ilska och kärlek, melodier som är vackra och farliga på en gång, ungefär som Bright Eyes eller Wonder Stiff i sina bästa stunder kunde vara. Peter Dolving själv har så mycket att säga; han smeker, talar, ropar, vrålar och fräser, att hans ord ibland sprutar och glöder genom den trasiga fasaden, bara för att genom det starka ytterligare. Det är en svidnande upplevelse, en vindlande resa som man löser biljett till gång på gång när den tagit slut.

Magnus Sjöberg

PLACEBO
"Sleeping with Ghosts"
 Hut/Virgin

Var först på väg att säga *Sleeping with Ghosts* vid fotknölnarna, men bestämde mig att vänta lite. Det finns ändå något där som lockar. Trots att Brian Molkos röst alltid innehåller samma irriterande gnälliga ton och kompetens driv emellanåt är kraftigt idéfattigt.

The Bitter End är en fartig rak rocklåt som inbjuder till – ja, något aktivt i alla fall – inledande instrumentala *Bulletproof Cupid* fungerar på samma sätt och *English Summer Rain* är ett av plattans funkigaste och mest frisläppta spår, men förutom det finns det inte mycket att hänga upp jackan på. Konstigt då att jag fortfarande gillar Placebo, plattorna blir ju mer urvattnade och låtarna mer anonyma. Problemet är att det är svårt att särskilja låtarna från varandra, *Sleeping with Ghosts* är en jämntjock skiva som därför magasineras långt ner bland prylar som kanske kan vara bra att spara. Men jag är skeptisk.

Gary Andersson

RANDY
"Welfare Problems"
 Burning Heart/MNV

Fartfylld punkrock i den absolut högsta divisionen. Randy levererar ett album med tolv grymma låtar. Och trots att de öppnar i 220 km/h så lyckas Randy inte bara bibehålla farten utan

Det är VÅR tid nu ...

Isolation Years - It's Golden

++++ "...riktigt, riktigt imponerande album...Sällsynt begåvat" Aftonbladet
"Isolation Years är för bra för att finnas." Groove
"...slår mina förväntningar all världens väg" 8/10 Sonic

Kaah - Jideblasko International

++++ "Personligen har jag inte hört en större svensk soulexplosion..." Aftonbladet
🦋🦋🦋🦋 "Det här är en av de bästa svenska skivorna jag hört" Expressen
"Kaah är tuffare och kallare än förut..." DN

Satirnine - Hey No Hell

Charmig punkrock med attityd, producerat av Johan Gustavsson (Randy) och Pelle Gunnerfeldt (Hives, Fireside).
Älskar du de där tre ackorden som får jorden att snurra ett extra varv, kan du räkna med en riktig högtidsstund.

Johan Borgert

Äntligen någon som musikaliskt kan axla manteln efter Ted Gärdestad, John Holm och Jakob Hellman.
I butik 25 april.

De Stijl - Yeahvolution

De Stijls musik har beskrivits som "..The Sonics i slagsmål med The Clash i nått gathörn i Göteborg året 1977".
Vi uppmanar er till att lyssna själva på debutalbumet, i butik från den 25 april, för en mer exakt ljudbild.

Album

dessutom öka innan målgången. En av höjdpunkterna på *Welfare Problems* är Jocke Åhlund-producerade *Cheap Thrills* – en låt som för tankarna till hur Caesar's Palace skulle kunna låta. Men allra bäst är ändå i *A Man in a Uniform* där Randy berättar hur de upplevde Göteborgskravallerna. Bra platta från ett mycket bra band.

Per Lundberg G.B.

RAZORCUTS "R is for..."

Matinée/Border

Om man vill bevisa att popmusik är som bäst när den är kort och koncentrerad behöver man bara en låt: *I Won't Let You Down* med Razorcuts. Deras historia varade bara i fem år men under denna tid lyckades de pressa ur sig den mest underbara popmusik så nära Byrds man bara kan komma. Mitten av 80-talet var en intressant tid. Punken var borträknad och svartrockarna kom marscherande mycket tack vare en oförklarligt stor backning av brittisk press. Men den indiescenen som började skyntas blev alltmer framträdande och band som Pastels, The Jesus and Mary Chain och June Brides gjorde charmant popmusik och popfanzinen började dugga tätt. Razorcuts var en självklarhet i den här vägen. Med full Voxutrustning, uppknappta skjortor och spetsiga skor började de släppa skivor på småbolag som Flying Nun och Subway, men senare även på Creation. Precis som de flesta band på Creation under slutet av 80-talet handlade Razorcuts musik om skräpiga gitarrer och melodier, men de började trots allt tappa lite under denna period. Det blev mindre av de ringande gitarrerna, catchiga refrängerna och köreerna och lite mer inåtvänt. De låtar som har åldrats med störst värdighet och som är givna popmästerverk är de som spelades in under Razorcuts tre första år. Musik lika direkt som en puss på kinden och pop tillägnad folk som känner precis likadant som uphovsmännen.

Jonas Elgemark

RED SNAPPER "Red Snapper"

Lo/Border

Red Snapper har ju splittrats? Jo, men de tre hade visst några låtar på lager som bara var bra för att inte spela in. Så här är sju nya låtar, plus Sabres of Paradise-mixen på *Hot Flush* och live-versioner av två låtar från *Making*

LARS WINNERBÄCK & HOVET "Söndermarken" Sonet/Universal

Stockholm '03, mars med vackert väder. Det är kväll. Jag sitter på tunnelbanan och tittar ut genom fönstret. Träden tecknar sig svarta mot den blå-rosa himlen. Affärerna har stängt och vagnarna är fulla av människor som ska hem. I lurarna har jag Lars Winnerbäck's sjätte studioalbum på högsta volym för att stänga ute resten av världen. Smått berusad reflekterar jag över mitt liv aningen självömkande. Winnerbäck sjunger "Stockholm '02, maj med vackert väder/Jag märker inte längre vad som görs/Jag stör mig på ett ljud som inte hörs/Den här stan är klädd i kejsarens nya kläder/Run omring/Ingen ting". Det finns stunder när ensamhet känns romantiskt. Som nu, på tunnelbanan, när Winnerbäck's musik är det vackraste som finns. Dessa stunder skulle jag inte vilja byta bort för något i hela världen. *Söndermarken* behöver dock längre tid än de senaste plattorna att mogna. Det är mer lågmält.

Mindre Bruce Springsteen & The E Street Band. Här finns ingen *Solen i ögonen*, ingen *Elden*, ingen *Kom ihåg mig*. Men bandet är detsamma, nu med namnet Hovet. Till och med Hjärter Dam dyker upp.

Söndermarken är inte det bästa Winnerbäck har gjort, men han är fortfarande mästare på textförfattande. "Jag blev så trött på den heta sommaren/Trött på bilderna i stan/Trött på Olssons Skor och Kvarnen/Trött om natten, trött på dan/Trött på all valpropaganda/lika billig som reklam/Vi vill ha ett bättre Sverige/Åh fan".

Annica Henriksson

Bones-albumet. Det är lysande. De nya låtarna känns mer direkta, mer avskalade än deras sista album, vilket kanske mest beror på att de är helt instrumentala. Det var inget fel på sången/rappen, men den tog fokus från instrumenteringen, som onekligen var Red Snappers styrka. Så det här känns som ett steg bakåt och två steg fram. Jag vet inte om det Red Snapper spelar kan kallas jazz, influerade som de är av allsköns moderna tongångar, men det låter i alla fall jättebra.

Henrik Strömberg

THE SEA AND CAKE

"One Bedroom"

Thrill Jockey/VME

Att skapa musik tillsammans är antagligen en av de största känslor man kan uppleva, i synnerhet om man har en trumslagare som Jim McEntire, till vardags medlem i postrockkollektivet Tortoise. När allt faller på plats och man lutar sig tillbaka och låter tonerna och rytmerna flöda ut ur och tillbaka in i varandra – det är inte mycket som slår det. Tyvärr har det mycket lite att göra med popmusik, en lärdom som Chicagokvartetten The Sea And Cake alltså inte vill släppa. De är fortfarande alltför förtrollade av den magi som uppstår när de samlas för att ta hänsyn till att de måste förmedla densamma utanför sin omedelbara närhet. De låter, så att säga, aldrig ridån gå upp. Respektlöst, kanske, men antagligen handlar det mer om obetänksamhet. Inte för att det förändrar något – *One Bedroom* förblir en angelägenhet endast för dem själva och den avslutande poänglösa versionen av David Bowies *Sound and Vision* är den rykande pistolen.

Dan Andersson

MAURO SCOCCO

"Beat Hotel"

Diesel/Capitol

Man känner sig sällan så oövervinnelig som när man är runt arton och med i ett band och är fullkomligt övertygad om att man kommer lyckas, om att man är på väg bort från vart man än befinner sig, någon annanstans, till något bättre. Bruce Springsteen berättade om det i *No Surrender* och Mauro gör det i *En gång var jag kung*. "Jag ägde världen/jag var på väg någonstans/Uppfylld av mig själv, som om inget annat fanns". Det är ett smått lysande öppningspår och det tycker jag inte enbart på

grund av att jag är ohälsosamt svag för låtar som ur ett lagom notalgiskt perspektiv behandlar ämnet att vara runt arton och med i ett band.

Den Mauro Scocco vi sedan möter på *Beat Hotel* har fyllt fyrtio och har inte längre huvudet fullt med romantiska drömmar, nu handlar det mer om att ta vara på de tillfällen som ges. "Lev nu - det här är den enda chans du har". Det finns en allvarlig och en smula pretentiös ton på skivan. Musikaliskt har han däremot inte rört sig nämnvärt åt något håll (själv tycker han säkert att någon sorts cirkel sluts när hans gamle hjärte Michael McDonald gästar på *Fortfarande här*). Något förenklat kan man säga att det låter väldigt Mauro. De som alltid hållit honom nära hjärtat kommer, delvis med rätta, älska det här. De borde förstås ha invändningar mot den out-härdliga vuxna-män-gör-blues-tillsammans-duetten med Mats Ronander – men han kommer säkert undan med den också.

Thomas Nilson

SIMPLY RED

"Home"

simplyred.com/BonnierAmigo

I slutet på filmen *24 Hour Party People* uppenbarar sig Gud för skivbolaget Factorys grundare Tony Wilson. Guds budskap till Wilson är att han borde ha skrivit kontrakt med The Smiths men att han gjorde rätt när han inte var intresserad av Mick Hucknall i Simply Red – "Hans låtar är skräp och han är rödhårig".

En sådan sängning är förstås inte att leka med. Stackars Mick har alltid varit ett pålitligt mobboffer och det är lite förutsägbart av Gud att hacka på just honom. Ganska orättvist dessutom. Innanför designerkläderna bultar Mick Hucknalls hjärta för soul och reggae. När hans musik är som bäst kan man verkligen höra de influenserna. När den är som sämst skulle han å andra sidan lika gärna kunna vara Phil Collins. Men även om Hucknall aldrig förmår att övertyga helt om att han står på de guds sida (den här gången har han till exempel fått för sig att göra en The Commitments-cover av Bob Dylans *Positively 4th Street*) har han gjort tillräckligt mycket förträffligt vit thirtysomething-soul för att man med vissa reservationer ska ta honom till sitt hjärta. *Home* är inget undantag.

Thomas Nilson

SIXTOO

"Antagonist Survival Kit"

Vertical Form/import

Jag har aldrig varit någon stor fan av hiphop. Det är oftast för stort fokus på rapparen och för lite på musiken. Men det finns hiphop som valt en helt annan väg än den MTV-sanktionerade. Som inte lägger krutet på vapen, juveler och lättklädda damer. Men på senare tid har det kommit en hel del intressant hiphop från några brittiska bolag; Ninja Tune med DJ Vadim bland annat, Warp med Beans/Anti-pop Consortium och nu ger techno-bolaget Vertical Form ut kanadensaren Sixtoo. Hans poetiska texter står i ett intressant motsatsförhållande till hans hårda Thomas Rusiak-likanande röst. Men det är musiken som är den stora behållningen på *Antagonist Survival Kit*. Den har en stadig grund i hiphop, men har lyssnat en hel del på annan elektronisk musik. Det har gett skivan en eftertänksam ljudbild, som gärna gör små utflykter i imponerande instrumentala partier. Och när Sixtoo blandar tunga hiphop-beats med akustiska gitarr-riff eller vackra pianomelodier blir det ordentligt bra. Skivan har snurrat rätt konstant i min stereo på sista tiden, och det kommer den nog göra ett tag till.

Henrik Strömberg

SQUARE

"Organized Music"

Fucking North Pole/MNW

Sjumannabandet från Örebro kör ingen vanlig skapunk. Visst går det undan men Square tillverkar uppspeedad skamusik som har rötterna i 60-talets garage-rock. Soundet är skönt småtraxigt, tempot hyfsat varierat och många låtar starka. Bästa gillar jag *The Father Starting Riot Song* och *Bake A Cake*.

Robert Lagerström

STYROFOAM

"I'm What's There to Show that Something's Missing"

Morr Music/import

På sitt tredje album färdas Styrofoam allt längre in drömmande indiepop. Akustiska och elektriska gitarrer kompas av de sedvanligt distade elektroniska beatsen, och de flesta låtarna har långsamt melankolisk sång. Som ett mer elektroniskt The Notwist. Det är utan tvekan snyggt gjort, men jag tycker jag hört det förut.

Microgenren shoegazerelectonica, som Styrofoam nu definitivt tillhör, visade sig snabbt väldigt begränsad. Samma ljud och låtstrukturer återkommer gång på gång. Albumets fartyglida avslutningslåt, *If I Believed You/Back into Focus*, förlåter dock mycket. Lika härligt bra som albumtiteln är svår förstäligen.

Henrik Strömberg

SUPERSILENT

"6"

Rune Grammfon/BonnierAmigo

Fyra förmodat allvarliga norska män träffas då och då för en jamsession. De repeterar aldrig, pratar aldrig om resultatet av sessionen eller tänkbara framtida projekt med varandra. Enda utbytet de har är musikaliskt. När de spelar in en skiva eller framför sina improvisationer vid en konsert.

De sex låtarna på skivan äter sig in i hjärnbarken på mig. Långsamt, ödesmättat och ödsligt vackert. Sättningen är trummor, trumpet och elektronik. Det som kommer ut ur denna blandning är en slags experimentell jazz, en hotfull postrock eller en skev form av ambient. Det är Edward Hoppers tavlor fast helt utan människor. Vore det inte vår hade detta blivit soundtracket till mitt liv i veckor. Nu sparar jag nog CD:n till hösten, då jag med all säkerhet kommer att få användning för Supersilent.

Mats Almgård

U.S. BOMBS

"Covert Action"

Hellcat/MNW

Det känns något märkligt att recensera ett band som heter U.S. Bombs samma dag som USA:s anfall mot Irak inleddes. Lyckligtvis är inte U.S. Bombs några patriotiska krigsgivare utan ett gammalt punkgäng som i låten *John Gottie* på senaste albumet *Covert Action* menar att till och med maffian skulle passa bättre i Vita Huset än de klåpare som sitter där nu.

U.S. Bombs håller sig till ganska traditionell punkrock och för arvet efter Stiff Little Fingers och Sham 69 vidare på ett schysst sätt. Det är svängigt och trallvänligt, utan att vara det minsta glättigt eller klämäckat. Grabbiga skråla-medkörer, sliriga gitarrsolos och den tandlöse, fulltatuerade skateboardlegenden Duane Peters sluddriga stämna utgör grundbultarna i gruppens musik. Det finns vissa amerikanska bomber som det känns bra att lyssna på.

Daniel Axelsson

Fler recensioner på www.groove.st

Music For Nations och Zomba Records presenterar stolt

För "Deliverance" fick Opeth både en Grammis och P3 Gold-priset för 2002 års bästa rock/metal. Den 14:e april släpps "Damnation" som innehåller åtta lugna, vackra spår. Båda skivorna spelades in samtidigt och "Damnation" är det melankoliska syskonet till brutala "Deliverance". Ett måste för Opeth-fans och för alla som gillar vacker musik!

MUSIC FOR NATIONS

DANIEL LANOIS

SHINE

The alchemical producer ("The Joshua Tree", "All That You Can't Leave Behind", "Time Out Of Mind" and many more) returns with a fantastic new soloalbum. "Shine" is a record full of beauty which works its way into the cracks of your subconscious.

Includes the single
"Falling At Your Feet"

OUT NOW

www.anti.com

DANIEL LANOIS SHINE

"The hottest members of the hipster blues fraternity"

— ROLLING STONE
"Gutbucket crotch-grabbin' blues, baby!"
— SEATTLE CHRONICLE

NEW ALBUM
OUT NOW

www.fatpossum.com

NY SMAK - DRAGONFRUIT PEAR

VINYL

Stockholmsbandet **Hellon** gör en slags naken lo-fi på sin *The Parkspender EP* (Rythm Ace). De har knåpat ihop några utmärkt egendomliga låtar på sin fyrkanalare och resultatet blir mycket bräckligt men vacker musik. När låten *Ceremony* sätter igång så skälver och vibrerar det i luften och sångaren Grönmark låter som en sorgsen J Mascis. Det handmålade omslaget och hemmainspelningsen förstärker bara bilden av Hellon som ett ädelt band. Smygande, rysande ny svensk rockmusik när den är som bäst.

Jonas Elgemark

Straight outta E-tuna kommer tolvan *Layin' Bricks* från producenten **Jimmy Leduc** (Jinga/Wu-Tal). På titelspåret samsas Promoe med tyska Raptile och kanadensiska Matematik och resultatet blir snudd på strålade. På B-sidan *Head-On Collision* blir det helsvenskt i form av Promoe och Cosmic, som levererar som vanligt. Monsterbeats säger Cosmic, och det är lite skräckfilms- och dataspelsvibbar över musiken. Jimmy Leduc är en välbehövlig frisk fläkt bland svenska hiphop-producenter.

Daniel Severinsson

ALBUM

ACOUSTIC DUB MESSENGERS

"Acoustic Dub Messengers"

Temosphere/Border

Dub? Inte när fem japaner gör drömsk och organisk musik med flöjt, ståbas och mandolin, rytmer och akustisk gitarr. Visst utför de sina jazziga utflykter på skickligt vis men resultatet blir både sömntigt och jämntjockt i längden. Det hjälper föga att nio av de tio spåren mixas om på en medföljande extraskiva. Låt vara att materialet blir piggare och svängigare, betydligt mer elektroniskt, men här saknas nerv och engagemang.

Robert Lagerström

AEROGRAMME

"Sleep And Release"

Chemikal Underground/Border

Så här skulle Sigür Ros låtit om de valt att vara lite hårdare. De är drömska för att i nästa andetag ta i så att självaste Pixies skulle känna sig skamsna. Tycker personligen att Aerogramme är lite väl splittrade och att de inte lyckas hålla ihop hela skivan. Helt klart en antingen/eller-skiva.

Per Lundberg G.B.

AFI

"Sing the Sorrow"

Dreamwork/Universal

Drygt tio år efter att AFI bildats i ett garage i San Francisco kan det mycket väl vara dags för genombrottet. AFI står för A Fire Inside, och på nya skivan *Sing the Sorrow* brinner de för sjätte gången i fullängdsformat. De kör en slags emopunk influerad av både hardcore och gothmusik. Det är melodöst, men samtidigt hårt, mörkt och dystert. Ibland funkar den mixen fint, och i sina bästa stunder tangerar AFI ett band som At the Drive-In när det gäller intensitet och känsla. Som i *Dancing Through Sunday* eller *This Celluloid Dream* där hardcore-skrick tampas med sammetslena refränger. I sina sämsta stunder låter AFI som... tja, Helloween. Men mestadels låter det bara pretentiöst och mainstreamanpassat.

I ena producentstolen sitter Butch Vig, som tidigare producerat Nirvana. I den andra hittar man Jerry Finn som samarbetat med Green Day. Målet är förstås att kränga en hiskelig mängd skivor till amerikanska medelklassungdomar. Jag tror att det kommer att lyckas.

Daniel Axelsson

A.R.E. WEAPONS

"A.R.E. Weapons"

Rough Trade/Border

När Cassandra Complex gav ut sin *Cyberpunk* var det dödsstöten för en uttjatad term. Men det kanske har blivit dags att damma av den igen. A.R.E. W. gör nämligen något som ligger ganska nära vad band i början av nittioalet gjorde. Hårda syntskapelser med tonvis av samplade gitarer. Monotont och aggressivt. Över detta ligger en hård rapsång som förvisso låter mer hiphop. En energi- och adrenalinkick är det i vilket fall som helst. Lite Suicide-influenser och lite electroclashigt billiga ljud och så full fart.

Den märkligaste låten på skivan är dock *Hey World*, vars syntmatta ligger farligt nära Bruce Springsteens *Streets of Philadelphia*. Korska det med intrikata programmeringar och en refräng värdigt ett power metal-band. Här är det allsång och handklapp och hela paketet. Udda, men underhållande.

Mats Almegård

AUTECHRE

"Draft 7.30"

Warp/Border

"Draft" betyder alltså "skiss" eller "ritning". Skall jag tolka det som att albumet inte är helt färdigt? Å ena sidan är musiken otroligt komplex och genomtänkt. Å andra sidan är det rätt ointressant att lyssna på.

Det är väldigt mycket komplicerade strukturer och väldigt lite vackra melodier. Autechre, som länge var mitt favoritband, förloade mig någon gång efter *Chiasm Slide*. Efter det blev för mycket teknik och för lite musik. Förra albumet *Confield* var återigen lite spännande med sina mörka undertoner, och singeln *Gantz Graf* funkade väldigt bra tillsammans med videon. Men de onekligen imponerande rytmsstrukturerna på *Draft 7.30* gör tyvärr alltför lite för mig.

Henrik Strömberg

BASSMAN

"Minimal Distraction"

Fabrique/Border0

Tyske Johannes Strobl utgör ena halvan av Paloma men ger även ut musik under namnet Bassman. På soloalbumdebuten gör han ett knippe luftiga och långsamlynkande låtar med skönt groove. Det ligger tung bas i botten som får sällskap av fräscha elektroniska ljud och smakfulla cut up-röster. För det mesta är det instrumentalt musik som gäller men några spår får en soultouch med hjälp av kvinnlig sänghjäl. Ganska egensinnigt och helt klart värt att lyssna på.

Robert Lagerström

BEANS

"Tomorrow Right Now"

Warp/Border

Tajt och nedstrippad gammalskolorig electrohiphop är självklart aldrig fel och när före detta Anti-Pop Consortium-medlemmen Beans på *Tomorrow Right Now* levererar detta i mängder går smilbanden uppåt. När det låter riktigt bra är det suggestivt och klaustrofobiskt som i låtar som *Raping Silence*, *Walking by Night* och *Rose Periwinkle Plum*. Men i längden känns *Tomorrow Right Now* alldeles för knasig och spretig, dessutom är det svårt att hitta låtar som riktigt sätter sig, nynn faktorn är ju försvinnande liten.

Gary Andersson

DAN BERN

"Fleeting Days"

Cooking Vinyl/VME

Dan Bern verkar vara på ett oförsäkamt bra humör. Hans Costello- och Dylan-inspirerade rock- och poplåtar är ofta så uppåt och energiska att man ryggar. Ibland blir det också sockersött men i grunden är det alltid låtar som står ut. När Bern ger sig ut på mer rockiga marker som i *Superman* och *Crow* blir det också bra. Starkast är *Fly Away*, en riktig pärla där han låter nästan otäckt lik Dylan cirka 1975. En låt som Dylan skulle varit stolt över, och jag föredrar alltid Bern när han imiterar Dylan istället för Costello.

Jonas Elgemark

KENNY BROWN

"Stingray"

Fat Possum/MNW

Den vita negern kallar R.L. Burnside honom. Längre har Kenny stått vid Burnside sida plus att han spelat med många andra – Tom Rothrock och Sam Carr för att nämna några. Vet att det tagit tid att göra den här skivan. Mycket på grund av att han också gjort så mycket annat med andra. Jobbar man med många så får man också kompisar. John Convertino och Takeeshi Imura medverkar på *Stingray*.

Hur låter det då? Tyvärr är det ganska tråkigt. Han gör blodfattiga versioner av *Shake 'em On Down*, *Goin' Down South* och *Brought You to the City*. Man vill så gärna att det ska vara bra eftersom Kenny Brown är så bra ihop med R.L. Men utan "pappa" är det en helt annan grej.

Per Lundberg G.B.

CAIA

"The Magic Dragon"

33rpm/Border

Att Guidance Recordings/33rpm ger ut högklassig dub är ett välkänt faktum för de

som tagit del av *Hi-Fidelity Dub Sessions*-serien. Den här gången handlar det dock inte om någon samling. Caia har släppt ett helt album. Och de övertygar ganska bra med sin loja klubb-dub. Det är kompetent och stilsäkert men kanske inte något jag går i taket av. Det handlar om långsamma beats kryddade med basgångar och en hel del samlingar. En lagom trevlig platta att ta med sig ut i vårsolen.

Mats Almegård

ROSANNE CASH
"Rules of Travels"
 Capitol

Att vara dotter till en levande legend kan inte vara lätt. Rosanne gör ändå egen och vacker country. Hon har en bra röst och hon gör tillsammans med sin make och låtskrivare John Leventhal bra låtar. Det hela blir inte sämre av att Sheryl Crow, Steve Earle, Teddy Thompson och Johnny Cash medverkar. Bäst är låten *September When it Comes* ihop med pappa. Utan att ha hört alltför mycket av vad Rosanne gjort tidigare så är det här det bästa hon gjort. *Rules of Travel* bör stå hemma i varje country lovers skivsamling.

Per Lundberg G.B.

COMA STAR
"Headroom of Conscience"
 Locomotive/Sound Pollution

Killarna från Coma Star kommer från Schweiz och Tyskland. De spelar en sorts schweizisk post-grunge som knappast kommer att glädja särskilt många. Det här är tio låtar vars demoversioner hamnade i ett otal papperskorgar innan skivbolaget Locomotive gjorde två tummar upp. Och det kanske är ett okej bolag med Prong som det mest kända namnet i stallet.

Bästa låten är *Give Yourself Away*. Men den är bara bra om man bortser från konkurrensen från omvärlden. Det lär dröja till framtiden innan det sprakar till om det här bandet. Om det någonsin kommer att göra det.

Torbjörn Hallgren

CURSIVE
"The Ugly Organ"
 Saddle Creek/Border

The Ugly Organ kommer som en liten räddare i nöden. För de som tyckte att Bright Eyes senaste var lite för tillrättalagd för att attrahera. För de som riskerar mental ohälsa av att ta del av Connor Obersts dagboksanteckningar och reflektioner över sakers tillstånd. Cursive rör sig i samma marker, men har en lite annan attityd i framförandet. Det är opolerat och skitigt, men också med en skör tråd av skönhet som riskerar brista när som helst. Rockattityd med stråkar och ett utfall i presentationen som andas frustration, utan att bli ångestfylld. *The Ugly Organ* är en strimma mänsken en kulan natt, symboliserande både glädje och hopplöshet. Vore det inte för spåren som närmar sig Cure-pop skulle det här vara hur stort som helst. Nu grämer man sig över hur bra det kunde varit.

Magnus Sjöberg

DARKTHRONE
"Hate Them"
 Moonfog/MNW

Samma gamla malande från norska veteranerna Darkthrone. Black metal-genren står helt stilla och har nått vägs ände. Nu är det inte kul längre. Det måste hända något nytt. Nya idéer, nya influenser och framförallt nya band. *Hate Them* är en sorglig historia i moll. Die hard-fansen blir inte besvikna.

Per Lundberg G.B.

DILBA
"Revolution"
 Polar/Universal
 Någon ny *I'm Sorry* hittar jag inte på *Revolution* vid första öronkontakten. Men

det finns ett rad låtar som är bra och som kan bli riktigt stora. Vad Dilba lyckats med är att göra en bra gitarrbaserad skiva, utan att bli vare sig överdrivet rockig eller mespoppig. Här finns svepande ballader och snabba popdängor. Avslutande *Let it Be* kombinerar på något konstigt sätt detta och är klart bästa spåret på en i övrigt hyfsat skön platta.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER
"Battleaxe Warriors 3"
 Battleaxe/Border

Jag var en stor förespråkare för Battleaxe för ett par år sedan, men nu har jag tröttnat ganska rejält. Rob the Vikings produktioner är alltid stabila men sällan spännande. Undantaget här är det halvgalna beatet till Swollen Members *Flawless*. Nya artister som Sick Jacken och Sweatshop Union gör inte heller så mycket för att vitalisera Battleaxe-land (Vancouver). Det enda som känns nytt är att Moka Only har blivit ännu mera utflippad. Köp första *Battleaxe Warriors* istället.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER
"The Best Fucking Ska in the World! Vol. 1"
 Fucking North Pole/MNW

Självklart blir det full rulle när den norska etiketten samlar 22 band från hela världen som spelar ska och skapunk. Smaken är god och lågvattenmärken saknas även om det ibland blir lite för mycket av det goda. Bland höjdpunkterna hittas kanadensiska Planet Smashers, amerikanska Slow Gherkin och italienska Shandon. Roligast är japanska Potshot.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"BraziLounge"
 Musica Alternativa/Border

Splittrat och spretigt är bara förnamnen. Men det blir väl så när det ska tas ett samlat grepp på chill-out-musiken från Brasilien. På två skivor blandas svävande electro-nica, lounge och breakbeats med svala bossarytmer, portugisisk rap och soft techno. Bäst blir det när brassarna modifierar sin samba, men för det mesta saknar musiken finesse och låter som om den skulle kunna vara inspelad var som helst i världen. Med andra ord ger den här samlingen nästan ingenting nytt under solen.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Chillosophy 3"
 Digital Structures/Cosmophilia

Dags att sjunka ner i soffan igen. Slappna av, låta tankarna fara och musiken leda dig in i ett skimrande luftslott. Tredje delen i *Chillosophy*-serien låter mycket som sina föregångare. Lugn, harmonisk och atmosfärisk chill out med lite tranceinslag på sina ställen. Ibland blir det lite försoffat tråkigt. Oftast när det låter lite för snällt. När försoffat tongångar dominerar ligger gränsen till Enya-land lite för nära. Som tur är händer detta inte så ofta.

Det känns som om del tre tar sig efter halva tiden ungefär. De allra snällaste spåren byts ut mot låtar som har med lite mörker för att balansera upp det ljusa halvta-ma. Så är Spirit Jacks *Nano-X*, Son Kites *Million Wishes*, Aztechs *ManiFesto* och EL LCD:s *Snö på Hisingen*. Och de är tillsammans med Vibraspheres *Manzanilla* de bästa spåren på den här skivan.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Cool Jazz – The Essential Album"
 Manteca/Goldhead

Det är lätt att ta fram den stora pekpinen inför denna dubbelskiva. För vad var egentligen "cool jazz"? En reaktion mot den ganska komplicerade och ekvilibristiska

bop som Dizzy Gillespie och Charlie Parker forcerade fram under fyrtio-talet? En "vit" tillbakalutad klassiskt inspirerad stil i Kalifornien under femtiotalet? Eller som denna samling uttrycker det: "top tunes, swinging sounds, great grooves and inspired improvisation"?

Klart är i alla fall att cool jazz inte kan beskrivas som det senare. Det låter mer som en klatschig AD:s försök att sälja en bristande och profithungrande skiva till en konsumentglad lyssnare som egentligen bara vill fylla det auditiva tomrummet kring matsalsbordet under parmiddagen. För även om detta är en trevlig skiva med flera klassiker och flertalet av jazzens stora musiker så ljuger titeln. För det är inte en samlings-skiva av det som brukar kallas cool jazz. Det finns egentligen ingenting som förenar de medverkande mer än att de spelar jazz. Vissa rena cool jazzinspelningar från senare delen av femtiotalet blandas upp med sextiotalsgroovejazz och typiska hardbopstycken, och till och med nittiotalets värsta utpost acid jazz finns representerad. Men visst finns det ändå guldorn: Cannoball Adderleys otroligt fina version av *Autumn Leaves* tillsammans med Miles Davis. Lee Morgans *Sidewinder* bara för att nämna några. Och den som inte har hört Herbie Hancock's störtstökna funkjazz-orgieverion av sin egen *Watermelon Man* till leda, får sin chans här. Men att kalla skivan för *Cool Jazz – The Essential Album* är bara falsk marknadsföring.

Fredrik Eriksson

DIVERSE ARTISTER
"Country Outlaws"
 Metro Doubles/Union Square

Vad får du om man samlar Guy Clarke, Townes van Zandt, Billy Joe Shaver, Chip Taylor och Rodney Crowell på en dubbelskiva där livematerial blandas med annat smätt? Då får man en anrättning som både är seg och lång. Tycker att den här samlingen inte direkt fyller någon funktion. Gammal skåpmat med antingen för tidigt avlidna altkisar eller halv döda artister på väg utför ättestupan. Men visst, även jag får en tår i ögat när Butch Hancock viskar fram *Boxcars* eller varför inte när John Prine sjunger hjärtskärande om att fira *Christ-mas in Prison*.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER
"ATP 3.0 Curated by Autechre"
 ATP/Border

ATP, All Tomorrow's Parties, är en lite annorlunda festival där en artist/ett band väljer vilka artister/band som uppträder på festivalen. Urvalet på ATP nu i april står Autechre för. På den här dubbelsamlingen som ges ut i samband med festivalen hittar man 19 spår, en del tidigare utgivet och en del helt nytt. Urvalet är brett, med hiphop (Public Enemy, Dr Doom), breakbeat (BFC, Anthony 'Shake' Shakir), techno (Stasis, Bola), electro (Mark Broom), elektronisk lyssningsmusik (Push Button Objects, Baby Ford) och en del riktigt experimentella saker (Jim O'Rourke, O.S.T.) alla representerade. Över lag är det hög kvalitet på låtarna, även om Pitas tio minuter elgitarrbröt eller Heckers kvidande gnissel är två spår jag definitivt hoppar över. Samlingen känns också lite för ojämn för att riktigt bli en favorit, trots flera riktigt bra spår. För någon som varit på festivalen är det nog en ypperlig souvenir.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER
"Deep Tics"
 v/a artists/Border

Göteborgarna på vinylbutiken Blenda och kollektivet Stilleben ställer samman massor av ny electro. Material som tidigare bara funnits på vinyl. Det är mycket synt och

melankoliska, ganska brutala tongångar som gäller från artister som holländska Legowelt, finska Polytron och svenske Luke Eargoggle. Ganska stelt att dansa till men klart trevligt att lyssna på.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Friends of the Bumblebees"
Häll Tjäften/Amigo

Åke Hodell var bland annat ljudkonstnär och författare och han hyllas nu av ett gäng ambitiösa musiker. Titeln anspelar på en händelse 1941 när Hodell vaknade upp efter att ha varit medvetlösheten efter en flygolycka. Det första ljud han då hörde var en humla. Det är bland andra Jim O'Rourke, Thurston Moore, Mats Gustafsson och Bob Hund som gör sitt bästa för att tolka Hodells ljud- och röstexperiment. Bäst lyckas Dan Fröberg och Jerry Johansson som gör en inspirerande *Till Ann* med sköna glasklanger. Bob Hunds *Indianernas folkpark* är drygt en kvart lång och består till stor del av en kaotisk ljudmix som skär genom väggarna. Det är det närmaste en normal låt man kommer på plattan. Vad nu normalt är?

Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTER
"Infekted by Dr. Lektroluv"
N.E.W.S./VME

Dr. Lektroluv ser ut som en blandning av Lex Luther och Hulken. Det är serietidningsvarning på omslaget alltså. Och går man in på doktors hemsida ser han likadan ut: helt grönmalad. Belgiens knasigaste DJ förmodligen. Musikaliskt är det inte så knasigt. Det är bra electrodisco med lite italo-feeling. Musikvalet känns sammansatt och helgjutet. Dock slarvar doktorn med några av mixarna som känns lite väl skarviga på sina ställen. Men mest flyter det ändå på: 80-talssyntyljud, vocoderröster och ett gungande beat. Kul är det att han smyger in gamla skolgårdsfavoriten *Living on Video* med Trans-X. Andra bra bidrag står Legowelt, Alden Tyrell och Little Computer People för. Om man som jag gillar serietidningsreferenser och plastig syntdisco är det här en kanonskiva. Har man däremot svårt för syntbasar som gungar mellan samma toner i olika oktaver kan det nog bli påfrestande.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Jazzie B Presents Soul II Soul at the Africa Center"
Strut/Playground

Sugen på en omgång sveltig funkdisco? Bultande trummor, medryckande rytmer och allmänt partyröj? Denna skiva kan vara något för dig. Låtar som Lee Dorseys *Night People* och James Browns *Don't Tell It* kan nog få fart på dig. Fast du kanske kommer att undra vad Tears for Fears *Shout* gör här? Det gör i alla fall jag. Och jag måste nog säga att jag inte rycks med så värst av denna CD. Jag inser att jag kanske borde. Det är fest och röj. Men nej, något får mig att vilja stänga av.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Kanzleramt 3"
Kanzleramt/Border

Det finns många sätt att göra en samlingsplatta. Den tyska etiketten Kanzleramt har valt att låta besökarna på sajten www.techforum.de skriva egna topplistor, på basis av ett antal tolvtumutgåvor, och sedan utgått från dem när albumet satts ihop. Ett sympatiskt drag som har resulterat i flera starka låtar inom deep house och post-Detroit-techno. Bäst är Christian Borées *Louie Louie pt. 1*, "Dave Ellesmeres *A New Constellation* och Christian Morgensterns *The Future is on Fire pt. 3*.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER
"Prima Norsk 2 – Groovy Norwegian House Music"
Beatservice/VME

Nils Noa är en av Norges hetaste DJ:s. Han ska snart gästa BBC Radio One för att mixa deras inom dansmusiksammanhang högt aktade *Essential Mix*. På den här skivan visar han varför. Låtarna flyter in i varandra som färger på en oljemålning. Inget känns malplacerat eller onödigt. Allt harmonierar och bidrar med ytterligare en nyans på Noas ljudduk.

Han väljer att bygga upp sitt set med svävande deephouse, Gorks *Sun Sets in Sector 5* och Bermuda Triangles *Mooger Fooger*, innan han kastar ett sjok jazzigt sveltigt housemusik i ditt ansikte. Björn Torske funkar hårt som vanligt i *Oppi Ura* och Peep-Holes *Turn U On* kommer med all säkerhet att få dig att bli kåt på att dansa. Om inte, så lär sista låten på skivan, Syntax Eriks *Echelon* alldeles bestämt att få upp dig på golvet. Den hårdmanglande syntbasen går bara inte att stå emot. Ett givet soundtrack på sjuttonde maj.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"The Sound of Fashion"
Musica Alternativa/Capitol

En dubbel-CD i påkostat utförande med "the sexiestic music for catwalks". Hur är det för hemmabruk? Måste man posera runt i nyinköpta designkläder för att ge skivan en mening? Ja och nej. En del låtar är verkligen såsigt tråkigt lounge och till dem kanske det piggar upp att tro att man är modell som gör ett jobb. Inte någon som lyssnar för musikens skull. Men nej, det finns låtar här som gör sig fint utan modeller och dyra kläder. Intressant är bland annat att skivan inleds med Chicks on Speeds modekritiska *Fashion Rules!* En höjdarlåt som ironiskt nog finns med här. Annat bra är Felix da Housecats electroclashiga *Madame Hollywood* och Vive la Fêtes *Tokyo*. Till och med Queen of Japans elektroniska cover på gamla Kiss-låten *I was Made for Loving You* är riktigt svängig faktiskt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Stereo Deluxe One"
Stereo Deluxe/VME

Den här samlingen har två undertitlar: *Chocolatier Stereo Deluxe* och *Deluxe Collection de Pralinés Stereo*. Framsidan ser ut som en ask Noblesse och på baksidan är en mängd smaskiga chokladpraliner avbildade. Kopplingen är klar. Det här ska vara lyxigt, smakfull och flärdfull musik. Var det någon som gissade lounge? Jo då. Rätt gissat! Det här är en ask med chokladig lounge, nujazz, downbeat och deephouse. Och det smakar ungefär som man kan tro: en del riktigt gott och spännande, annat ganska klistrigt och sötsliskigt. Turligt nog slutar skivan med den allra smarrigaste pralinen: Buelents *To Me*. Den gör att eftersmaken inte känns för kladdig. Och jag kan tänka mig att smaska chokladbitar ett tag till.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER
"Sound of the City – New York"
"Sound of the City – London"
"Sound of the City – Berlin"
"Sound of the City – Paris"
"Sound of the City – Hamburg"
Universal Jazz/Border

En tysk reseguide promotar sig själv genom att släppa samlingsdiskor som innehåller musik som på något sätt ska anknyta till olika världsstäder som de också producerat guideböcker om. Bookletterna innehåller därmed också tips på krogar och barer man bör besöka på plats.

Några spår är klassiker och andra bara allmänt mysiga world music-låtar med jazz-

ga övertoner, men mycket är rejält gäspigt. Långa rytmisjok är ihopmixade med andra episka musiksjok. Kvantitet får här gå före kvalitet. Tyvärr. Om jag ska resa någonstans snart så blir det i alla fall New York.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Too Legit for the Pit"
SPV

Visst kan det låta som en kul idé att låta hardcoreband spela in klassiska hiphoplåtar, men resultatet är nedslående. Roligast blir det när den nya inspelningen ligger så långt ifrån originalet som möjligt som i Hoods version av LL Cool J:s *Mama Said Knock You Out*. Men för bättre resultat i den här genren är fortfarande soundtracket till filmen *Judgment Night* från 1993 outständering.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER
"Tribute to the Beatles Reggae Style"
Trojan/Border

Är du en fanatiker som bara måste ha allt som förknippas med The Beatles? Då är det bara att gå och köpa den här boxen. För alla andra är tre skivor fullproppade med covers garanterat mindre viktigt. Det hjälper liksom inte att materialet lunkar på i baktakt för att ge låtar man har hört en miljon gånger nytt liv. Bland alla lama versioner av sönderspelade sånger som *Yesterday* och *Hey Jude* finns det tack och lov några försök som höjer sig över mängden. Hit hör Sugar Minotts *A Hard Day's Night*, The Crystalites *Lady Madonna* och kanske Dawn Penns *Here Comes the Sun*. Att lyssna igenom de här 46 låtarna var en riktigt hemsk upplevelse.

Robert Lagerström

DJ FORMAT
"Music for the Mature B-Boy"
PIAS/Playground

Den vedervärdiga titeln till trots är *Music for the Mature B-Boy* ett ganska bra album. Det känns upplyftande att DJ Format, trots att han är brittisk, struntar i jobbiga fusioner med modern dansmusik och i stället gör hiphop ungefär som den kunde låta för tio år sedan. Trevligt, svängigt och samplingsbaserat med rap som egentligen inte handlar om någonting alls. Till och med de instrumentala spåren funk, åtminstone som bakgrundsmusik. Har man lyssnat sönder sina People Under the Stairs-plattor kan *Music for the Mature B-Boy* i alla fall mildra abstinensen lite.

Daniel Severinsson

JULIE DOIRON
"Broken Girl"
Jagjaguwar

I begynnelsen av de så kallade hemmapelningarnas kritikermissiga framgångar i mitten av 1990-talet fanns inte nämnvärt många aktörer att hålla isär – elementära kunskaper inbegrepp i stort sett bara Will Oldham (Palace) och Bill Callahan (Smog). Lika förbisedd då som nu var Julie Doiron, som tillbringade den första halvan av 1990-talet i den kanadensiska folkpopgruppen Eric's Trip. 1996 imploderade emellertid bandet och Doiron fann sig på randen till den solokarriär som fyra år senare skulle resultera i en Juno, Kanadas motsvarighet till en Grammis. Men allt detta verkade mycket avlägset när hon debuterade med det album som Jagjaguwar nu lanserar som del tre i deras fortlöpande serie återutgivningur Doirons digra kanon. Det är i mer än bara pseudonymen – skivan gavs ursprungligen ut under Doirons alias Broken Girl – som de sårade och upp-givna känslorna efter splittringen kommer upp till ytan. Inte minst de lika ljudmässigt bristfälliga som intima sängkamarupp-tagningarna talar sitt tydliga språk. Ljudkvaliteten har, å andra sidan, inget att göra

med kvaliteten på låtarna – onekligen en höjdpunkt i Doirons karriär – och den här gången, med lite tur, kommer de inte att falla i glömska.

Dan Andersson

DOUBLE PARK

"After Hours"

After Hours/Border

Liksom förra plattan med svenska musik-kollektivet Double Park så är det lågmält och opretentiöst med starkt amerikanska singer/songwriterinslag. Det är tillbakalutat belåten musik som inte försöker vara något annat än vad det är. En risk brukar då finnas att bli direkt tråkiga men Double Park har fingertoppskänsla som gör att de rör hem det. Pedal steelen, fina slidegitarrer och ett knippe låtar som exempelvis *Nevermore* och *Like Your Style* övervinner eventuella tvivel.

Jonas Elgemark

MATT ELLIOTT

"The Mess We Made"

Domino/MNW

Matt Elliott är mer känd under namnet Third Eye Foundation. Under sin pseudonym har han framförallt släppt drum'n'bass och electronica. På *The Mess We Made* handlar det om lugn och stillsam pianomusik som kryddas med elektroniska ljud. Det är tvekan, försiktigt och drömmande. Lite skevt vackert och lagom krävande för att det inte ska bli bakgrunds muzak. Allra bäst är det när electronicarytmer får komma in och vara med. Som i *A/so Ran*. Eller som när det oerhört vackra titelspåret plötsligt släpper in en drum'n'bass-takt som kontrasterar fint mot pianots harmonier.

Mats Almegård

EZIO

"The Making of Mr Spoons"

Eagle/Playground

Ezio har tidigare haft en oroande tendens att bli lite väl välpolerad gitarrmusik. Det är väl kanske en fälla man gärna faller i som ytterst kompetenta gitarrister. Men på *The Making of Mr Spoons* närmar man sig lågmäld brittisk pop på ett sätt som är tilltalande. Ibland låter det som ett mer flyhänt I Am Kloot eller som att Jojie Wade-nius skolats i Skottland. Bortsett från ett par lite trista uppvisningar i antingen singer/songwriterpop eller flamencospelande är det här riktigt bra. Och ibland känns faktiskt alla gitarrslingrande avslutningar av låtarna helt naturliga. Återkommer gärna till Ezio. Numer.

Magnus Sjöberg

F-MINUS

"Wake Up Screaming"

Hellcat/MNW

"The world is full of shit/They love to throw you in it and watch you drown." Huntington Beach-punkarna F-Minus målar på sin färska skiva *Wake Up Screaming* upp en svart värld full av förtryck och ångest. De avverkar 15 låtar på 35 minuter. De flesta i ett rasande tempo.

Bandets råa, oborstade hardcorepunk påminner stundtals om gamla storheter som Black Flag och Minor Threat, men har också en hel del gemensamt med kängpunken. Bandets gitarrister Brad Logan och Erica Daking delar på sången, och deras ilsket skrikande röster kompletterar varandra på ett bra sätt.

Inget nytt under punksolen, men F-Minus koncept är enkelt och effektivt. Under utbrottens yta döljer sig flera starka låtar. *Here Lies Jessica* bryter av manglet, saktar ner tempot och bjuder till och med på en melodios gitarrslinga. *Not this Time* kunde varit framförd av en ung Henry Rollins, och *Wake Up* blir en favorit på vilken punkfest som helst.

Daniel Axelsson

FOUR TET

"Rounds"

Domino/MNW

Samplingsfantasten Kieran Hebden är mannen bakom Four Tet. Hans skiva är en riktig äventyrsfärd genom olika ljudlandskap. Överlag är det en lugn och balanserad utflykt, men de små ljuden får det att bli spännande och intressant. Det är en skiva som vinner på att höras i hörlurar så att man riktigt uppskattar de små nyanserna. Skimrande downtempo-musik som kanske är starkast i *Unspoken*, även om det låter lite för uppenbart att Mr Hebden har snat-tat från Tori Amos. Men så länge han gör något eget känns det inte som rip-off, utan som klokt förvaltade samlingar.

Mats Almegård

THE GATHERING

"Souvenirs"

Suburban/Sound Pollution

Holland, detta platta land. Tulpaner, trädskor och drogliberalism. Men de har bra musik också. The Gathering har på sin nya skiva jobbat med producenten Zlaza Hadzich som tidigare haft med Motorpsycho och Sonic Youth att göra. Anneke van Giersbergen sjunger vackert till drömska och stora gitarrmattor. Att efter nästan 13 år som band fortfarande låta hungriga är bara det en bedrift. En skiva för vänner av filmisk och psykedelisk rock.

Per Lundberg G.B.

LISA GERMANO

"Lullaby for Liquid Pig"

Ineffable/Playground

Lisa Germano verkar ha suttit på sin veranda och tittat ut över Los Angeles avgasgula himmel och Stilla havet när hon skrivit *Lullaby for Liquid Pig*. Här kan man höra både höra storstadens puls och vågornas oändlighet. Det Lisa gjort är en skiva med tolv stycken ljudfragment med text till. Korta filmklipp ur någons dagbok. Jag gillar hennes ton, hennes sätt att skapa och framförallt hennes hästa viskande röst. En röst som ibland knappt är hörbar – som att se sitt hjärta slå. Lisa rör sig vant mellan olika genrer utan att falla. *Lullaby for Liquid Pig* är en viktig skiva för allt och alla.

Per Lundberg G.B.

GHETTO PRIEST

"Vulture Culture"

On-U Sound/Border

Det börjar väldigt bra när Ghetto Priest albumdebuterar. Från skön vokalreggae genom bluesig baktakt till ekofyllid digidub. Tidigare har slagverkaren från African Head Charge samarbetat med bland andra Sinead O'Connor, James Hardway och Groove Armada och gett ut två tiotummare under eget namn. Och här har han dragit ihop en namnkunnigt folk som Sly and Robbie, Skip "Little Axe" McDonald och Junior Delgado samtidigt som dubkungen Adrian Sherwood producerat. Men trots att Ghetto Priest har mycket att säga och gör en omväxlande skiva går det hela ofta på tomgång. En ypperlig produktion kan inte rädda ett album som saknar bra låtar även om *Dungeon* och *Masters of Deception* är kanon.

Robert Lagerström

GRINIGA GAMLA GUBBAR

"Griniga gamla gubbar"

Birdnest/BonnierAmigo

Johan Johansson och Wille Crafoord är personer i musikvärlden som jag har en viss respekt för. Var och en för sig. För även om kanske deras idé att göra en svensk rapskiva tillsammans var intressant, så är det något som borde stannat på idéstadiet. För det här är bitvis riktigt dumt och intetsägande. Om man tar de mest tomma ingredienserna från de tidigaste försöken till svensk rap och kombinerar dem med svensk pilsnerfilmkul-

tur så har man Griniga Gamla Gubbar. Normalt sett tycker jag att man ska behandla gamla gubbar med respekt och vänlighet, men här har gränsen passerats.

Magnus Sjöberg

GHETTO PRIEST

"UFO Romantics"

Skydog/Border

De tre japanerna kör sin stenhårda läderkläder-solbrillor-rock'n'roll-image fullt ut. De gör det så intensivt att de faktiskt är skittuffa. När det nu kommer ännu ett album fullt av punkig frenesi låter det mer välproducerat men håller inte i längden. Man har hört det förut och kan möjligtvis roa sig med att småle åt de korkade texterna. Men i splaterrullen *Wild Zero* fungerar musiken bra och grabbarna är som gjutna i huvudrollerna, bara fräckast på jorden. Skaffa filmen istället.

Robert Lagerström

GÅTE

"Jygrri"

WEA/Warner

Det är i och för sig inte ofta man upptäcker norsk folk i svenska skivsläpp, men här är i alla fall ett. Nästan. För Gåte försöker sig på att presentera folk i både dans- och hårdrockstapping, vilket känns lite väl mycket. Jag vet inte om Gåte egentligen bestämt sig för det här konceptet eller om det är svårt att bestämma sig. Det senare kan jag sympatisera med, eftersom mycken folk har både förgreningar till modern dansmusik och metal, men här känns det lite väl splittrat. Ungefär som att Garmarna och Vadå haft svårt att bestämma sig om hur det ska låta. De hårdare rockande inslagen får gärna en stressande touch å la folkmusikaliska danser, och de senare får ljudmattor av gitarrer. Där folkmusiken får dominera känns Gåte bäst, som i *Brudemarsj från Jämtland* (men det kanske bara är lokalpatriotism?) och den vackra *Solbønn*. Men i det stora hela känns det som att man vill lite för mycket i förhållande till vad man kan utföra.

Magnus Sjöberg

JOJO HERMANN

"Defector"

Fat Possum/MNW

För några kanske mest känd som keyboardist i southern rock-bandet Widespread Panic. Här är Hermanns andra platta. *Smiling Assassin* som kom 2001 var en liten besvikelse, trög och intetsägande. Men *Defectors* inledande *Mrs Brown* visar omgående att det inte är fråga om någon upprepning från Jojos sida. Med ett schysst driv så är vi igång. *Defector* uddar i vissa stunder höjder som Bob Dylan uppnådde på *Hard Rain* eller *Saved*. Hermann använder sig av idel coola och erfarna katter på *Defector*. Luther och Cody Dickinson, Kenny Brown och brorsonen till kung R.L., Cedric Burnside. Jag gillar det hela skarpt och Jojo verkar gilla både dig och mig med. Nu menar jag inte att Jojo Hermann är en Dylan-kopia. Hellre att det låter lite snarlikt i vissa stunder. Jojo Hermann är fortfarande, när sista spåret *Let it All Go* klingat ut, väldigt egen och gör bra musik.

Per Lundberg G.B.

THE HIDDEN CAMERAS

"The Smell of Our Own"

Rough Trade/Border

Joel Gibb, mannen bakom The Hidden Cameras, har en märklig vision om romantisk glädje som man närmast förknippar med kyrklig hängivelse. Musiken är så stor, pop visst, men omgärdas av ett skinnande guldskimmer av hänryckning och glädje. Kanske beror det på ett enormt katedraleko som närmast för tankarna till Phil Spector eller Brian Wilsons mest symfoniska ögonblick. Eller faktiskt att *The Smell of Our Own* är något så ovanligt som ett själsligt

lyckorus av storslagen popmusik. Han talar om "gay" i betydelsen glädje, men visst är det lätt att dra paralleller till den manliga homosexuella världen med all dess fascination för det kitschiga, och lyckan att berusa sig med champagne oavsett om man bor i en femtehandslägenhet i Fittja, eller i Toronto. För popmusik handlar om verklighetsflykt, hur mycket än korrekta socialrealister försöker lura i oss något annat. The Hidden Cameras gör flykten lätt för oss. Bort ifrån möjliga brödkanter och in i en värld med manliga go-go-dansare och enorma körer. Gibbs röst är vek med ett känsligt vibrato som ingen inte kan fannas av. I den är man trygg, i säkert förvar när det nu ramlar ner demoner från himlen. Tårar kan falla men det är befriande att gråta ibland och ingen ser sig själv som någon annan än sig själv. Och precis som man kanske i kyrkan finner tröst och en tillfällig flykt med hjälp av det stora ogripbara i vars händer man låter sig föras, sprider Gippas naiva tilltro till det fantastiska med livet hopp och tillfriskande för popmusiken en lång tid framöver.

Fredrik Eriksson

THE HIGH LLAMAS "Retrospective: Rarities and Instrumentals" V2

The High Llamas har alltid varit den Beach Boys-inspirerade grupp jag gillat bäst. 1997 års *Cold and Bouncy* kan fortfarande åka fram när man är på Wilson- eller Spec-tor-humör.

Den här samlingen sträcker sig från 1992 till 2000 och första CD:n innehåller låtar från plattorna *Hawaii*, *Gideon Gaye*, *Cold and Bouncy*, *Snowbug* och *Santa Barbara*. På andra skivan är det mer udda material som singelbaksidor och bonusspår från amerikanska eller japanska pressningar. Den drömska *Vampo Brazil* är den enda tidigare helt utgivna låten. En noggrant genomtänkt produktion har alltid varit utmärkande för The High Llamas och ibland sneglar de åt världsmusikhållet. Rariteterna på andra CD:n har något fritt över sig och här vågar de experimentera och hitta nya lösningar på sina låtar. Första skivan är visserligen en bra översikt över bandets senare, och bästa, period men det är rariteterna som gör skivan värd att kolla upp. Inte alls utfyllnad som ibland kan vara fallet.

Jonas Elgemark

JOAKIM HILLSON "Tillbaka"

JHM/Playground

Jag vet inte, men det låter som att Joakim Hillson vill låta som Per Gessle, att han ska vara en modern motsvarighet till Gyllene Tider. För ibland låter det skrämmande nära någon form av Sikta mot stjärnornatävling. Och det känns som att Joakim Hillsons egen identitet förloras. Låtarna är ändå inte tillräckligt mycket tuggummipop för att vare sig kännas fräscha eller topplistemässiga. Jag tror inte att de som gillar Joakim Hillson kommer att bli besvikna, men *Tillbaka* kommer heller inte att värva nya fans. Det är fortfarande väldigt mycket tonårsromantik i texterna, pojkrumsepos i tonsatt form, men det är egentligen inte mycket att säga om, för varför nedvärdera ungdomlig kärlek? Varför kräva poetisk storhet före innerliga känslor? Det som irriterar är väl att det inte känns helt äkta, att Joakim Hillson i sina texter mer vet vad som krävs av honom än att han uttrycker sina känslor. Och det gör att man bara känner fadd smak än tror på vad som sjungs.

Magnus Sjöberg

HOWE HOWE "The Listener"

Thrill Jockey/VME

Måste nog kalla Howe Gelb för en väldigt kreativ man rent musikaliskt. Från honom

kommer det nytt material åtminstone en gång per år. Vad han lyckas med är att hålla hög klass på det han gör. *The Listener* är inget undantag. Inspelat i Arizona och i danska Århus. Stråkar och blås samsas med steel guitar och piano. Vid första lyssningen verkar det som om Howe försöker vara Tom Waits och Lou Reed på samma gång, men det suddas snabbt bort. På bästa spåret *Torque (Tango de la Tongue)* lämnar Howe över mikrofonen till Henrietta Sennenvaldt. Hennes röst för nackhåret att resa sig. Om *The Listener* varit en årstid så är den helt klart höst.

Per Lundberg G.B.

THE IMMORTAL LEE COUNTY KILLERS II

"Love is a Charm of Powerful Trouble" Estrus/Border

Förflytta dig tillbaka till brytpunkten mellan 60- och 70-tal. En inrökt och nersupen rockkällare i den amerikanska södern. En sångare och en trummis med tydliga bluesinfluer. White Stripes? Nä, en grötig röst framförd av gitarristen och sångaren Chetley "El Cheeta" Weise uppbackad av J.R.R. Tokien. En punkig gubbrock som tar mer än en genomlysning för att få grepp om. Det är mycket slidegitarrer och en känsla av att de jamar sig igenom hela skivan. *Love is a Charm of Powerful Trouble* verkar vara inspelad i ett skyddsrum och jag tappar intresset redan efter ett par låtar.

Andreas Eriksson

JOE JACKSON BAND

"Volume IV"

Ryko/MNW

Det fanns en tid då Joe Jackson och Elvis Costello var de främsta kombattanterna till världsherravälde inom popen. Under den glansfulla period då brittisk pop och punkkattityd smälte samman till den högtstående hybrid vi kallade New Wave. Att Costello genom experimentlusta och en kanske starkare förmåga att känna av det musikaliska klimatet växte sig större av de två innebar dock inte att man lät Jacksons storhetstid falla i glömska. De sporadiska livstecknen innehöll inte mycket av intresse, men det fanns ändå ofta något som minde om de forna glansåren. Och nu verkar det som att Joe Jackson till sist vill visa vad det var som gjorde honom till den ikon han ändå kommit att bli.

Volume IV kunde, bortsett från den lite modernare produktionen, vara gjord i början av 80-talet, kunde lika gärna vara ett inlägg i kampen om kungakronan. Nu är väl den kampen egentligen redan avgjord, men Joe Jackson vill ändå visa att han lika gärna kunde ha regerat, och lika bra. Kanske inte en saga om konungens återkomst, men tänk om alla återkomster kunde vara av samma kaliber.

Magnus Sjöberg

SYLEENA JOHNSON

"Chapter 2: The Voice"

Jive/Zomba

Tyvänn botaniserar Syleena Johnson alltför mycket i den vuxna och sönderpulerade r'n'b-delen av musikspektrat för att jag ska känna någon attraktion alls. Både texter och produktion på *Chapter 2: The Voice* är tillrättalagda och förutsägbara som så mycket annan ospännande radioplacerad musik är nuförtiden, man har liksom dribblat bort det faktum att Syleena har en omfångsrik sångröst i processen. Allt har kavlat ut till en intetsägande pizzabotten utan kryddning eller ingredienser, förra mer personliga plattan *Chapter 1: Love, Pain & Forgiveness* gav i alla fall utslag hos smaklökarerna – nu vill jag bara leta efter alternativ kost, fort.

Gary Andersson

DAMIEN JURADO

"Where Shall You Take Me?"

Secretly Canadian/Border

Damien Jurado visar upp sin lägmålda sida. Presenterar tio stämmingsfulla sånger och får vokal hjälp av Rosie Thomas. Det är vackert och smådystert och albumet passar bäst till att läka trasiga själar en mörk och regnig kväll. Men materialet kräver tid för att fastna och känns både lite segt och sömntigt.

Robert Lagerström

KNUT

"Challenger"

Chrome Saint Magnus/Sound Pollution

Från Geneve, Schweiz kommer Knut. Vänner av Neurosis och tidiga Breach ska definitivt kolla in det här. Kompromisslöst och stenhårt är enda beskrivningen att ge. Ett band att hålla utkik efter.

Per Lundberg G.B.

KRABATHOR

"Dissuage Truth"

System Shock/Sound Pollution

De här tjeckerna har nog lyssnat en del på Slayer och Morbid Angel. Dock är det inte fråga om någon debut, tror att det är bandets tredje platta. Kompetent och välgjort. Problemet är väl att det känns jävligt passé.

Per Lundberg G.B.

KRUX

"KruX"

Mascot/MNW

Följande Leifs är NE-kända:

Olsson, Leif "Loket" – Före detta handbollsslagare som vill att LOK-Martin sjunger dragspelstjöhøj på P4.

Garret, Leif – Före detta barnstjärna som festar hos Marilyn Manson då och då. Spelar kille som dör i Coppolas *The Outsiders*.

Edling, Leif – Före detta basist i Candlemass. Alias Godfather of Doom. Numer hjärnan bakom Krux, doom metal-band som borde skaffa stylist.

Krux musik är tung, mörk och välkomponerad. Ibland även brutal, som i introriffet till *Lunocod*. Men inte helt övertygande. Candlemass fans kommer att älska Krux, de som tycker det räcker med ett doomriff här och där får avstå. Men monotona *Popocatépetl* går hem i alla läger.

Mats Levén står vid micken, han sjöng tidigare i Swedish Erotica och Treat samt hos vår landsfader Yngwie Malmsteen.

Torbjörn Hallgren

LAME DUCKS

"... are You Lame or Something?"

Fucking North Pole/MNW

Blir imponerad av dessa norska ska-pop-rockare som med punkig attityd levererar intensiva låtar med stor finesse. Gitarrerna flyger genom refrängerna och hela bandet verkar ha rejält kul, enda plumpen i protokollet är väl försöket (?) att göra en skaversion av Dire Straits-klassikern *Walk of Life* som faller platt till marken. Så ironiskt rolig är den inte.

Men annars är ... *are You Lame or Something?* en varierad och kul platta innehållande tempohöjande låtar som *Helpless* och *Lies*. Saxofonen lyfter också spelet en nivå, det är skönt att inse att sån här svettstänkarmusik kan ha fler lägen än bara full fart framåt. Kjempegreat!

Gary Andersson

MATCHBOX TWENTY

"More Than You Think You Are"

Warner

Denna orkester är bekväma i rollen som försvarare av amerikansk bredbent rock och miljoner skivköpare (främst på hemmaplan i USA) kommer att inhandla *More Than You Think You Are*. Och den kan vara en bra gåva till någon från generationen ovanför. Men låtarna är faktiskt erbarmligt

träiga och sådär tråkigt vuxna som jag har svårt för. Det finns liksom inga höjdpunkter eller spänningsmoment. Det episka anslaget ligger fast, och inte sällan påminner det om Bon Jovis turer i den musikaliska mittfåran. Och jag behöver i alla fall mer än så.

Gary Andersson

THE MIDNIGHT EVILS
"Straight 'til Morning"
Estrus/Border

Skivan spelades in under fyra hektiska dagar förra året och mer behövs inte för den här sortens musik. The Midnight Evils fastnar i en enkelspårig bluessvettig rock-'n'-rolldynga. De gör desperata försök att låta som en blandning mellan Hellacopters, AC/DC, The Misfits och Danko Jones men utan att lyckas lyfta fötterna ur gytjan. Det som gör det stundtals intressant är det sköna groovet och sångaren Johnnys whiskeyröst som hela tiden riskerar att spricka. Men det krävs mer än så. Många låtar börjar med utdragna gitarronanier och de raka punklåtarna *Dirt Demon* och *R D-400* saknar känsla. Ibland känns det som att de inte hänger med själva när tempot skruvas upp. Variationen i låtarna är obefintlig och alla spår flyter ihop till en svårsmält helhet. I vissa fall kan det vara positivt, men inte på *Straight 'til Morning*.

Andreas Eriksson

MONTYS LOCO
"[Keep Talking]"
Nons/MNW

Jag fångades av Montys Locos charmiga debut *Guess it's Fine* som kom för två år sedan, det var en finstämd och hudnära platta som smög omkring hemma hos mig ett tag. Uppföljaren *[Keep Talking]* är också en innerlig historia baserad på en klassisk gitarrbaserad sättning där svängarna inte tas ut i speciellt hög grad, istället befinner sig lyssnaren alldeles in på Anja Bigrell som sjunger med en smekande stämma. Den tillbakalutade musiken sitter i baksätet för det det handlar om här är Anjas sensuella röst. Den sveper förbi hela tiden och i Princecovern *Paisley Park* är den helt enkelt ljuvlig. I ögonblick som dessa åstadkommer Montys Loco högklassig popmusik. Lite lagom melankolisk popmusik som man bör återkomma till. Charmigt.

Gary Andersson

NARNIA
"The Great Fall"
Nuclear Blast/MNW

Kan inte beskriva detta på annat sätt än patetisk, övermogen och skitnödigt pudelrock. Man kan inte på allvar stå och sjunga "I'm back from hell" och "If there's a god in heaven, have mercy on my soul" – man kiknar av skratt. Förresten, låg inte Narnia inne i en garderob?

Per Lundberg G.B.

OPETH
"Damnation"
Music for Nations/Zomba

Måste vara bland de mest intressanta albumen som kommer att komma under detta år. Opeth som i början var ett band främst för tuffa killar i läder och metall men efter diverse Grammisar och andra kommersiella framgångar är Opeth numera ett band som verkligen kan tilltala en bredare publik. *Damnation* är det perfekta soundtracket till vilken ensam natt som helst fylld av kaffe, cigg, korsord eller varför inte sprit, snus och femtiotalsdeckare. Nu gör Opeth om sin mörka progressiva metall till finurliga jazzflirtar och varma Pink Floyd-kramar. Slås av hur vacker musik kan vara under refrängen på *In My Time of Need* – som att bli omfamnad och sakta vaggad. Hyllar produktionen som på ett sparsmakat sätt lämnar utrymme åt alla instrument, men kanske framförallt att Opeth vågar låta det

vara tyst. Tystnaden och pauserna ger låtarna ytterligare en dimension av tyngd och skönhet. Hoppas att det funkar lika bra live som på skiva. Missa inte på Hultsfredsfestivalen i sommar.

Per Lundberg G.B.

OVERKILL
"Killbox 13"
Spitfire/Playground

"We don't care what they say/we'll be there tomorrow like we're here today", sjöng Bobby Ellsworth 1988. Nu är det tomorrow, och hans nostradama rim har slagit in, med allt vad det innebär att åldras som hårdrockare; slitet hår, gubbhänder och en originalbasist som ser ut som en familjeför-sörjande psykiatriker snarare än en krullig, långhårig, headbangande trash metalpionjär.

Overkills bästa plattor är *Taking Over* och *Under the Influence* från mitten av åttiotalet. Då spelade Bobby Gustafson gitarr. Han är väck nu, men musiken låter fortfarande som den gjorde på hans tid. Med andra ord – *Killbox 13* är en mycket positiv överraskning.

Damned är klockren bakgrundsmusik för alla hårda fångelsegym, öppningsspåret *Devil by the Tail* är kanonmaten som äter bomber till frukost och *No Lights* har ett versriff som Britney Spears smygdansar till när hon vill leka med förbjuden frukt. Jury-poäng också till *Unholy* för Ellsworths överraskande verssång.

Torbjörn Hallgren

SAVAS PASCALIDIS
"Galactic Gigolo"
International DJ Gigolo/Goldhead

Genom att blanda hårda elektroniska beats och slingor med tidig 80-talssyntdisco som definitivt hämtat inspiration från Giorgio Moroder levererar Pascalidis ett intressant album. Tänk er män i tangorabatter, pomaderat hår och gulbruna svettfläckar på skrynkliga vita skjortor. Föreställ er kvinnor i sönderpermanerat hår, djup uringning och krackelerande brunkräm i ansiktet. Para ihop era fantasibilder och placera dem på ett riktigt risigt dansgol. En klubb där alla perversioner är accepterade och där ingen höjer på ett ögonbryn vad som är händer. Låt era fantasifigurer le oljigt mot varandra. Låt dem tafsa ohejdat.

Så känns Pascalidis mestadels instrumentala electroclashdisco. Det är skitigt, rätt och samtidigt dansant och mjukt. Fascinerande.

Mats Almegård

PHASER
"Sway"
Emperor Norton/Goldhead

Sway börjar som ett lågmält Radiohead och övergår till ett bombastiskt The Verve i *Life and Illusion*. Det här bandet är dock inte från England utan från Washington DC. Och det lite mer amerikanska soundet smyer in efter några spår. I det nästan åtta minuter långa titelspåret har de bjudit in en gospelkör. Även i countrydoftande *Sweet Marie* kommer kören in. I övrigt är det relativt stillsamma men svävande tongångar, nästan lite ambient. Det började bra, men slutprodukten blev ganska tråkig. Synd.

Annica Henriksson

PLATITUDE
"Secrets of Life"
Scarlet/Sound Pollution

Det som tilltalar mig med Platitude's snabba power metal är att de inte låter syntarna vara längst fram i ljudbilden, trots att de har två keyboardister. Istället är det gitarrerna som är kung ihop med Erik Blomkvists fina sångröst. Platitude kan vara ett band för framtiden då medlemmarna inte är äldre än 21.

Per Lundberg G.B.

LISA MARIE PRESLEY
"To Whom it May Concern"
Capitol

Det verkar vara en av de mest emotsedda debuterna genom tiderna. Och visst känns det intressant att få veta hur Elvis ättelägg kommer att hantera det groteska ok av musikalisk förväntan som hela livet och fadersarvet lagt på hennes axlar. Men Lisa Marie imponerar. Kanske inte rent musikaliskt, men genom att lägga sig i en musikalisk mittfåra mellan den alternativa country-rocken och topplistornas starka kvinnors uppoppade ballader. Det är helt enkelt något som kan tilltala de flesta, från de truckers som alltid haft fader Elvis som ikon till de mer alternativt inriktade americanafälsta, även om de kanske inte kommer att dyrka albumet. Det är inte tillräckligt utsmetat för att bli tradigt och trist, men heller inte utflippat och egensinnigt nog för att stöta bort. Egentligen håller det kanske inte hela vägen, det blir lite väl mycket Sheryl Crow i längden, men det känns ändå så skönt att det varken blev en helt skruvad platta eller en helt slickad topplisteproduktion. Det känns som att det är en stark kvinna som står bakom, man tänker efter ett tag inte på vem det är, vilket väl kanske inte är helt odelat positivt. Frågan är om man efter detta verkligen kan hävda att lagom är bäst.

Magnus Sjöberg

PUPPET MASTERS
"Midnight Graffiti"
Make it Happen/BonnierAmigo

Glättig syntpop, electro, electroclash, lju-dexperiment, sleazy syntdisco och humor. Där har ni färdiga fack att sortera in Puppet Masters skiva i. Om man nu nödvändigtvis måste sortera förstås. För det är ju omöjligt med en hybrid som har alla dessa delar i sig samtidigt. Det svänger, vrider och ändrar riktning hela tiden. Grunden är dock en fascination för risiga syntljud och analoga harmonier. Oftast är det riktigt bra och roligt. På andra ställen kan det kännas lite väl humorinriktat och blir svårt att ta på allvar. Det känns på dessa ställen som ett internt skämt som man inte blir invigd i. Det är en exkluderande och tråkig känsla. Men mestadels bjuds lyssnaren in till ljud- och skojfesten. Bäst (och roligast) är *Ass of the Tiger* som är en skön drift med Survivors gamla Rockyjabb *Eye of the Tiger*. En liten snutt av Survivors gitarrslinga ligger i bakgrunden och bygger upp en skön stämning som kontrasteras mot Puppet Masters syntiga ljudmattor.

Mats Almegård

QEQO
"Flopper"
Vibrant/Border

Det blir en själv blandning när Alex Retsis och George Aggelides gör musik. Bäst fungerar det när de grekiska producenterna varvar ned och gör atmosfäriska, pulserande och stämningsfulla stycken som *Under ttop*, *15 07* och *Scyter*. När duon växlar upp, som på *Sequene #9* och *Flopper 2*, drar de lite åt samma utmarker som Techno Animal och gör störig musik som brister lite vad gäller finess.

Robert Lagerström

K. RAGNSTAM
"Panic Ride"
Anderson/Warner

Jag vet inte vad jag hade förväntat mig av K. Ragnstam. Jag har ett svagt minne av att jag såg en video förra sommaren med honom som jag tyckte var ganska bra, lite åt det svenska indiehållet. När jag nu sitter med omslaget i handen och skivan i spelaren kan jag inte hitta den låten. Jag kan åtminstone inte minnas att den låt som något av de elva spåren på *Panic Ride*. Plattan låter inte det minsta som indiepop. Istället är det lite jazzigt på sina ställen och

mer passande för P4 än P3. Alldeles för stillsamt och slätstruket. Även om *Colombian Eyes* höjer tempot. Men det är lik förbannat musik för P4-publiken, inte för mig.

Annica Henriksson

RALPH MYERZ & THE JACK HERREN BAND

"A Special Album"

Emperor Norton/Playground

I den nya vägen av norsk elektronisk musik har namn som Röyksopp, Erlend Öye och Björn Torske gjort sina namn kända även utanför vårt grannlands gränser. Huruvida Ralph Myerz ska lyckas med det konststycket låter jag vara osagt. Klart är dock att det inte finns så många referenser till de ovan nämnda. Förutom den vaga termen elektronisk musik som rymmer väldigt mycket. I Ralph Myerz' fall betyder detta dubbig lounge-musik som låter väldigt mycket sextiotial. Tänk er Tosca och Serge Gainsbourg. Då har ni ungefär bilden av vad musiken låter som.

Särskilt upphetsande är det tyvärr inte. Det finns alldeles för många band som kombinerar lounge och house-rytmer, slicka arrangemang och väna kvinnliga stämmor för att det ska kännas relevant. Det krävs något för att sticka ut. Och det har inte Ralph Myerz.

Mats Almegård

RATOS DE PORÃO

"Oniciente Coletivo"

Beat Generation/Border

Bara för att man kommer från Brasilien, spelar hårt som faan och låter ilska så är det ingen som helst ursäkt. Hardcore-scenen i världen må vara stor men jag kan klara mig utan Ratos de Porão. Som inte är något vidare alls. De går bara på kraft och har aldrig hört talas om fitness. Usch!

Per Lundberg G.B.

SATIRNINE

"Void of Value"

White Jazz/MNW

Sahara Hotnights-effekten fortsätter. Nu med en kvartett från Stockholm som tack vare sin mer raka punk ändå skiljer sig en aning. Men inte tillräckligt för att det ska fungera fullt ut. De tolv låtarna på *Void of Value* är stöpta i samma form. Vissa tenderar att likna en kvinnlig variant av Ramones (Satirnine var med på hyllningsskivan *The Song Ramones the Same*, inte helt ologiskt) men det är oftast för naivt och låtarna försvinner i mängden. Tidigare har de släppt EP-skivor med Mart Hällgren från DLK som producent, och det samarbetet skiner även igenom på debuten. På *Void of Value* har de fått hjälp av erfarna fingrar från Johan Gustavsson och Pelle Gunnerfeldt (vem annars?) men Satirnine skulle fortsatt att släppa EP-skivor. Deras tid kommer längre fram.

Andreas Eriksson

SEPTIC FLESH

"Sumerian Daemons"

Hammerheart/Border

För andra gången i rad anlitar grekiska Septic Flesh Fredrik Nordström på Studio Fredman. Och Nordström har lyckats igen. Är det inte dags att denna levande legend får Pagrotsky's exportpris nu? Det är han väl värd femtioelva gånger om.

Septic Flesh låter horror, ilska och hemlig medeltida sekt. Genom körer, brett sångregister och feta gitarrer har de skapat en musik som kan soundtracka mängen skräckfilm. De liknas bäst vid en hybrid av dödsmetall och Rammstein. Tyvärr är inte låtmaterialet lika bra som arrangemanget.

Gitarristen Chris A har studerat neoklassicism i England. Det märks på musiken, hans lärare kan stolt hojta över Engelska kanalen: "Jolly good, Chrissy boy! Together we'll conquer the world!".

Torbjörn Hallgren

SERAPHIM

"The Equal Spirit"

Arise/Playground

Dialog mellan ängel och djävul är ett vedertaget uttryck när det gäller korsningen hård metall och operabrud. Nightwish ger järnet på MTV och nu kommer taiwanesiska Seraphim och rockar med samma framgångsrika koncept.

Musiken är en hybrid av 80-talets Hello-ween och 90-talets In Flames. Lite väl spretigt men regler och rattar på studio Fredman har professionellt lappat ihop allting till belåtenhet. Främsta exemplet på detta är *Think this World*, utan tvekan plattans bästa spår. Efter några lyssningar blir det dock trötigt och tråkigt, även om det finns nerv i förhållandet sång/musik. Vem är det egentligen som är djävul i den här dialogen? Det lutar mer och mer åt Pays sångröst än åt det vackra distade gitarrbrölet.

Torbjörn Hallgren

SET FIRE TO FLAMES

"Telegraphs in Negative/Mouths Trapped in Static"

FatCat/Border

Ett dubbelalbum från ännu ett kanadensiskt postrockband, den här gången med hela 13 medlemmar (varav fem från allestädes närvarande Godspeed You! Black Emperor) som spelar en uppsjö instrument, traditionella blås- och stränginstrument blandat med lo-fi-elektronik. 17 abstrakta ljudlandskap, en del riktigt vackra, andra mer krävande. Musiken väcker lite för mycket uppmärksamhet för att kunna kallas ambient, men det är bra nära. Man behöver vara i rätt sinnesstämning för att gilla det här, festmusik är det inte, men vid rätt tillfälle är det riktigt bra.

Henrik Strömberg

SLOUGH FEG

"Traveller"

Dragonheart/Border

Någon i San Franciscos Slough Feg blev så kåt i rollspelet *Traveller* att en hel värld nu måste stå ut med deras konceptalbum påhittigt döpt till just *Traveller*. Suck. Visst kan inte alla musiker skriva texter som Morrissey eller Henrik Berggren, men det känns överlat att göra ett helt epikalbum för att "Traveller är ett så attans coolt spel!".

Två gånger glimtar det till i deras heavy metal. Ena gången råkar de låta som In Flames. Andra gången råkar de, förmodligen ovetandes, spela ett Blind Illusion-riff. Annars är det inte så bra det här; traditionella licks, tråkiga refränger och fantasilösa versmelodier. Men det finns de som kommer att älska att med knuten näve framme vid kravallstaketet sjunga med i verser som "2000 years ago, my race created you". All kraft till dem.

Torbjörn Hallgren

SPACEK

"Vintage Hi-Tech"

!K7/Border

En märklig skiva. När jag först lyssnade låt det lite spännande. Framförallt själva produktionen. I förgrunden ligger sången. Det känns som om sångaren Steve Spacek står rakt framför mig, på 20 centimeters avstånd och sjunger sina souliga r'n'b-låtar samtidigt som han stirrar mig i ögonen. I bakgrunden ligger musiken. Det låter som om Spacek fått använda To Rococo Rots ljud för att göra minimalistiska r'n'b-byggen som de kryddar med lite roliga electro-nicaljud här och var.

Men redan under första genomlysningen låter det någonstans riktigt tråkigt. Och när jag lyssnar igen försvinner fascinationen för electronicakompet också. Det är stel och slick r'n'b för radiobruk. Inte alls långt ifrån Eric Gadd. Och det gillar inte jag.

Mats Almegård

STARSEEDS

"2 Classics"

Millennium/Border

Kaskader av basljud, luftiga syntslingsor och rytmer som slingrar sig in från fjärran. En drömlig kvinnoröst som viskar fram ord över en tung och hypnotisk produktion. Det är vad Starseeds handlar om. En slags fusion av The Orb, Primal Scream och Cc-teau Twins om man så vill.

Med andra ord är det helt rätt att återutge den Londonbaserade duons båda album från slutet av 90-talet. Både debuten *Parallel Life* och *There is Enough for Everyone* är helgjutna album som fungerar som bomull för själen. Perfekt chill out-musik.

Robert Lagerström

ULF STURESON

"Allt jag ville säga"

Silence

Ulf Stureson bedöms ofta utifrån, trots att det är lite orättvisande, sin första soloplatå – ängestfylld, vacker och utmärkt – bearbetandes förlusten av syskon under ungdomen. De andra albumen och singlar har förvisso varit mer lättillgängliga, och även de vackra och attraktiva, men känns lite lättviktiga i förhållande till debuten. På *Allt jag ville säga* känns det som att allva-ret är lite mer närvarande igen, men inte på samma påträngande sätt. Däremot känns det att en av Sturesons ikoner, John Lennon, har inspirerat lite väl mycket. Jag trodde inte att jag kunde tycka att det kunde bli för mycket Lennon på en skiva, men här blir det det. Visst, det är en bra platta, men den blir lite för förutsägbar i längden.

Magnus Sjöberg

SUGARCULT

"Start Static"

Epitaph/MNW

Bland den uppsjö av tralliga amerikanska punkband så måste man nog framhålla Sugarcult som ett av de bättre. Det är ingen ny terräng de bryter men de har något speciellt som gör att inte kräkrflexen börjar gå på högvarv. Sugarcult gör det enkla ännu enklare och det är kanske därför de låter bra.

Per Lundberg G.B.

DONNA SUMMER

"This Needs to Be Your Style"

Irritant

Artisten bakom detta album heter Ed Flis. Han kallar sig Donna Summer för han tycker det är roligt. Som en ny sorts sampling. Han har en "karriär" inom den amerikanska konstvärlden bakom sig, vilket kanske förklarar någonting. Musiken på albumet är också den samplingsbaserad, tillika hyperaktiv. Flis klämmer in så mycket som möjligt i varje sekund, utan att bry sig om huruvida lyssnaren hänger med eller inte. Skit samma, vrid upp tempot ytterligare. Några av spårerna påminner om Cabbage Boy-skivan *Genetically Modified*, men utan Si Beggs fingertoppskänsla. Det känns väldigt datornördigt i slutändan. Flis är för upptagen med att programmera att han inte märker att det inte blir några riktiga låtar.

Henrik Strömberg

TEN GRAND

"This is the Way to Rule"

Southern/Border

Att lyssna på Ten Grands spretiga tagg-trädsrock är för mig en resa tillbaka i tiden. Till mitten av nittiotalet då stökiga post-hardcoregrupper som Lincoln och Hoover spred spännande sjudummare över hardcore-scenen. Grupper som du förmodligen glömt bort eller aldrig hört talas om. Nu tror jag nog att den här sortens musik har chansen att hitta en större publik nu än då. Särskilt med uppmärksammande band

som The Blood Brothers i tankarna.

Och så har vi alltså Iowa-bördiga Ten Grand. De bildades redan 1998, men hette då The Vidablue, och har under sitt gamla bandnamn flera utgåvor bakom sig. På *This is the Way to Rule* är de kraftfulla och skrikiga, men också melodiosa och spröda. Ten Grand är en orolig varelse. En nervös ryckning. En häftig rörelse. Översatt i musik – ett oväntat taktbyte eller ett lugn som på ett ögonblick förbyts till ett skräpnigt utbrott. En ganska intressant resa.

Daniel Axelsson

TERRE THAEMLITZ

”Lovebomb”

Mille Plateaux/Border

Det här är inte en av Mille Plateauxs mest lättillgängliga utgåvor. Och då är etiketten ändå känd för att vurma för svår musik. Elektronmusikern Terre Thaemlitz redogör för sin livsåskådning där kärleken står i centrum. Berättar om sin homosexualitet, tar ställning mot rasism och drar paralleller mellan en lynchning i den amerikanska södern och den italienska futurismen. Tystnad, störiiga ljud och samplingar dominerar och bäst är ett tal av ANC som bearbetats elektroniskt och blivit till ett riktigt musikaliskt och vackert stycke.

Robert Lagerström

THANATO SCHIZO

”Insomniac Night Lift”

Rage of Achilles/Border

Portugisiskt metalband, smaka på det. Är det inte exotiskt? Bränner det inte till lite på smaklökarna? I vilket fall som helst så är det ett obegripligt bandnamn. Musiken är även den ganska obegriplig, då i negativ bemärkelse. Grunge möter heavy metal någonstans mellan fadó och Wayne Hussey. Obegripligt var förnamnet.

Per Lundberg G.B.

THE TIP TOPPERS

”Packed to the Rafters”

Sounds of Subterranea/Border

The Tip Toppers skapar värsta hallucinogener. Tokiga kostymnissar på tandemcyklar, beachklädda damer och herrar som spelar gura med tennisracket är bara några av alla bilder musiken frambringar. Allt i super-8, alla med glada miner, allting under kontroll.

Norska The Tip Toppers spelar poppig rock i stil med Sator. Själva kallar de sig punkrockare. Och det kan de ju få göra. Det låter ändå som poppig rock.

Torbjörn Hallgren

TURBONEGRO

”Scandinavian Leather”

Burning Heart/MNW

Så är den alltså här, skivan som tusentals små sjömansklädda slynglar världen över väntat på, turbojugend kallas de och deras fanatism kan närmast liknas vid en religion. När den Alice Cooper-sminkade sångaren Hank Von Helvete för några år sedan skickades iväg till en ö långt uppe i norska havet var bandet tvungna att ta en paus. Men nu är Hank tillbaka avgiftad och fräsch och *Scandinavian Leather* är första plattan på fem år. Första intrycket är att det är en uppryckning musikaliskt, de spelar bättre än innan och att de ibland krånglar till det lite för sig gör egentligen inget. I Turbonegros värld är exempelvis inte långa intron något ovanligt. Förra plattan *Apocalypse Dudes* kändes lite rakare och kanske snäppet vassare låtmässigt, men *Scandinavian Leather* är ändå en vinnare fylld av allt man kan begära av en Turbonegroplatta. Tänk lite Alice Cooper, Ramones och kanske Black Flag och lägg till en skön norsk-engelsk accent och där har ni Turbonegros egen genre, death punk. Gitarristen Euroboys motorsågsgitarrer är klockrena och Hanks sång så förbannat kaxig och uppkäftig att det är svårt att vara oberörd.

Låtar som *Sell Your Body(to the Night)*, *Fuck the World (F.T.W.)* eller *Drenched in Blood (D.I.B.)* är segrare på alla sätt och vis. Att de dessutom fått med legenden Klaus Voormann som omslagstecknare förstärker bara intrycket av Turbonegro som totalt oberäknliga. Det senaste omslaget han tecknade var den inte helt okända *Revolver*. Hans reaktion när han fick höra Turbonegro var: ”I got a shock. The closest I ever came to anything like heavy metal or something like it was Jonny Rotten or AC/DC”. Tack Klaus för slutklämmen.

Jonas Elgemark

TUULI

”Here We Go”

Bellaphon/VME

Kanadensiska kvartetten Tuuli jämförs med Runaways och Donnas. Jag fattar ingenting av de jämförelserna. Enda liknelsen är väl att de alla är kvinnor. Tuulis lättuggande punkpop för istället tankarna till Bangels. Det blir varken hackat eller malet när Tuuli trampar gasen i botten, bara intetsägande och sött.

Per Lundberg G.B.

TWINK

”Twink”

Acidsoxx Musicks

Mike Langlie är grafisk designer och leksakspianist. Det betyder alltså att han är pianist med speciell vurm för leksakspianon. Och här bjuds man på tjugofem små stycken som kombinerar leksakspiano med cello, syntar, electronica-beats, dragspel och banjo. Och en hel hög andra instrument som centreras kring det plinkande lilla pianot.

Omslaget på skivan är en liten bok som Mike formgivit. Det är en pekbok och i den berättas om en kanin med ett leksakspiano. Bilderna är otroligt naiva, vilket passar utmärkt till musiken. Idén är kul, men resultatet är inget vidare. Det går helt enkelt inte att variera ett leksakspiano särskilt mycket. Det känns som man är instängd i en leksaksaffär och den känslan är frustrerande och enerverande.

Mats Almegård

USCB ALLSTARS

”I Can’t Believe it’s not Music”

USCB/Border

Tiomannabandet från Göteborg gör svängig partymusik, välljudande ska, rocksteady och reggae som får extra liv av blås och orgel. Utförandet är tajt och kompetent och melodikänslan högklassig. Men precis som debutplattan blir albumet en tämligen enahanda historia. De musikaliska ramarna är ganska begränsade och det är svårt att variera konceptet hur gärna grabbarna än vill. Live är det en helt annan femma. Då fungerar USCB som bäst.

Robert Lagerström

ZIMMER’S HOLE

”Bound by Fire”

Virusworx/Sound Pollution

Byron och Jed från Strapping Young Lad leker spanska inkvisionen. Det här är en återutgåva från 1999. Fattar helt ärligt inte varför man ger ut den igen. Bara för att man gör skruvad och hård metall så betyder det inte att man ska få ge ut det.

Per Lundberg G.B.

ZONGAMIN

”Zongamin”

XL/Playground

Susumu Makai är mannen bakom Zongamin. Hans första skivköp lär ha varit soundtracket till *Ghostbusters* och Falcos hit *Rock Me Amadeus*. Typiskt nog lyssnade Makai inte mycket på dem utan klippte sönder musiken och gjorde något eget av det.

Och så låter hans debutalbum också. Kanske inte så mycket hits från 80-talet, men dock en förkärlek för en riffande funkig gitarr och discorytmer. Men där är det

slut. För det här är knepig postfunkrock som vilar på electronicagrunder. Mestadels är det instrumentalt. Undantaget är *Whiplash* där någon skriksjunger ”whiplash” om och om igen. Skivans öppningsspår låter mest progressiv rock från 1973. Sen följer låtar som får mig att tänka på tyska funkrockarna Can. Men även en hel del ljuv electronica. Ett spännande och omväxlande album. Rakt igenom är det inte bra, men infallen känns fräscha och det vinner Zongamin på i längden.

Mats Almegård

